

АН ФЕРГЮСЪН ЗА ЧЕСТТА НА БРАТА

Част 2 от „Сянката на Бастилията“

Превод от английски: [Неизвестен], 2003

chitanka.info

1

„Република“, 1813

— Ще те пратя на бесилката, френски пират такъв!

Лека усмивка се очерта на устните на Доминик Сен Клер. От време на време чуваше подобни заплахи, но още беше жив. Загледа как белезниците се сключват около китките на американския капитан и неговите офицери.

— Мисля, че по-скоро аз ще имам удоволствието да видя как бесят вас, капитан Фицджералд.

— Ще те спрат! — вдигна ръка Фицджералд и изруга, когато веригите издрънчаха.

— Но не вие и не днес — изсмя се той. — Може би при следващото ви пътуване, капитан Фицджералд, ако има такова, ще бъдете достатъчно благоразумен да командвате кораб, който да лети като птица над водата, вместо да се носи като морска крава.

Без да обръща внимание на ругатните на американския капитан, той се обърна към своя първи помощник. Заговори на френски, надявайки се, че никой от американците няма да го разбере:

— Ожие, дръжте ги с белезници през цялото пътуване. Сложете ги в една от моряшките каюти.

— Няма ли да ги оковете? — отвори широко очи Ожие, изтривайки кръвта от ранената си ръка.

— Те са офицери, белезниците са достатъчни.

— Да, капитане. — И многозначително изкриви уста. — Щеше ми се и да ги държа със запушени усти.

Доминик отново се засмя.

— Наградата, която ще получим за този екипаж във Франция, си струва, за да оставиш ушите си малко да се поизмъчат. Мисли си как с твоя дял ще купиш вниманието на някоя хубава госпожичка, която ще ти наговори много по-приятни неща.

И докато Ожие и останалите французи на борда на американския кораб „Република“ се заливаха от смях, Доминик отново се обърна към

своя противник. Колко глупаво от страна на Фицджералд да плава в тези води с такъв товар! Хората му се биеха като дяволи, бяха невероятно опасни. Като отдели капитана от хората му, Доминик се надяваше да откара двата кораба невредими до Франция.

— Капитан Фицджералд — каза той, минавайки отново на английски, — вие и офицерите ви ще бъдете преместени на „Песента на морето“. Ако на борда на „Република“ има нещо, което трябва да бъде донесено на моя кораб за пътуването ви до Франция, кажете сега.

— Ще ми дадете това, за което ви помоля? — И Фицджералд се изплю на палубата. — Ето какво мисля за вашето благоволение, пират такъв!

— Бях достатъчно снизходителен да осигуря на вас и офицерите ви безопасно пътуване с „Песента на морето“.

— Като затворници.

— Така е, но другото ми решение щеше да бъде да ви обеса заедно с офицерите ви пред вашите хора като назидание, да разберете как се отнасяме към тези, които помагат на враговете на императора.

Мъжете около Фицджералд пребледняха, но Доминик просто излагаше фактите. Нито грош нямаше да получат онези, които се опитваха да заобиколят блокадата на Наполеон.

— Капитан Фицджералд, отново ви питам. Доволен ли сте от условията, които ви предлагам?

— Капитане!

Доминик се извърна, шокиран от това, че офицер на Фицджералд се осмелява да го прекъсне. Обърна навъсен очи към мършавия мъж, който, както беше разбрал, е корабният готвач.

Готвачът пристъпи напред, но спря, когато един от хората на Доминик извади сабята си. Преглътна толкова шумно, че дори Доминик можа да го чуе, и извика:

— Капитане, не можете да тръгнете без...

— Тишина! — изрева Фицджералд, очите му блестяха от ярост и обида. — Нищо не искам да вземам, защото нищо, което остане тук, няма да има стойност за мене, когато стигнем сушата.

— Но, капитане... — поде отново готвачът.

— Тишина! — Фицджералд кимна към корабчето, което се люлееше отдясно. — Кълна ви се, Сен Клер, че ще ви видя увиснал на мачтата, задето нападнахте кораба ми.

Доминик се намръщи, когато зърна страха, който пробягна по лицето на готвача. Той беше толкова уплашен, че можа само да издаде някакъв задавен звук, когато Фицджералд и офицерите му тръгнаха по дъската между двата кораба. Нима готвачът се боеше, че Доминик има намерение да избеси целия екипаж? Не, те му трябваша, за да закарат кораба в Кале. Трябва да е нещо друго, но какво?

— Това не ми харесва, капитане — измърмори Ожие. — Не може да се вярва на Фицджералд.

— Побързай, трябва по-скоро да се отървем от него — Той тупна помощника по рамото. — Пази добре кораба ми.

Докато офицерите му раздаваха заповеди на двата кораба, Доминик се отправи към каюткомпанията в кърмовата част на пленения кораб, Фицджералд бе отказал да разкрие накъде плава „Република“. Може би американският капитан не е имал време да унищожи корабния дневник. Там щеше да се намери обяснение защо този кораб е тук месеци след като Съединените щати бяха обявили война на Англия.

Отвори вратата и се усмихна. Корабът не беше бърз, но затова пък луксозен. Каюткомпанията беше достатъчно голяма, за да побере маса за шест или повече души, за разговор или бутилка ямайски ром. Лампа, окачена на кука на тавана, се полюляваше над нея. Прозорецът пропускаше достатъчно светлина, за да освети шкафа, отрупан с бутилки.

На противоположната стена имаше две врати. Едната беше отворена и водеше към капитанската каюта. А другата? Нещо се отърка в глезена му. Той изруга и отскочи. Извади пистолета си, но се засмя, когато видя една пухкава котка да наднича изпод масата.

— Пази се, коте — каза той, когато животното изви шия под протегнатата му ръка. — Може да загубиш повече от един живот. Ако...

Внезапен писък го смрази. Котката профуча покрай него.

Той стисна здраво пистолета и отвори вратата. Едни красиви крака ритяха отчаяно, затиснати от мъжа, който се беше стоварил на леглото до отсрещната стена.

Без да повишава глас, Доминик изсъска:

— Спри веднага!

Мъжът скочи от леглото.

Без да го поглежда, Доминик се насочи към красивата млада жена, която се опитваше да се изправи. Косата ѝ беше златисточервена като небе при изгрев, а очите — сиво-сини, с цвета на морето след залез. В тях блестеше страх, но тя държеше главата си изправена, опитвайки се да придърпа одеялото върху разкъсаните си дрехи.

— Няма нужда да ме зяпате — каза тя с ясен американски акцент.

Какво, за бога, правеше тази жена тук?

Доминик имаше намерение да получи отговор. Но най-напред... Дръпна една златиста наметка от куката до вратата и я подхвърли към жената. И докато тя се увиваше в нея, той изрече:

— Болейн, ще ми докладваш на палубата по залез.

Лицето на Болейн пребледня и той само кимна, а после се запъти към вратата.

— Не! — изкрещя жената. Беше се изправила. — Не го оставяйте да се измъкне! Опита се...

— Тихо.

Следващата му команда накара Болейн да изхвъркне от каютата.

Доминик влезе вътре и се огледа. Леглото беше сместено под прозорците. Чекмеджетата под него бяха единствените места за прибиране на някакви вещи. Маса и един стол заемаха по-голямата част от каютата. Незапалена лампа, подобна на тази в каюткомпанията, висеше от тавана, поклащайки се от движението на кораба.

— Кой сте вие? — Страхът извисяваше гласа на жената.

— Аз бих ви запитал същото.

— Абигейл Фицджералд.

— Фицджералд? — В паметта му изпъкна ужасът в гласа на готвача. За тази ли жена настояваше, че капитанът му трябва да я вземе със себе си? Но Фицджералд я беше оставил тук. Защо?

— Невъзможно. Как е истинското ви име?

— Казах ви. Името ми е Абигейл Фицджералд.

— Съпругата на капитана?

Абигейл поклати глава. Как можеха тези пирати да се държат така с нея? Дори да не беше видяла как онзи грубиян се подчинява на този мъж, щеше да разбере, че той трябва да е офицер на кораба, който ги беше нападнал. Очите му с цвят на нощ, лицето му с изрязани черти, сякаш от камък, я плашеха. Беше бос, без чорапи под скъсаните

панталони, целите в барут. Раздърпаната риза едва покриваше гърдите му. Слънцето блестеше в гарвановочерната му коса, разпиляна по широките му рамене, тя долови проблясъка на малка златна халка на лявото му ухо.

— Не, не съм съпругата на капитана — отвърна тя, мъчейки се да запази спокойствие.

За разлика от другите грубияни, в очите на този мъж се четеше само любопитство.

— Неговата любовница?

— Не! — ахна тя, шокирана от вулгарния израз.

— Тогава коя сте?

Тя прошепна:

— Капитан Фицджералд е баща ми.

— Вие сте дъщеря на Фицджералд?

— Ако се съмнявате, питайте баща ми — отвърна тя хапливо. — Настоявам веднага да ме отведете при него.

— Настоявате? — Той скъси разстоянието помежду им. Когато тя не помръдна, в очите му се появи изненада, но веднага изчезна. — Нищо няма да настоявате, мадмоазел Фицджералд. Ще слушате заповедите ми и ще ги изпълнявате. Или...

Той се обърна и излезе, оставяйки заплахата недоизречена. Вратата се затръшна след него. Тя изтича към нея, но чу как той я запреща с масата от каюткомпанията.

Това беше по-лошо от всичко, от което се бе опасявала, и можеше да бъде само началото на ада, който ѝ предстоеше като пленница на френски пират.

Утрото дойде, но ужасът си остана. Никой не се бе доближавал до вратата на Абигейл. Беше ужасно гладна и се запита дали някой изобщо си спомня, че тя не е яла от вчера.

Първото пътуване с баща ѝ не излезе такова, каквото се предполагаше да бъде. Леля Уилма искаше Абигейл да не се качва на борда на „Република“, но тя не бе послушала гласа на разума. Почти не познаваше баща си, защото Артър Фицджералд идваше в живота ѝ само от време на време. Отгледана от любимата си леля и от чичо си, когато майка ѝ бе умряла малко след нейното раждане, Абигейл винаги бе очаквала с нетърпение всяко идване на баща си.

Когато той ѝ беше предложил да плава с него, тя не можеше да си представи, че е възможно да му откаже. Пренебрегна всички предупреждения на леля Уилма и се втурна да опакова багажа си. Беше наясно с опасностите, които дебнеха всеки кораб, излязъл от американско пристанище, французите и англичаните нападаха американските кораби, заграбваха товарите им и пленяваха екипажите... или нещо по-лошо. Дъхът я спираше. Тревогата ѝ си оставаше все същата от два месеца насам, откакто чу вестта, че корабът на чичо ѝ, „Аркот“, е потънал с всички офицери и моряци.

Баща ѝ ли беше най-новата жертва на тази война? Французинът вчера не беше пожелал да ѝ каже нищо, дори името си.

Дочу гласове и се хвърли към вратата. Тя се отвори достатъчно, за да пропусне готвача, Куки, с покрито блюдо и чаша. Слава на бога! Куки е жив!

— Куки, какво...

Той поклати глава.

— Поздрави от капитана, Абигейл.

— Капитана? От татко? — запита тя, макар да знаеше, че надеждите ѝ са неоснователни.

— Не, другия, французина. Той...

Някой затвори вратата. Тя отскочи, разплисквайки супата по наметката си. С гримаса остави чинията на масата и отвори чекмеджето под леглото. Извади оттам другите си дрехи и грижливо подреди меките зелени муселинени ръкави и златистите панделки на корсажа.

Щеше да накара френските пирати да си платят за това. Щеше да намери баща си и двамата щяха...

Масата от другата страна на вратата отново се отмести. Когато вратата се отвори, тя затаи дъх.

Вгледа се във високия мъж, който я бе спасил вчера. Погледът му се плъзна по нея и очите му я прогориха с призрачните си огньове. Притеснена усмивка се мярна на устните му.

— Добър ден, мадмоазел Фицджералд — каза той, сякаш беше добре дошъл посетител. Затвори вратата и приседна на ъгъла на малката маса. — Сега имате възможност да ми зададете въпросите, които искахте да зададете вчера.

— И вие ще ми отговорите? Много забавно.

— Аз съм, както винаги, открит, мадмоазел Фицджералд.

Тя се опита да се дръпне, но той взе ръката ѝ и дебелият златен пръстен на лявата му ръка се впи в дланта ѝ.

Погледът му отново я плени. Всичките ѝ възражения се стопиха, тя се опита да се пребори със страха си. Ако го оставеше да я контролира, беше загубена. Изправи рамене.

— Предполагам, че сте капитанът на тези пирати.

Той се усмихна.

— Правилно предположихте относно ранга ми, но ние не сме пирати. Плаваме по разпореждане на Наполеон.

Абигейл тръгна към вратата. Когато той не я спря, тя прикри изненадата си. После истината се стовари на раменете ѝ като мачта, паднала на палубата. Нямаше къде да избяга, освен ако не скочеше през борда. Сплете пръсти и изрече:

— Не знам името ви.

— Доминик Сен Клер, капитан на „Песента на морето“.

— Френски пиратски кораб!

— Капер е думата, която предпочитат сънародниците ви.

— Както и да го наричате, вие нападнахте кораба ни, без да сме ви предизвикали. Съединените щати не са обявили война на вашата страна, нито пък тя на тях.

— Официално — не.

Спокойствието му я раздразни като трън, попаднал в обувката ѝ.

— Какво сте направили с баща ми? — Гласът ѝ трепна. — Той е още жив, нали?

— Да. — Странно изражение пробягна по лицето му, показвайки го за миг уязвим. Но също така мигновено устните му се стегнаха. — Привързаността ви към капитан Фицджералд е за пример.

— Той ми е баща! Защо да не се тревожа за него?

— Интересен въпрос, макар да нямаме време тук да го разискваме. Баща ви и неговите офицери бяха преместени на моя кораб. Понеже този кораб е по-бавен, очаквам да стигнат сушата в Кале почти седмица преди нас.

— Водите ни във Франция?

Челото му се набръчка озадачено.

— Разбира се. Когато стигнем там, ще бъдете върната в любящите прегръдки на баща си. Но това ще стане само ако пожелаете

да споделите затворническата му килия.

— А после?

— После аз ще получа награда за залавянето на този кораб. — Той се озърна. — Ще получа добра сума за него, макар да не е така бърз като „Песента“.

— Но какво ще стане с баща ми и с мене?

Той обгърна коляното си, вдигайки крак на стола.

— На война, мадмоазел Фицджералд, има победители и победени. Страхувам се, че вие сте от вторите.

— Не за дълго!

— Както и да е, сега сте моя гостенка.

— Гостенка? Нима арестувате гостите си?

Ледените му очи я пронизаха като водорез, порещ вълните. Той се изправи и произнесе натъртено:

— След това, което предотвратих тук, ми се стори, че разбирате, че ви държа затворена само за да ви предпазя. Или може би не сте искали да възпра Болейн? — Той я сграбчи за раменете и я притисна към коравите си гърди. — На такъв вид ухажване ли са свикнали американските жени?

Абигейл го удари по бузата. Ужас я обхвана, когато го видя как присвива очи. Каква глупачка излезе! Можеше да я убие и за по-малко от това.

— Простете ми, мадмоазел Фицджералд — прошепна той, като я пусна. — Не трябваше да казвам подобно нещо.

Смаяна от извинението му, тя не знаеше какво да каже. Възможно ли е този мъж да не е само някакъв похотлив пират, като онзи звяр, който се бе подчинил на командата му?

— Сигурно сте ядосана — продължи той. — Но сте достатъчно умна, щом решихте да останете тук по време на битката.

Тя кимна.

— Но я чухте.

— Всичко — прошепна тя. — Дядо ми разказваше как се е бил против англичаните във войната за независимост, но... — Тя сви рамене. — Нямах представа как крещят мъжете.

— Ако това ще ви накара да се почувствате по-добре, само двама мъже загинаха.

Тя почти се разсмя, макар и не от приятни чувства.

— Това не ме кара да се чувствам по-добре. Не мога да разбера защо ни нападнахте.

Той отвори уста, но веднага я затвори. Усмивката се върна на устните му.

— Съжалявам, че се наложи да станете свидетел на вчерашната битка. Имате уверението ми, че пътуването ни оттук нататък ще бъде мирно.

— Съмнявам се. Аз съм ваша затворничка.

— Да, така е, но нямам намерение да ви ограничавам тук, на брега.

— Да не ме ограничавате? — Гласът ѝ прозвуча дръзко, но пък нямаше какво да губи. — Капитан Сен Клер, може ли изляза от стаята си?

— Когато свършим.

— Да свършим какво?

Хлад прониза костите ѝ. Допреди миг той говореше за безопасността ѝ. А сега...

— Трябва да седнете, преди да припаднете.

— Няма да припадам!

Той се усмихна, докато я настаняваше на стола, и опря ръка на облегалката, така че тя да не може да стане.

— Подозирам, че знам какво не е наред. Не владее много добре езика ви. Това, което исках да кажа, е, че ако съм задоволил любопитството ви, и аз имам някои въпроси.

Смущението се разля като огън из нея. Когато капитан Сен Клер се засмя, Абигейл разбра, че бузите ѝ са се изчервили.

— Съмнявам се, че имам някакъв отговор за вас — отвърна тя.

— Нека аз да преценя. Най-напред, кажете ми къде държи баща ви корабния дневник.

— Не знам.

— Не знаете? — Очите му отново се превърнаха в абаносови цепнатини. — Накъде плаваше този кораб?

— Не знам точно.

— Не знаете точно? Извинете ме, ако ви кажа, че ми е трудно да ви повярвам, мадмоазел Фицджералд.

— Но е истина. Плаваме за... — Тя преглътна страха, запречил гърлото ѝ. — За някакво място из Карибско море. Така ми каза татко.

— Карибско море? — Той се вгледа в нея, поклати глава и усмивка раздвижи устните му. — Мислех, че ще бъдете откровена с мене поне за това, ако не за друго.

— Откровена съм.

— Как смятате, че ще преглътна подобна смехория?

— Това е истината!

— Мадмоазел Фицджералд, сигурно ме мислите за абсолютен глупак, за да повярвам, че не знаете, че сте само на няколко мили от Англия.

— Англия? — Тя се хвана за ръба на масата, стори й се, че корабът се завърта като пумпал. — Не, не може да е истина! Лъжете ме.

— Откровен съм с вас.

— Но татко ми каза...

— Излъгал ви е.

— Защо да ви вярвам?

— Защото ви казвам истината, а баща ви ви е залъгвал. — Той се наведе така, че носът му се озова на един инч от нейния, и запита: — Не ви ли се струва странно?

— Не.

Сигурно баща й я е заблуждавал, да я предпази, в случай, че стане нещо подобно. Но ако капитан Сен Клер беше откровен с нея, какво прави „Република“ толкова близо до Англия? Баща й й беше казал, че иска да я въведе в доброто общество. Как бе предвкушвала възможността да участва в балове и маскаради, в надпрепусквания по пясъчните плажове! Беше намислила да довърши роклята, която стоеше полузавършена в сандъка й, за да бъде готова за пристигането им на първия остров. Но сега...

Резкият й отговор като че ли го стресна. Той се дръпна, а после измъкна отнякъде пистолет. Умът й крещеше да бяга. Но тя не можеше, прикована на място, сякаш замръзнала наред сурова виелица в Нова Англия.

— Пожелавам ви приятен ден, мадмоазел Фицджералд — усмихна се той, възвърнал изражението си на оценяващ женските прелести пират. — Вие отговорихте на въпросите ми, но други още не са. Искам да останете тук, докато не свърша с разпитите.

— Но вие казахте, че мога да изляза от стаята!

— Промених решението си.

Тя отмести очи от усмивката му, която я предизвикваше да протестира. Какъв звяр!

Той отвори вратата и потупа по нея от външната ѝ страна.

— Ще сложа тук едно резе.

— За да ме защитите ли? — изстреля тя в отговор. Какъв безсрамник и нахалник!

— Вие сте красива жена, мадмоазел Фицджералд, а моите хора много месеци не са слизали на суша. Нито аз, нито Журдан, който е моят първи помощник на борда на този кораб, ще можем да държим под око екипажа през цялото време.

— Но вие слагате резето отвън! Това няма да ме предпази от никого!

Той се изсмя, взе ръката ѝ и я вдигна към устните си. Огнена струя плъзна по ръката ѝ и нахлу в гърлото ѝ. Палецът му погали дланта ѝ, когато той отново вдигна ръката ѝ към устните си. Нежно ахване се откъсна от полуоткрехнатите ѝ устни, когато топлата влажност на целувката му проникна през кожата ѝ, усилвайки пламъка. Погледът му се впи в нейния, но за първи път тя не пожела да сведе очи. Неочакваната топлина в очите му я накара да се задълбае в тайните, просветващи в тях.

Той прошепна тихо, толкова тихо, че тя трябваше да напрегне слуха си, за да го чуе.

— Не трябва да се безпокоите от никого... освен от мене.

Абигейл се дръпна, когато той се засмя. Вземаше я за глупачка, а тя му позволяваше да го прави. След като вратата се затвори, тя потръпна. Трябваше да се справи някак си с капитан Сен Клер, докато стигнат... където и да е, трябваше да намери начин да го надвие. Само да знаеше как!

2

Абигейл крачеше из миниатюрната каюта, три стъпки насам, три стъпки натам. Колко време щеше да мине, преди да протрие дъските? Още един ден без отговори. Още един ден плаване към някакво фалшиво правосъдие, което можеше да докара смъртта на баща ѝ още преди да го беше опознала.

Вратата се отвори. Като видя усмивката на капитан Сен Клер, тя сви юмруци. Не, нямаше да го каже. Нямаше да му напомни, че един джентълмен чука на вратата и иска позволение, преди да влезе в стаята на някоя дама. Той сигурно щеше да намери това за забавно.

— Подозирам, че е ваше — и той пусна котето на леглото ѝ.

— Да, капитане. — Тя се обърна и потупа Денди по главата.

Не искаше капитан Сен Клер да види сълзите ѝ на облекчение. Милият Денди! Толкова се радваше, че не е бил наранен или убит в боя. Но не беше имало защо да се тревожи. Котаракът всяка нощ ловуваше в трюмовете и имаше къде да се скрие.

Очите ѝ се разшириха, когато капитан Сен Клер посегна и погали животинчето. Чувство, че е предадена, пропълзя в нея, когато Денди замърка. Как може нейното коте да се гали на този френски пират, който иска смъртта на баща ѝ?

— Защо не оставим котарака ви да поспи, мадмоазел Фицджералд, докато вие вечеряте с мене?

Тя се взря в капитан Сен Клер и едва сега забеляза черното му кадифено палто и белите панталони. Тези дрехи подхождаха повече на някоя изискана гостна, отколкото на „Република“. Беше сресал косата си назад към яката, която стигаше до прясно обръснатата му челюст, и блясъкът на обичатата допълваше святкането на златистия му колан.

— Мадмоазел Фицджералд? — повтори той.

— Да... искам да кажа, ако искате да дойда.

Беше смаяна от метаморфозата му — пират, превърнал се в джентълмен.

— Иначе нямаше да ви моля. — И капитан Сен Клер я поведе към каюткомпанията. Настани я любезно на пейката до масата и ѝ наля чаша бяло вино. — Поздрав от „Песента на морето“. — Усмихна се. — Изборът на баща ви по отношение на виното е също толкова неудачен, колкото и решението му да плава в мои води.

Абигейл отпи от чашата, за да не се налага да отговаря. Когато той седна на пейката с лице към нея и към вратата за палубата, тя се запита дали не го е страх да не го нападнат. Тъй като екипажът на баща ѝ се намираше на борда, той мъдро вземаше предпазни мерки.

Капитанът сипа щедри порции от всяко ядене в чинията ѝ и я сложи пред нея.

— Не сте ли гладна? — запита, кръстосвайки ръце на масата пред себе си.

— Не особено. — Когато видя, че и неговата храна остава недокосната, тя запита: — А вие, капитане?

Той взе вилцата ѝ. Набоде едно парче задушена риба и заповяда:

— Яжте.

— Капитане, аз съм напълно способна да решавам кога или дали...

— Яжте! — Изсмя се студено. — Аз съм гладен, мадмоазел Фицджералд.

Тя веднага разбра. Капитан Сен Клер я беше поканил да вечеря с него, за да не може Куки да отрови храната. Тя помисли да му се противопостави, но реши да внимава. И макар че едва не се задави, преглътна.

— Вие, изглежда, се радвате на добро здраве — каза той, остави нейната вилица и взе своята.

— Може би враговете ви са избрали бавно действаща отрова.

Той се усмихна.

— Достатъчно разумни са да не ми дадат шанс да им изтръгна лъжливите сърца, преди да умра.

— А помислили ли сте, че аз може да сметна за разумно да рискувам живота си, за да освободя света от вас?

Той взе парче хляб и ѝ го поднесе. Тя не му обърна внимание. Той сви рамене и отхапа от хляба.

— Не, защото как ще задоволите желанието си за мъст, ако сте мъртва.

Абигейл се взря в него. Не трябваше да забравя, дори за миг, че този мъж властва над всички тях.

Когато тя не отговори, капитан Сен Клер каза:

— Франция ще ви хареса. Подозирам, че никога не сте виждали такова нещо като Париж. — Ръката му покри нейната, приковавайки я към масата. Когато тя го погледна, без да знае дали да повярва на усмивката му, той вдигна чашата с другата си ръка. Отпи и продължи: — Ако искате, мога да ви разведа из града, докато чакаме присъдата на баща ви и продадем с печалба товара.

Тя дръпна ръката си, но не сведе очи.

— Печалба? Задържали сте погрешен кораб, ако смятате, че ще получите сандък злато заради труда си.

— Очаквам да продам оръжията с огромна печалба.

— Оръжия? — Тя се изсмя ледено. — Капитан Сен Клер, ужасно грешите. Ние превозваме храни.

— Кой яде барут?

— Никой, но аз видях какво се товари в трюмовете.

— Наистина? — Той се изсмя и стана. — Вие сте едно очарователно и невинно създание. Елате с мене.

— Капитане, аз...

Любезността изчезна от гласа му.

— Казах, елате с мене.

— Искам да знам защо.

— Мадмоазел Фицджералд, след като отказахте да отговорите на въпросите ми, защо очаквате аз да отговоря на вашите?

Признавайки с неохота правотата на думите му, тя не каза нищо, докато той откачваше лампата от тавана и отваряше вратата пред нея. Предложи ѝ ръката си. Тя погледна невярващо първо към нея, после към лицето му. Толкова емоции пробягваха в очите му. Тя не знаеше кога е в по-голяма опасност — дали, когато той я предизвиква или когато я гледа така дръзко.

Пръстите ѝ докоснаха кадифения му ръкав. Твърдите мускули предупреждаваха, че силата му не е привидна. Когато той я привлече към себе си, тя се дръпна. С усмивка той отново взе ръката ѝ и я положи върху своята.

— Не хапя, мадмоазел Фицджералд — прошепна той. — Освен ако не поискате да го направя.

Горещина обля лицето ѝ и той се засмя. Само ако това ѝ лице не издаваше всяка нейна мисъл...

Абигейл видя как я гледаха мъжете, докато прекосяваше палубата заедно с капитан Сен Клер. Сред хората на баща ѝ се надигаше недоволно ръмжение. Те трябваше да разберат, че тя не е предателка, заговорническа с неприятеля. Но пред нея не се очертаваше никакъв избор. Беше затворничка на капитан Сен Клер.

Капитанът я заведе при трюмовете, където баща ѝ и бе забранил да влиза. Беше я предупредил, че вътре е влажно и има плъхове, освен това е и тъмно. Стомахът ѝ се сви.

Капитан Сен Клер спря и извади връзка ключове от джоба си.

— От баща ви.

— Татко ви е дал ключовете?

— Знаеше, че това е единственият начин да удържа екипажа си да не разбие всички врати. Макар шансът му да си възвърне кораба да е нищожен, все пак не искаше той да бъде опустошен. Жалко, че не се погрижи по същия начин и за дъщеря си.

Абигейл се опита да потисне трепването. Не биваше да го оставя да трови ума ѝ с лъжи. Но защо татко ме остави тук с тези пирати? Умът ѝ не можеше да прогони тази дяволска мисъл.

— Баща ми знае, че може да разчита на мене да се погрижа за себе си. Не съм дете.

— Забелязах това. — Усмивката му беше студена като зимата в Масачузетс. — Просто ми е странно, че един човек... — Ключалката щракна и вратата се отвори. — Това ще ви помогне да разберете интереса ни към този кораб.

Лъч светлина проникна в мрака и когато Абигейл видя сандъците и обкованите с желязо бъчви, очите ѝ се разшириха в неверие.

— Всичко това е лъжа! Къде са балите, които видях в доковете в Ню Бедфорд?

Капитан Сен Клер я побутна настрана. Тя понечи да протестира, но го видя, че държи в ръка един лост.

— Знаех, че няма да повярвате, докато сама не си напъхате очарователното носле във всеки ъгъл — изрече той през стиснатите си

зъби, докато отваряше капака. Един пирон отскочи във въздуха и капакът се повдигна. — Вижте!

Абигейл надникна в сандъка. По ръцете ѝ полепна смазка и тя безпомощно се взря в пушките, плувнали в мазнина, която ги предпазваше от ръждата. Когато капитан Сен Клер вдигна лампата, тя видя думата „барут“ изписана на бъчвите.

— Войната между Франция и Англия трае вече много години — каза той. — Дори Англия може да има нужда от повече оръжия, отколкото произвежда, така че нейното правителство на драго сърце би купило още оръжие.

— Баща ми не би направил това! Той... той... — Тя си пое дълбоко дъх, но не можа да възпре прилива на ужас. — Той не би продавал оръжия на англичаните! Баща му е бил ранен във войната за независимост!

— Тогава кой е трябвало да получи тези пушки?

— Не знам.

— Мадмоазел Фицджералд...

— Казвам ви истината. Не знам! — Тя се вгледа кутиите. Какво е намислил татко? Обърна се и видя една от пушките в ръцете на капитан Сен Клер. Със сетни сили се сдържа да не пребледнее. — И какво ще стане сега, капитане?

— Да продава оръжия на нашите врагове — това е доста сериозно престъпление. — Той огледа дулото, преди да върне пушката в сандъка, и изтри ръце в панталоните си. Затвори капака и го закова. — Ако някой бъде осъден за това, ще го обесят.

— Ще пратите баща ми на бесилката?

— Той нямаше ли да направи същото с мене?

Абигейл знаеше, че баща ѝ много би се зарадвал да види капитан Сен Клер увиснал на реята. Когато капитанът взе лампата, тя го запита:

— А какво ще стане с мене?

Той обхвана брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ към себе си. Гласът му се сниши в дрезгав шепот:

— Скъпа, казах ви, няма нужда да се безпокоите, че някой може да ви стори нещо лошо.

— Освен вас!

Той се отдалечи със смях. Абигейл нямаше друг избор, освен да го последва, ако не искаше да остане сама в тъмния влажен трюм. Не

посмя да вдигне очи към сърдитите физиономии на хората от бащиния си екипаж. Те се бяха досетили. Баща ѝ не би могъл да скрие истината от тях толкова лесно, колкото от нея.

Защо я беше излъгал? И как може да ме остави с тези френски пирати? Трябваше да я вземе със себе си. Или нещата на другия кораб бяха още по-зле? Може би се е опитал да я предпази колкото е могъл. Трябваше да вярва в това.

Капитан Сен Клер я подкани да влезе в каюткомпанията. Когато тя седна, той ѝ наля чаша вино.

— Пийте.

— Страх ви е, че някой може да е отровил виното ли? — изфуча тя.

— Мисля само за вас. Ако пребледнеете, луничките може да изскочат от лицето ви.

Тя допря пръсти до бузата си, пренебрегвайки нахалната му усмивка. Макар че мразеше да се подчинява, пийна глътка вино. Топлината се разли из нея, отпускатки стегнатия възел около сърцето ѝ.

Капитанът седна до нея.

— Разбира се, трябва да останете във Франция, докато свърши процесът на баща ви.

Тя стисна чашата с две ръце, защото не вярваше на разтрепераните си пръсти.

— Допусках това.

— Ако баща ви бъде признат за виновен, както предполагам, няма да ви е лесно там сама.

— Допуснах и това, капитане.

Не пожела да покаже колко беше уплашена. Ако капитан Сен Клер имаше сърце, то със сигурност беше скрито доста надълбоко.

Пресягайки се през масата, той грабна собствената си чаша, пълна с вино.

— Може би ще си намерите работа като преподавателка по английски. Това може да е по-добре, отколкото да работите в някоя кръчма на пристанището.

Кръчма? Баща ѝ и беше обещал, че при това пътуване ще има възможност да се запознае с каймака на обществото, а не с утайката му.

— Ако мислите, че аз...

Той се изсмя.

— Не. Не мисля, че ще се заинтересувате от подобно предложение. Може би ще пожелаете да се върнете в Америка.

— Да. — Тя го изглежда. Какво ли си мисли сега? Пожела си да можеше да чете мисли... поне веднъж. — Леля ми живее в Масачузетс.

Той се наведе към нея и плъзна ръка по масата зад гърба ѝ. Тя се надигна, но пръстите му стиснаха болезнено рамото ѝ. Другата му ръка обърна лицето ѝ към него.

— Може да ѝ се прати съобщение.

— На каква цена?

Тъмните му очи проблеснаха. Тя не знаеше дали да вярва на веселия израз в тях или на заплахата, изписана на обветреното му лице.

— Много, много бързо се учите.

— И каква е цената ви, капитане, за да отнесете това съобщение?

— Ще ви оставя да гадаете. — Погледът му се плъзна по лицето ѝ, оставяйки топлината си върху него, когато един от пръстите му погали бузата ѝ.

— Цената ви е твърде висока. — Гласът ѝ едва се чуваше, не посилен от шепот.

Със страх, повтаряше си тя, а не с наслада от пиратското му докосване.

— Откъде знаете, щом нищо не съм ви казал?

— Казахте го без думи.

— Понякога думите не са необходими.

И той доближи устата ѝ към своята.

Абигейл скочи с вик, мъчейки се да разкъса мрежата от вълшебство, която той изплиташе като опитен магьосник.

— Капитан Сен Клер, не исках вашият моряк да ме докосва. Не искам и вие да ме опипвате!

Той се изправи със студено лице и масата се озова помежду им.

— Значи бихте предпочели да работите за човек, който ще очаква от вас нещо повече от уроците, които давате на децата му?

— Лека нощ. Не желая нито вечерята, нито вашата компания.

Тя примря, съзирайки лъскавото резе, монтирано на вратата ѝ.

— Не се опитвам да ви плаша без нужда.

— Защо бъдещето ми трябва да ви засяга? — запита тя, обърнала лице към него. — Бъдете сигурен, мога да се грижа за себе си.

— Така е. — Той се облегна с едното рамо на стената и кръстоса ръце на гърдите си. Дори финото облекло не можеше да прикрие истината. Той си беше чисто и просто долен пират, който се наслаждаваше на страха ѝ. — Но е също толкова вярно и че може да не ви е възможно да живеете така, както сте намислили.

— Ако реша да се предлагам, за да си купя билет за връщане, няма да се предложа на вас.

И Абигейл тръшна вратата зад себе си.

Това като че ли преряза смеха му, но и двамата много добре знаеха колко фалшива е смелостта ѝ. Тя сви рамене, ужасена от мисълта, че той скоро ще се умори да си играе с нея, както Денди бързо се уморяваше да си играе с уловените плъхове. И щеше да я унищожи.

Доминик Сен Клер се загледа в платната. Издути от вятъра, който залепяше косата по лицето му. Той я отмахна и въздъхна. Този кораб не беше построен чак толкова зле, колкото се бе опасявал. Но трябваше да впрегне всичките си умения, за да го докара до сушата. На собствения си кораб можеше да определя височината на всяка вълна от начина, по който „Песента на морето“ се гмуркаше и танцуваше във вълните.

Отдели се от парапета. Щеше да се качи отново на своя кораб, след като доставеше благополучно американския във Франция. Но този момент може би щеше да се отложи, ако ги хванеше бурята, която се очертаваше като тънка тъмна черта на западния хоризонт.

Изруга полугласно и едва не се препъна в някого. Усмивката му изчезна, когато вдъхна дълбоко едно сладко ухание.

— Мадмоазел Фицджералд, не си спомням да съм ви казал, че можете да се разхождате по палубата.

— Не, капитане, не сте. — Тя се намръщи и това подчерта нежната ѝ красота. Зелената рокля със златистата си дантела подчертаваше тена ѝ, слънцето озаряваше рижавите къдрици, изплъзнали се изпод скромното ѝ боне. Да държи такава коса прибрана според него си беше чисто престъпление. Тези огнени къдрици

трябваше да се спускат като водопад по стройните ѝ рамене и по нежните ѝ гърди. — Искам да отида в камбуза.

Той се изсмя. Абигейл Фицджералд беше огнена като косата си, но трябваше да се примири с истината. Тя принадлежеше на Доминик Сен Клер по правото на завоевателя. Духовитостта ѝ бе разнообразила снощната вечер, но той искаше от нея нещо повече от разговор. Представи си гъвките ѝ ръце обвити около него и тези подканващи устни натежали от нежни въздишки на страст. Без съмнение беше своеволна като котето си, но на него щеше да му хареса да я укроти така, че да му мърка.

— Капитан Сен Клер, ако нямате какво да кажете, ще бъдете ли така добър да ми дадете път?

Той пак се изсмя. Ако тя можеше дори отчасти да си представи накъде са се отправили мислите му, щеше още повече да се ядоса.

— Защо искате да отидете в камбуза?

— Искам да говоря с Куки.

— Да говорите за какво? Някакъв заговор срещу мене ли?

Тя отвърна с рязък смях.

— Кой от хората на баща ми ще ми вярва, ако мислят, че...

Той обхвана брадичката ѝ и я привлече към себе си. Уханието ѝ бе неустойимо за мъж, прекарал толкова време в открито море, но мекото усещане за кожата ѝ под пръстите му беше дори още по-възбуждащо.

— Ако мислят, че сте ми любовница ли? Това ли искахте да кажете?

Червенината, пълзяща нагоре по бузите ѝ, му даде търсения отговор. Ясно беше, че е по-умна от баща си, защото дори затворена в стаята си, бе усетила нарастващото негодувание сред екипажа на „Република“. Той огледа осветената от слънцето палуба. Щяха ли хората на Фицджералд да обърнат това чувство, че са измамани, и срещу нея? Трябваше да напомни на Журдан, който сега служеше като първи помощник на това американско корито, да наблюдава по-добре екипажа на Фицджералд. Особено Улкът, след като забеляза как старият моряк изглежда недоволен Абигейл и се извърна, за да прошепне нещо на един от стоящите наблизо.

— Ако толкова много се отегчавате в стаята си, че се осмелявате да нарушавате заповедите ми — каза той, — мога да ви предложа нещо

друго за запълване на следобеда.

Искри прескочиха в сините ѝ очи.

— Сигурна съм, че можете. Но аз се интересувам от нещо, което си струва.

— Какво може да си струва повече от удоволствието?

На Абигейл ѝ се дощя да го скастри, но всичко, което кажеше, можеше да бъде използвано от него за нови оскърбления. Тя се дръпна настрана. През трите дни пленничество капитан Сен Клер не бе пуснал никого в капитанската каюта, с изключение на Куки. Но и на него не му бе позволено да говори с нея.

Тя трябваше да го разпита за оръжията в трюма. Трябваше да го пита защо екипажът се беше предал, вместо да потопи кораба, както чичо ѝ, когато го атакували. И най-вече трябваше да узнае защо баща ѝ я беше оставил тук като затворничка на капитан Сен Клер.

Когато очите ѝ свикнаха в тъмнината в помещението, тя различи пред себе си няколко мъже. Един от тях, слаб и кокалест, пристъпи напред. Тя се направи, че не го е видяла. Единственото, което навярно беше по-отвратително от капитан Сен Клер, беше неговият екипаж.

Мъжът протегна ръка и ѝ препречи пътя.

— Ела насам — изрече той със силен френски акцент. — Ела поблизичко да споделиш с нас това, което споделяш с капитана.

— Ти си луд! — извика тя, но си пожела да не се беше обаждала, защото мъжете се приближиха още повече.

— Говоря делово. — Приятелите му се изсмяха. — Наградата ни за залавянето на онова корито ще е доста голяма. Защо да не си спечелиш малко злато, вместо да се даваш на капитана за нищо?

Тя се опита да се изплъзне.

— Оставете ме!

— Журдан! — извика един от мъжете. Тя не можа да разбере останалото.

Очите ѝ се разшириха. Това ли беше първият помощник на капитан Сен Клер? Човекът, който се предполагаше, че трябва да я пази от похотливия екипаж?

Журдан изруга, когато още един вик отекна в коридора. Тя позна гласа. Капитан Сен Клер! Отвори уста да отговори, но когато другите хукнаха да изпълнят заповедта, Журдан изсъска:

— Само кажи на капитана и умираш!

Абигейл облегна глава на стената и потрепери. Една ръка докосна нейната. Тя се обърна и изпищя.

— Аз съм, момиче.

Лицето на Куки беше изкривено от ярост.

— Те се опитаха...

— Да те изплашат, но ти си Фицджералд. Няма да им се оставиш да ти вземат страха.

— Ще се опитам да бъда смела — прошепна тя.

— Добре. Ела с мене.

И той я поведе към камбуза.

Горещината от печката беше примамлива, но Абигейл не забелязваше нищо, продължавайки да трепери от страх. Куки я настави да седне на най-близката бъчва.

— Не трябва да идваш тук сама, момиче. — Взе чаша от лавицата и отвори една манерка. Напълни чашата и я поднесе към устните ѝ. — Пийни.

Пламък се спусна по гърлото ѝ с глътката ром. Сълзи замъглиха очите ѝ, тя се задави и се закашля. Притисна ръце към гърдите си и се опита да се пребори. Куки я потупа по гърба.

— Благодаря — хлъцна тя. — Ако това е точната дума.

— Няма нищо по-добро от рома, за да реши проблемите.

— Бързо, да, разбира се. — Тя подпря глава на неравната стена. Загледа се в мръсния таван. — Може би трябва да си прережем гърлата и край на всичко. Ако френският палач не ни докопа, ще е само защото тези пирати ще са ни изтрепали.

Куки отпи здрава глътка ром и млясна.

— Не си вярваш, нали?

— Не знам на какво да вярвам вече. — Тя се наведе напред и зашепна: — Куки, в трюма има оръжия.

— Баща ти не е нарушил никакви закони.

— Сигурен ли си? Можеш ли да го повториш под клетва?

— Абигейл!

— Куки, знам, че ще направиш всичко за баща ми. — *Дори да излъжеш*, помисли тя, но не можа да го изрече.

— Да — каза той кратко, загледан в чашата си. — Но за какво ще му послужи? Тия проклети французи няма да повярват на един почтен американски моряк.

Тя хвана ръката му.

— Но защо са тези оръжия в трюма? На кого е смятал да ги продаде баща ми?

— Ако не знаеш нищо, Абигейл, оня френски негодник няма да може да ти го измъкне.

— Куки! Единственият, който споделя леглото ми, е Денди!

Набръчканото му лице грейна в усмивка.

— Много се радвам да го чуя. Ако баща ти научи, че си спала с тоя французин, ще се вбеси.

— Стига да го е грижа...

Тя отмести поглед. Не можеше да позволи на капитан Сен Клер да опетни мислите ѝ с лъжа. Но защо баща ѝ я беше оставил на „Република“? Това не можеше да разбере тя. Никак. Ама никак.

— Грижа го е — възрази Куки.

— Но той ме остави тук!

— Трябва да си е имал причина.

— Каква може да е?

Куки я хвана за ръцете.

— Няма да разберем, докато не го попитаме. Върни се в стаята си и стой там.

— Докато стигнем Кале?

— Там ли ще ни водят?

— Не знаеше ли?

Той се усмихна.

— Сега знам, Абигейл, ще знаят и останалите момчета. — Положи съсухрените си ръце на раменете ѝ и добави: — Ако искаш да помогнеш, а знам, че искаш, слушай добре какво говори тоя френски капитан. Всичко, което мислиш, че може да ни е полезно, ми го съобщавай.

— Ще дойда веднага...

— Не! — Той сниши глас. — Не идвай пак тука. Ще намеря начин да говоря с тебе. Но добре го слушай, Абигейл. Това, което научиш, може да е спасението ни. — Готвачът стисна устни. — Единственото ни спасение.

3

Гръмотевицата заглуши воя на вятъра в такелажа. Корабът подскачаше като полудял. Светкавици танцуваха в небето, заплашвайки всеки момент да ударят мачтата. Дъждът барабанеше по прозореца.

Всяка гръмотевица караше Абигейл да потръпва. Наведе се да вземе възглавницата, която беше паднала на пода. Стисна я и се сви в леглото, когато корабът отново подскочи. Потрепери под вълнения си шал. Ако капитан Сен Клер не беше капитанът, какъвто се хвалеше, че е, щяха да потънат.

Тя коленичи и погледна през прозореца. Въпреки ранния следобеден час небето беше черно. Тя притисна със стон челото си към възглавницата, когато една светкавица се блъсна във водата. Знаеше, че е глупаво да се плаши от бурите. Когато беше дете, леля ѝ прогонваше страха, като я вземаше на ръце и ѝ пееше приспивни песни, докато бурята отминеше. Сега беше сама. Някой глас — чийто и да е глас — би могъл да заглуши воя, долитащ отвън. Когато чу вратата на каюткомпанията да се отваря, тя скочи. Необходима ѝ беше цялата сила на волята, за да не се хвърли в ръцете на капитан Сен Клер.

Той я дари само с един разсеян поглед, нахлувайки в каютата на баща ѝ. Абигейл го последва и когато отново ахна при следващата гръмотевица, капитанът погледна към нея.

— Надявам се посивялата ви физиономия да не е сигнал, че ви хваща морска болест, когато морето се поразвълнува — каза той.

— Не, никаква морска болест. Заради бурята е.

Ровейки сред картите, той се обърна.

— Плашите се от гръмове и светкавици? — Усмихна се, преди да пресече каюткомпанията. И подхвърли през рамо: — Да се надяваме, че ще ни се размине само с тази шумотевица. Но ако ни хване окото на бурята, ще има вече от какво да се тревожим.

Дъждът заблъска по вратата, която той затвори след себе си. Тя се сви край масата и седя там, докато лампата, окачена на една кука,

замига и угасна.

Вратата се отвори с трясък. В каюткомпанията нахлу, един мъж.

— Тук ли е капитанът? — извика той.

— Не.

Тя преглътна с усилие, когато го разпозна. Журдан! Той се ухили зловещо, тръгвайки към нея. Вятърът виеше зад отворената врата, но сърцето ѝ бумтеше по-силно от него.

— Капитан Сен Клер е горе на палубата — каза тя, отстъпвайки назад към каютата си. — Ако съобщението ви е спешно...

— Съобщението може да почака. — Гласът му беше дрезгав от похот. — Длъжница си ми заради мъмренето, което получих от капитан Сен Клер.

— Мъмрене ли?

— Заради лъжите, които си му наговорила. — Стисна я за ръката. Когато тя изпищя, той се усмихна. — Викай колкото си искаш, жено. Никой няма да те чуе, само аз.

Абигейл грабна една бутилка вино от шкафа и я стовари по главата му. Той падна на едно коляно, но посегна към полата ѝ.

Тя се спусна към вратата на каютата си. Журдан се изправи, олюлявайки се, и ѝ препречи пътя. Тя се втурна на другата страна, борейки се с пода, който се извиваше като жив под краката ѝ. Той я последва. Тя блъсна пейката към него. Французинът тупна на пода. Ужасната му гримаса накара сърцето ѝ да примре от страх. Той се хвърли към нея.

Абигейл политна с вик към отворената врата зад гърба ѝ. Вятърът замота полите ѝ и дивият му вой засвири из въжетата. Солени пръски опариха лицето ѝ. Тя вдигна ръка да прикрие устата и носа си, вкопчена с всички сили във вратата.

Журдан посегна към нея. Тя се опита да го отблъсне. Извика, когато политна и падна на палубата. Висока вълна се стовари върху нея. Мъчейки се да се изправи, тя се плъзна по мократа палуба, която се виеше и разтягаше също като Денди. Корабът пропадна в дълбока дупка. Тя се вкопчи в парапета. Очите ѝ се разшириха, когато видя как отсрещният парапет потъва под водата. Метна поглед през рамо и се взря с ужас в черната планина, която всеки миг щеше да се срути върху „Република“.

Клекна и притисна лице към парапета, когато водата се стовари върху ѝ. Тогава корабът се изправи. Щеше ли капитан Сен Клер да преведе „Република“ през този ад? Трябваше на всяка цена да стигне долу, преди да бъде пометена.

Прикрила лице с шала си, Абигейл изтича към най-близкия люк. Ритна капака, но не можа да го отвори. Трябваше да се върне. Ако Журдан още е там... Водата я обля и я накара да се отпусне на колене. Трябваше да се върне.

Направи една крачка и извика, изгубвайки равновесие. Вълните я сграбчиха със сивите си лапи. Ако водата я отнесе през борда, никога няма да я намерят.

Надигна се и се хвърли към мачтата. Вятърът подмязаше едно въже. Абигейл се опита да го хване, но то ѝ се изплъзна. Притисна лице към мачтата, когато една вълна се разби над кораба. Викът ѝ се изгуби в рева на водата. Стисна мачтата с все сила. Когато водата се оттече през шпигатите, тя се опита да си поеме дъх.

Една силна ръка я подхвана. Тя се задъха, когато вятърът блъсна нея и спасителя ѝ към мачтата. Отваряйки очи, които пареха от солта и вятъра, Абигейл се взря в суровото лице на капитан Сен Клер. Гърдите му бяха твърди и яки като мачтата. Желязната му ръка обгръщаше талията ѝ. Разкъсаната риза се вееше около раменете му. Тя премигна, когато платът я шибна през лицето.

Устните му се движеха, но бурята поглъщаше думите му.

Абигейл извика:

— Не ви чувам!

Той наведе глава. Тя се притисна към него. Устата му докосна нейната. Тя се дръпна и го загледа смаяно. Корабът подскочи и той я отпусна.

— Капитане... Доминик! — извика тя. — Не...

Той отново я обгърна през талията. Хванал се с една ръка за мачтата, успя да запази равновесие на люлеещата се палуба.

— Решавайте, скъпа. Ще останете ли в ръцете ми или не?

Не дочака отговора ѝ. Извика нещо към останалите моряци, а после я дръпна от мачтата. Тя щеше да падне, ако силните му ръце не я бяха тикнали в каюткомпанията.

Абигейл се облегна на масата и загълта едри глътки въздух. Вратата се затвори и свистенето на вятъра поутихна.

Едни ръце погалиха раменете ѝ. Тя затвори очи, оставяйки наградата от докосването на Доминик да я погълне. Когато той отмести настрани мократа ѝ коса, устата му леко докосна книжната кожа под ухото ѝ. Тръпката, преминала през нея, я изкара да се облегне на гърдите му.

Той полека обърна лицето ѝ към себе си. Тъмният му поглед я обгърна, стопявайки съпротивата ѝ. Той я искаше. Тя виждаше това в очите му, усещаше го в цялото му силно тяло, когато люлеенето на палубата ги притискаше един към друг. Устата му се доближи до нейната, но той внезапно изруга и я пусна.

Тя учудено го загледа как се отдалечава към вратата. Беше сметнала, че... нима не беше искал...

— Чакайте ме тук, скъпа — усмихна се той. — Очаквам наградата, която ми дължите, заради това, че ви спасих.

— Награда?

Съжаление сниши гласа му.

— Нещо, за което ще говорим по-късно, защото сега трябва да вървя. Имам нужда от мене на палубата. Когато бурята мине — допълни той рязко, — можете да обясните защо решихте да се разхождате по палубата точно сега.

Абигейл потръпна. Как можеше да бъде толкова глупава? Беше избягала от Журдан само за да стане плячка на съблазняващия чар на Доминик. Можеше да си представи как двамата се смеят на глупостта ѝ.

Доминик Сен Клер беше неин враг. Нещо по-лошо, носеше венчален пръстен на лявата си ръка. Но тя въпреки това копнееше той пак да я прегърне, да почувства устата му върху своята, както в мига, когато телата им се бореха с огъня на страстта, която ги пронизваше. Трябваше да забрави тази наслада, в противен случай това отново щеше да я предаде.

Абигейл се прозя и прибра непокорната си коса. Отвори вратата и влезе в осветената от слънцето каюткомпания. Повечето чаши се бяха счупили по време на бурята, но тя намери една здрава и си наля малко от силното кафе.

Вратата към палубата се отвори. Доминик каза на някого, когото тя не виждаше:

— Ще се съберам тук.

Абигейл се обърна, за да си влезе в каютата, когато половин дузина мъже го последваха в каюткомпанията. Доминик я хвана за ръката.

— Останете, скъпа.

— Не съм подходящо облечена.

И тя закопча най-горното копче на корсажа си.

— Не ме интересува дали сте гола или не. Останете тук и не говорете нищо.

Той взе чашата ѝ и я сложи на масата.

Абигейл не беше сигурна дали да се обиди или да се ядоса, когато Доминик седна до масата и отпи от нейното кафе. Кимна и един от мъжете, който седеше най-близо до вратата, я отвори. Тя стисна с две ръце корсажа си, когато вътре влезе Журдан. Първият помощник изглежда намръщено. Какво ставаше тук?

Доминик заговори на френски. Първият помощник понечи да отговори, но той го сръза. И му изсъска нещо. Този път Журдан каза:

— Да, капитан Сен Клер.

Доминик му зададе още няколко светкавични въпроса, но по загорялото му лице не можеше да се разбере за какво става дума.

Първият помощник изфуча и пристъпи към нея. Резкият глас на Доминик го накара да замръзне. После Журдан изхвърча навън.

Доминик стана и опря ръце на масата. Каза нещо и отпрати останалите. Махна на Абигейл да се приближи към масата.

— Какво стана? — запита тя.

— Освободих Журдан от поста първи помощник.

— Защо?

Смехът му бе по-скоро гневен.

— Знаете защо. Макар да мислите, че съм глупак, Абигейл, след като мина бурята, ми стана съвсем ясно, че пътешествието ви по палубата съвпадна с момента, когато Журдан трябваше да ми докладва.

— Значи знаете какво се опита да направи?

— Само това, което беше склонен да си признае, но и то беше достатъчно. — Дръпна единия фуркет от косата ѝ и го пусна на масата. Тя ахна и той направи същото и с другия. Косата ѝ се спусна по раменете и върху ръката му, когато той я привлече към себе си. — Заповедите ми са ясни. Също като „Република“, и вие сте моя.

— Не съм...

Вратата се откряна и той преглътна една ругатня. Даде заповедите си на заместника на Журдан и щом вратата отново се затвори, поде:

— Ще видите, че Норман е достатъчно умен, за да не ви се натрапва.

— Надявам се — прошепна тя.

— Би трябвало да затворя Журдан в трюма на сух хляб и вода. — Той седна. — Но не мога, защото нямаме вода.

— Нямаме вода ли?

— Които бъчви с вода не са пробити, изпопадаха в морето.

— Имаме ром.

— И той пропадна, остана само една бъчонка.

— Виното...

— Всички бутилки са изпочупени.

— О — прошепна тя, не знаейки какво друго да каже, докато се взираше в счупените чаши в шкафа.

— Само едно „о“? Били сте достатъчно време в открито море, за да знаете колко безнадеждно е положението ни. — Той се наведе към нея. — Дори още по-отчаяно, защото това не беше инцидент. Някой от екипажа на баща ви е избил капаците на бъчвите. И люлеенето на кораба ги обърна. Не е останала и капка, само половин бъчва ром в трюма. Няма да стигне до Франция, дори ако я разпределим на порции. Извън курса, наскоро английски води, както се оказа...

Когато тя издаде лек уплашен вик, Доминик я привлече и я накара да седне до него. Прокара ръка през свободно падащата ѝ коса. Тя ухаеше сладко, като лятна поляна, нежният ѝ дъх галеше кожата му. Само да можеше да намери един миг да я положи на леглото ѝ, защото дишането ѝ ставаше все по-ускорено...

— Изгубихме ли се? — запита тя.

— Звездите ми казват, че бурята ни е отвяла на север. — Той се усмихна. — Не сме се изгубили. Само се отклонихме от курса.

— Но нямаме вода! — тя понечи да се дръпне, но той я задържа. — Трябва да се съсредоточите върху проблемите ни, капитане.

— Вие сте моят проблем, скъпа. Мисля за вас, когато би трябвало да мисля как да накажа виновните за това престъпление. —

Прокара пръст по горното копче на корсажа ѝ и измърмори: — Гориш като пламък, когато те държа в ръцете си.

— Мисля, че грешите. — Тя стана и взе котето, държейки го като щит пред себе си. — Смятайте целувките като награда, задето ми спасихте живота. Нищо повече.

— Тук обаче вие грешите. — Той взе животинчето от ръцете ѝ и го пусна на пода. — Скъпа, свикнах вече да ме лъжете. Трябва ли да свикна да лъжете и себе си?

Очите ѝ блеснаха яростно.

— Свикнали сте да получавате каквото искате, нали, капитане?

— Винаги.

— Ако не с чар, тогава с принуда.

Той се усмихна.

— Точно така.

— Ако не с принуда, тогава със сила.

— Ако е необходимо — той докосна с устни бузата ѝ.

Тя промърмори с неуверен глас:

— Никак не ми се иска да ви лишавам от илюзиите ви, капитане, но най-накрая срещнахте някого, когото не можете да имате нито с чар, нито с принуда.

— Да не искате да кажете, че не трябва да си губя времето с първите две? Да разбирам ли, че предпочитате направо да премина към силата? — Той се засмя. — Уверявам ви, скъпа, няма да стане нужда да прибегвам към сила. Вече показахте, че няма да има нужда.

— Капитане... — почти издъхна тя, когато той се наведе и прокара език по долната ѝ устна.

— Името ми е Доминик, скъпа — прошепна той. — Веднъж вече го изрекохте.

— Това беше грешка.

— Така ли? Не мисля.

Ръцете му се стегнаха около нея, всеки мускул в тялото му се напрегна. Тя беше точно това, от което имаше нужда, балсам за един мъж, жадуващ да се насити.

Изруга. Жажда! Наблизо имаше сладка вода, но беше английска. Да слязат на брега означаваше всички на борда да рискуват бесилката — и французи, и американци. Предателство дебнеше в целия кораб. И тя можеше да е част от това. Какъв по-добър начин да го разсейва — да

се прави, че се колебае, а после да се предаде? Може би тя имаше право. Това беше грешка.

— Стойте тук — заповяда той.

— Капитане...

— Стойте тук, иначе ще пожелаете да ме бяхте послушали.

Вратата се хлопна зад гърба му. Нищо не можеше да разсее напрежението му. Само Абигейл Фицджералд в леглото му можеше да стори това, но сега трябваше да мисли за положението с водата и да се справи с тази отговорност. По дяволите!

Щяха да напълнят вода. После щеше да насочи вниманието си към нея, докато не засити жаждата си.

Абигейл подпря лакът на възглавницата си и загледа как луната облива вълните със студеното си сияние. Корабът продължаваше пътя си. Беше едновременно доволна и уплашена. Кое беше по-добре — да умре от жажда на кораба или да стигне във Франция като затворничка и да види как бесят баща ѝ?

Цял ден „Република“ дрейфуваше по вълните. Бурята беше повредила руля. Поне така ѝ каза Доминик, но тя подозираше, че хората на баща ѝ имат пръст в това. Не беше сигурна как точно, но нещо в начина, по който Куки отклоняваше въпросите ѝ я предупреждаваше, че е близо до истината.

Щом тя знаеше това, значи го знаеше и Доминик. Той я беше излъгал. За да я успокои? Едва ли. Тя направи гримаса. По скоро не му се щеше тя да споделя мненията му със своя екипаж.

„Не че ще ме питат“, измърмори тя, отпусайки се на възглавницата. Когато беше излязла на палубата, за да види как върви поправката на руля, я посрещнаха с недоволно ръмжене и ругатни. Искаше да напомни на хората на баща си, че Доминик Сен Клер е и неин враг, но се съмняваше, че изобщо ще я изслушат. Откакто Доминик беше сложил друг на мястото на Журдан като първи помощник, дори Куки я гледаше с недоверие.

Къде се беше дянал Денди? Искаше ѝ се котето ѝ да дойде и да се свие до нея. Тогава нямаше да бъде толкова самотна, с този безкраен и болезнен страх.

Когато вратата се отвори, Абигейл обърна гръб на прозореца и седна в леглото. Зави се с одеялото чак до брадичката, докато Доминик облягаше рамо на рамката на вратата.

— Спяхте ли? — запита той.

— Не.

Видя го да протяга към нея една тенекиена чаша.

— Вечерната ви порция вода.

Тя погледна и видя, че водата едва покрива дъното на чашата. Въздъхна. Почувства солен вкус на устните си, когато се опита да ги овлажни. Водата не стигаше, за да утоли жаждата ѝ, но тя надигна чашата и я изпи, наслаждавайки се на всяка капка.

— Благодаря — изрече, като му връщаше чашата.

Той приседна на масата.

— Утре може да нямаме достатъчно дори за вечерната порция.

— Не може да сме далече от Франция.

— Ветровете са променливи и ненадеждни.

— Може да са се уморили след бурята.

Той се усмихна.

— Искат ми се и другите от екипажа да имаха вашето чувство за хумор, Абигейл.

— Имам привилегията да не съм принудена да работя цял ден под слънцето. — Тя се взря в чашата, за да избегне тъмните пламъчета в очите му. — Може никак да не ми е до шегички, ако трябва да понасям това, което те понасят.

— Значи тази е причината да си стоите в стаята след бурята?

— Да.

Това беше лъжа. Не искаше да излезе на палубата и да види как екипажът на баща ѝ я гледа с омраза, нараснала още повече след бурята. Някой сигурно беше видял, дори сред силните пориви на вятъра, как Доминик я беше целунал при мачтата. Тази единствена целувка беше я дамгосала като негова любовница, като жена, предала баща си и страната си заради неговото докосване. Само ако знаеха, че тази целувка не беше единствената...

— Смятам, че трябва да се отбием на Нормандските острови за вода, преди да продължим към Франция — каза Доминик, прекъсвайки нерадостните ѝ мисли.

— Но тези острови не са ли британски?

Усмивката му стана многозначителна.

— Имам начин да заблудя дори най-хитрите началници на пристанища.

— Сигурна съм. — Тя придърпа одеялото от долния край на леглото. — Желая ви лека нощ, капитане.

— Мисля, че щяхте да ме наричате Доминик.

Абигейл се намръщи.

— Името, с което искам да ви нарека, не е прилично да бъде изречено от дама.

Доминик се засмя, но не с нахалния смях, който беше чувала от него от момента, когато бе пленил кораба им, а с искрена веселост.

— Най-накрая ще видя истинската Абигейл. Бях сигурен, че у вас има нещо повече от една пуританка, дъщеря на предател.

— Нямате доказателства, че баща ми е предател.

— Сега говорите като неговите хора. Не виждат истината, докато не им я навреш в очите.

— Може би защото не им е ясно защо нападناхте кораба ни.

Той пак се засмя.

— Слаб аргумент, когато вече знаете какъв товар носи този кораб.

Влезе в каютата ѝ и затвори вратата зад себе си.

— Доминик, смятах да си легна да спя.

— Наистина ли?

Абигейл пое дълбоко дъх, за да забави биенето на сърцето си, и се вгледа в очите му, а когато той прекоси каютата, тя се изправи.

— За какво искате да говорите с мене сега?

— Мисля, че е очевидно, скъпа.

При този дрезгаво прошепнат отговор едрите му длани я обхванаха и я притиснаха към широките му гърди. Когато се наведе към нея, каютата се изпълни с дъх на ром. Пиян ли беше или просто луд? Не можеше да е пиян. На кораба почти нямаше какво да се пие.

— Спрете! — извика тя.

— Скъпа, още не сме започнали.

Устните му покриха нейните с целувка, дива като морето. Но тя нямаше да се подчини нито на него, нито на тялото си, което копнееше за допира му! Извърна лице, когато ръцете му, се плъзнаха по гърба ѝ, докато той галеше извивката на шията ѝ с нежни облизвания.

— Не — прошепна тя, когато той посегна към най-горното копче на корсажа ѝ.

Когато копчето отскочи, търсещата му уста последва дантелената ивица по ръба на нощната ѝ риза.

— Не се плаши, скъпа — измърмори той. — Време е да спреш да се преструваш.

— Не се преструвам. Пуснете ме! — Тя се дръпна и притисна дрехата към гърдите си. — Вие сте пиан!

— Пиан ли? — Той поклати глава. — Само от мисълта за удоволствието, което ни очаква.

— Воните на ром.

— Пия ром, за да получавам моята порция вода. — Той плъзна ръце по нейните, отлепвайки ноктите ѝ един по един от деколтето на корсажа. — Изпих само една глътка, защото не исках ромът да притъпи насладата от онова, което ще споделим.

— Можем да споделяме само взаимна неприязън.

— И ти го искаш толкова, колкото и аз — прошепна той. — Вкусвам глада по твоите устни. Заедно можем да го задоволим.

— Не бива. Това е грешка. — Не биваше да го забравя... — Това е огромна грешка. Няма да се превърна в още едно средство да си отмъщавате на вашите неприятели.

— Заради това ли смяташ, че те искам? — Очите му се превърнаха в късчета искрящ абанос, сурови и примамващи.

Той плени устните ѝ, вече без следа от нежност, и езикът му се вмъкна в устата ѝ, за да погали нейния.

Тя изстена срещу устните му. Не искаше да бъде погълната от това невероятно удоволствие. Не биваше да се стапя в потока вихрен огън, който забушува у нея. Притиснала ръце към себе си, Абигейл се помъчи да се противопостави на собственото си тяло, което я подтикваше да се предаде. Невъзможно беше да отрича истината. Тя желаше този екстаз.

Един мъж извика нещо отвън. Юмруци задумкаха по вратата ѝ.

— Стой тук — прошепна Доминик на ухото ѝ.

Тя трепна, когато усети нежната ласка на дъха му да стопля кожата ѝ.

Абигейл отново се уви в одеялото си, докато Доминик отваряше вратата. Очите ѝ срещнаха шокирания поглед на Норман и тя побърза да погледне на другата страна. Сега всички на борда на „Република“ щяха да разберат, че е била в обятията на Доминик. Ако баща ѝ научеше истината, щеше да я презре, задето го е посрамила с неговия враг. Как може да бъде толкова глупава? Доминик може и да не беше пиан, но допирът му я беше замаял.

Вдигна очи, когато го чу да изругава яростно. Не можа да разбере какво казва, говореше на френски, но че беше разярен, това се виждаше съвсем ясно. Норман изтича през каюткомпанията и се втурна навън към палубата.

— Какво става? — извика тя.

Доминик не отговори; след миг вече го нямаше в каютата. Тя хукна след него и го видя да влиза в каютата на баща ѝ. Запря на вратата, когато той отвори едно чекмедже и извади оттам пистолет. Сграбчи ръката ѝ и я бутна обратно в нейната каюта.

— Нападат ли ни? — извика тя.

— Стой тук! Щом овладеем бунта на американците, ще се върна.

— Бунт ли?

Той затръшна вратата. Резето се стовари тежко на мястото си.

Абигейл се хвана за стола. Бунт! Ужасната дума я прикова на място.

Изстена, когато чу един изстрел. Бързо последваха още няколко. Екипажът на баща ѝ сигурно беше откраднал оръжията от трюма, докато хората на Доминик са поправяли руля. Сега разбра защо Куки избягваше да отговаря на въпросите ѝ.

Сви се, когато нещо се отърка в крака ѝ. Като разбра, че това е нейното коте, затвори очи и потрепери.

— Денди, изкара ми акъла!

Животинчето скочи на леглото и измърка. Почти моментално направи чаршафите на топка, сложи носле на предните си лапи и след миг заспа.

Абигейл се почуди как Денди може да не обръща внимание на тупурдията горе на палубата. Един мъж изкрещя нещо. Точно както когато „Песента на морето“ бе пленила кораба. О, небеса, някой трябваше да спре това, преди да паднат още убити.

Тя заудря по вратата с юмруци, но напразно. Викът ѝ остана нечул. Ако имаше хора в каюткомпанията, сигурно бяха погълнати от битката.

Да не бяха полудели всичките? Корабът трябваше да стигне на място, откъдето да наточат вода, иначе до един щяха да умрат.

Макар в каютата да не беше студено, тя потрепери и притисна ръце към гърдите си. Екипажът на баща ѝ щеше да загине — от жаждата или в клупа на палача. Нямаха какво да загубят, затова

рисуваха живота си, за да видят как Доминик и неговия екипаж ще умрат заедно с тях. Боят можеше да продължи дни наред, докато по-слабите се предадат или бъдат избити до последния човек. Само луната, която се катереше полека над хоризонта, подсказваше, че времето минава под непрекъснатия трясък на изстрелите.

Кой беше по-силният? Абигейл потръпна. Ако хората на баща ѝ победят французите, ще я убият като предателка, която е топила леглото на врага им. Ако победят хората на Доминик, той ще предаде баща ѝ на палача да го обеси.

Чу предпазливи стъпки в каюткомпанията. Прилепи се към стената до вратата. Ако успееше да изтича навън, когато вратата се отвори, би могла да избяга. Но къде? Потисна страха, докато чуваше как резето се отмества.

Хвърли се напред, после ахна:

— Куки!

Нисичкият мъж ѝ махна да замълчи и се огледа предпазливо през рамо. Изтривайки кръвта от дългия белег на лицето си, той прошепна:

— Абигейл, можеш ли да плуваш?

— Да плувам ли?

— Отговори ми!

— Да, но защо? Хората на татко губят ли боя?

— Нито печелим, нито губим, но сигурно ще загубим. Повечето от нашите са притиснати долу. — Той изруга цветисто. — Сен Клер е по-умен, отколкото предполагаме.

— Трябваше да ме питаш — произнесе тя със стиснато гърло. — Ако поне един от вас ми се беше доверил да ме попита, щях да ви кажа, че Доминик не е глупак.

— Мислех, че Улкът е по-умният от двамата.

— Улкът? — Тя го загледа невярващо. — Татко неведнъж е казвал, че Улкът мисли, че е по-добър моряк, отколкото всъщност е.

— Капитан Фицджералд е казвал това? — Куки отново изруга.

— Защо не ми вярваш? Сега французите ще ни избият всички.

Куки поклати глава.

— Няма да могат. Полудели са!

— Те? Французите?

— Нашите момчета. Улкът ще унищожи „Република“. — Той я сграбчи за раменете. — Махай се от кораба.

— Да се махна? Как?

— Плувай!

И готвачът изтича навън.

Абигейл го извика, но чу как отново спуска резето на вратата ѝ. Да не е полудял? Заповяда ѝ да напусне кораба, а после пак заключи вратата.

Погледна към прозореца над леглото си. Покатери се и надникна навън, но не към водата, а към неподвижната линия, която се виждаше на хоризонта. Земя! Но земята беше на повече от половин миля.

Тази земя обаче сигурно беше Англия. Ако се опиташе да стигне с плуване, щеше да се озове сред неприятели. Отново потръпна. Нямаше нужда да се безпокои дали ще стигне до Англия. И във водата щеше да бъде изкусителна мишена за всеки точен стрелец на борда. После си спомни какво беше казал Куки. Битката се водеше под палубата. Куки беше рискувал живота си, за да я предупреди. Не можеше да пренебрегне това.

Палубата потрепери, когато внезапна експлозия разтърси кораба. Абигейл падна и удари коленете си в пода. Скочи и грабна табуретката. Хвърли я към прозореца. Качи се на леглото и с помощта на възглавницата разчисти остриите стъклени късчета от рамката.

Стъпи внимателно на ръба. Вгледа се в тъмната вода. Стегна се, готова да скочи, но чу мяукане зад себе си.

— Денди!

Животинчето се метна настрани, за да се скрие между стената и леглото.

Тя си пое дъх, за да се поуспокои, и коленичи.

— Денди! Ела тук, момче! Добро коте! Хубаво коте!

Бавно, прекалено бавно котето отстъпи назад, подскачайки, когато още един взрив разтърси кораба. Не можеше да остави Денди да загине. Сграбчи предните му лапи и го дръпна към себе си. Той измяука обидено, но тя не му обърна внимание, покатервайки се отново на леглото.

Корабът се люшна силно и рамото ѝ се удари в стената. Като избълва една ругатня, която би накарала леля ѝ да се изчерви, Абигейл се подаде през прозореца. Ако пуснеше котето твърде близо до кораба, можеше да го повлече водовъртежът.

Когато зъбите на Денди се впиха в палеца ѝ, тя извика от болка.

— За твое добро е!

И го хвърли в тъмното. Мина като че ли цяла вечност, преди да чуе тихия плясък, макар прозорецът да не беше много далеч от повърхността на водата.

Молейки се дано никой не е чул нищо, Абигейл си пое дълбоко дъх. Сега беше неин ред. Щеше...

Някой я хвана за ръката и я дръпна от прозореца.

— Доминик, пусни ме!

— Значи викаш французина, а? — изръмжа един глас, който не можа да познае.

Позна обаче лицето, макар че от раните по челото му течеше кръв. Улкът?! Водачът на бунта?

Опита се да се отскубне и изкрещя:

— Пусни ме!

— За да избягаш при френския си любовник?!

— Не ми е с любовник!

— Можеш да го кажеш на него и на дявола, докато горите в ада!

И мъжът вдигна сабята си.

Внезапен удар го отметна настрана. Абигейл падна на леглото, когато Улкът се обърна, за да се хвърли върху Доминик. Сблъсъкът на оръжията я накара да се свие на топка. Втрени се в окървавената риза на Доминик. Негова ли беше кръвта или на друг? Всички ли на този кораб са полудели?

Улкът изкрещя, когато сабята на Доминик го прониза. Абигейл затвори очи, за да не гледа как Доминик изтегля сабята от трупа на моряка. Чу тупване и с крайчеца на окото си зърна как убитият се стоварва тежко на пода. Изстена и конвулсивно отскочи назад. Усети внезапна тежест в стомаха — от гледката и от люлеенето на кораба.

Доминик я задържа и отмахна косата от лицето ѝ. Когато дишането ѝ се успокои, той докосна ръката ѝ и прошепна:

— Трябва да дойдеш с мене, Абигейл.

Тя се отпусна назад на петите си и облегна глава на рамото му. Не можеше да отиде, където и да било. Краката и не я държаха.

— Къде? Къде можем да отидем?

— На безопасно място. Какъв глупак бях да не помисля, че хората на баща ти ще насочат отмъщението си срещу тебе.

— Да не искате да кажете, че сте направили грешка, капитан Сен Клер?

— Случва се. — Той я дръпна да се изправи. — Трябва да се уверим, че е последната, на която ще станеш свидетел...

— Къде отиваме? — запита Абигейл, опитвайки се да не изостава, докато той я водеше през каюткомпанията към вратата, излизаща на палубата.

Нова експлозия някъде дълбоко в трюма ги тласна към стената. Доминик изруга, когато сабята му падна долу. Стисна дясната си ръка над лакътя и отново изруга. Пръстите му бяха безчувствени, но болката прониза рамото му.

— Вземи сабята ми Абигейл! — изкомандва със стиснати зъби. Тя се наведе с посивяло лице и вдигна сабята. Претегли я и сграбчи дръжката с две ръце. Погледът ѝ бавно се вдигна към него. Нямаше нужда от думи. Мислите ѝ бяха ясни, избиваха като лунички по лицето ѝ. Сега можеше лесно да го убие.

Когато Абигейл втикна сабята в лявата му ръка, той чу шум от тичащи стъпки, които приближаваха каюткомпанията. Отдели се от стената и раздвижи лявата ръка, стиснала сабята.

— Връщай се в каютата си, Абигейл — извика той, когато вратата се отвори.

Не му остана време да види дали тя го е послушала. Двама мъже се втурнаха към него. Той отби ударите им, но беше в неизгодно положение и не можеше да ги нападне. Отстъпвайки назад, Доминик се опита да отклони мъжете от вратата на Абигейл.

Единият се хвърли срещу него. Доминик изрева, когато отскочи назад и дясната му ръка се удари в стената. Чу смеха им и изруга дълго и цветисто всички проклети бунтовни американци. Помъчи се да избистри погледа си, замъглен от внезапната болка. Още хора ли бяха дошли на помощ на нападателите, или очите не му се подчиняваха?

Остър писък изтръгна ругатня от единия нападател. Доминик изумен загледа как Абигейл изскача от своята каюта, вдигнала стол над главата си. Тя го стовари по главата на противника си. Той се свлече долу, повличайки другия, все едно се срутваше къщичка от карти. Преди американецът да успее да се съвземе, Доминик заби сабята си в него.

Тласъкът го извади от равновесие. Той падна на едно коляно. Абигейл хвана лявата му ръка и му помогна да се изправи.

— Благодаря — изрече той полугласно, посягайки да вземе сабята.

Оръжието му се изплъзна, когато корабът се наклони рязко от нов взрив на струпания под палубата барут.

— Остави! — чу гласа на момичето, което го дърпаше към каютата си.

— Трябва да тръгваме, Абигейл.

— Тръгваме. — Тя го обхвана през кръста и го забута към вратата. — По единствения възможен начин. — И замря на място. — Можеш ли да плуваш?

— Да плувам ли? — Той сви вежди. — Няма да напусна този кораб, докато още се държи над водата. Спечелих го...

Още неколцина мъже нахлуха в каюткомпанията с тържествуващи викове. Доминик изруга яростно, докопа сабята и я вдигна над главата си. Трябваше да даде време на Абигейл да избяга. Не беше сигурен колко време може да я брани от полуделия екипаж на собствения ѝ баща.

— Върви! — викна той. — Махай се от тоя кораб, накъдето можеш.

Абигейл без никакво колебание се качи на перваза. Кораба се клатеше силно. Тя се залюля на ръба. Размаха ръце като вятърна мелница. Изпищя, когато кракът ѝ се подхлъзна.

Продължи да пада и да пици. В последната секунда подви крака под себе си. Цопна в мътната вода и бездната я погълна.

Потъваше като камък все по-надолу и по-надолу. Опита се оттласне някак към повърхността, но не можеше да надвие инерцията от падането. Гърдите ѝ пламтяха. Напоените с вода дрехи я дърпаха към дъното. Освободи се от обувките. Докато те потъваха в непрогледната водна пропаст, Абигейл започна да се бори да излезе на повърхността. Трябваше да диша.

Когато главата ѝ изскочи над водата, тя чу изстрели и експлозии. Парчета дърво летяха наоколо ѝ. Те щяха да унищожат „Република“! Без да поглежда назад, заплува с тромави движения към брега.

Къде беше останал Доминик? Беше ли скочил след нея, или беше продължил битката? Не ѝ се вярваше, че той е в състояние да спаси

кораба, но лесно можаха да го убият, понеже не можеше да си служи с дясната ръка. Приливът на ужас я задави. Ако е скочил, може да не успее да изплува.

Огледа се, но видя само кораба и безкрайното люшкане на вълните. Можеше цяла нощ да търси и пак да не го открие.

Абигейл си пое дъх и заплува към брега. Често надигаше глава, за да погледне към сушата. И все ѝ се струваше, че не се приближава към нея. Сърцето ѝ биеше силно, дъх не ѝ стигаше, ръцете и краката ѝ отмаляваха. Вълните се разбиваха в лицето ѝ и я задавяха.

Тя се обърна по гръб и погледна към „Република“. Очите ѝ се разшириха. Малко алено пламъче изригна от един илюминатор на долната палуба. Огън!

Заплува с все сили. Вълнението я тласкаше към брега. Когато водата стана по-плитка, стъпи на дъното и зацапа към брега, мъчейки се да избяга от водата. Шепите ѝ се напълниха с камъчета, докато се отпусна задъхана на пясъка.

Експлозия процепи въздуха. Абигейл подскочи, когато една огнена топка се изду на мястото, където допреди малко се намираше „Република“. Тя се затича към дърветата край брега, гонена от долитналите през водата искри. Още един оглушителен гръм избуча в главата ѝ.

Прегърнала здраво стъблото на едно дърво, тя загледа как огнената топка израства сякаш направо от водата. Облак дим обгърна кораба, само дълги огнени пръсти обозначаваха местата на мачтите. Средната рухна в пламъци. Още една експлозия я оглуши само секунди, след като видя ярък проблясък да озарява лявата палуба.

Морето беше осеяно с дървени отломки, горящи непоносимо силно, като страха в гърдите ѝ. И докато пламъците се извисяваха към забуленото в пушеци небе, тя осъзна, че никога преди не е била толкова изплашена. Екипажът беше полудял.

Или следваше нечии заповеди, прошепна тих глас в ума ѝ. Баща ѝ! Той можеше да е заповядал това, а екипажът е послушал заповедта му, но със сигурност той се е надявал да спаси и хората си, и кораба... и нея. Сега той вече беше свободен. Французите нямаше да могат повече да държат затворен и него, и останалите хора от екипажа му, след като доказателството беше унищожено заедно с „Република“.

„Но защо остави и мене да умра?“, прошепна тя, отпусайки се надолу, за да седне под дървото. Страхуваше се, че това е въпрос, на който никога няма да може да си отговори.

Абигейл се покатери на купчината скали, разделящи двете малки заливчета. Чу зад себе си възбудени гласове. Англичани! Не биваше да им позволи да я намерят тук.

Шпионите умираха незабавно и тя се съмняваше, че някой ще е склонен да повярва на историята, че е била затворничка на някакъв кораб. Тези хора щяха да задават същите въпроси, каквито беше задавал и Доминик... каквито и тя беше задавала. Какво прави „Република“ толкова близо до английския бряг с товар от оръжия? Самият факт, че не можеше да отговори на този въпрос, щеше да я осъди на обесване.

Скачаше като дете от един камък на друг, като се оглеждаше внимателно, защото луната вече потъваше зад облаците, които се надигаха над морето. Когато стигна най-горе, се сви в сянката на скалите и погледна към плитчината, където беше излязла на брега. Няколко фигури излизаха изпод дърветата почти на един хвърлей камък от мястото, където беше спряла, за да си поеме дъх. Ако беше останала там, сигурно щяха да я забележат.

Без да се отделя от земята, благодарна на прикриващата я тъмнина, тя се спусна на другата страна на скалите. Намръщи се, когато одра ръката си на един остър камък, но не спря, преди да стигне до пясъка, струпан в подножието на скалите.

Абигейл клекна в сянката на извишаващите се камънаци. Запита се защо ли англичаните не са дошли най-напред до този плаж. Той вече беше затрупан с обгорели дъски от кораба. Ужасена, тя разбра, че това не са дъски. Бяха трупове. Нищо чудно, че англичаните не идваха насам. Те се интересуваха повече от товара на кораба, а не от труповете на екипажа му. Можеха и по-късно да ги оберат.

Последва отчаяното си желание да избяга час по-скоро от потресаващата гледка. Може би имаше и живи сред тези трупове. Не и се искаше да мисли, че е единствената оцеляла. Ако още някой беше изхвърлен на брега, щеше да има съюзник против англичаните.

Приблѝжи се към трупoвете и едва потисна гаденетo, кoгатo видя, че са обгорели дo неузнаваемост. По нищo не можеше да се разбере дали в действителност не са живи. Вонята, разнасяща се от тях, беше непоносима.

Кракът ѝ се удари в нещo, заритo в пясъка. Тя се наведе и го взе. Пистолет. Зареден, както установи, кoгатo го огледа. Внимателно го пѝхна в деколтетo си. Не искаше да грѝмне по погрешка, но можеше да има нужда от него.

Жален вой се разнесе над пясъка и Абигейл се извърна. Засмя се, кoгатo видя котетo си да души един труп. Денди измѝюка тихичкo.

— Ужасно е, нали? — прошепна Абигейл.

Котетo се протегна, после седна на задни лапи и запoчна да пригладжа самодовoлно мустаците си. Беше oживяло, това беше най-важнoтo. Тя въздѝхна. Денди щеше да се погрижи за себе си. Абигейл не се сѝмняваше, че животинчетo скоро ще трѝгне да преследва птичките по дърветата край брега. И тя трябваше да стане коравосърдечна.

Замря, кoгатo дoчу странен звук. Нима англичаните вече идваха насам, за да ограбят трупoвете? Погледна през рамо, но не видя никoгo. Никакѝв жив човек. Ахна, кoгатo чу oтнoвo сѝщия звук. Да не би да идваше от някoй труп?

Денди стана и я заобиколи, но това не намали суеверния ѝ страх. Леля Уилма често казваше, че котките виждат и чуват неща от oтвѝдния свят. Котетo подуши пясъка край един от трупoвете и се oтдалечи — явнo не му беше интересно.

Тихият звук се чу oтнoвo. Като че ли стенеше някoй мѝж.

Абигейл oтнoвo ахна. Звукът не идваше от призрак, а от някoй oцелял от „Република“. Ако англичаните чуеха стенанията, щяха да дoйдат да видят каквo става. Трябваше да помогне на мѝжа, преди те да намерят и нея, и него.

Изтича към телата, прoснати по-далече на пясъка. Посегна към еднoтo, но се дръпна ужасена, кoгатo видя, че лицетo на човека е разкѝсано от експлозията. Стомахът ѝ заплашваше да я предаде, но в него нямаше нищo. Тя коленичи дo другoтo тяло.

— Доминик — ахна шокирана.

Ризата му висеше на парцали, през разкѝсаните панталони се виждаше изподраната му кожа. По гърдите и ръцете червенееха петна

от жестоко изгаряне. Очите му бяха затворени, така че страшният му поглед не я стряскаше.

Пръстите ѝ трепнаха. Това беше нейният похитител. Огледа се наоколо и видя един остър камък, който щеше да прилегне идеално в ръката ѝ. Ако го удареше по главата, той повече нямаше да се свести. Беше френски пират. Не заслужаваше никаква милост. По негово нареждане хората му бяха избили екипажа на „Република“. Заради него „Република“ беше загинала.

Пръстите ѝ се склучиха около камъка, но в този миг тя си спомни как я беше спасил в бурята. Затвори очи и извика в паметта си усещането за сигурност в прегръдките му. Не, и тогава не беше на сигурно място. Нямаше сигурност в страстта, която той пробуждаше у нея.

Когато от устните му се изтръгна още един болезнен стон, Абигейл разбра, че трябва да му помогне, защото той беше спасил живота ѝ вече няколко пъти. Подозираше, че тук французите са дори още по-мразени от американците. Трябваше да го скрие.

С големи усилия Абигейл го претърколи по гръб, като внимава да не докосва дясната му ръка. Изтри пясъка от лицето му. Кръв полепна по пръстите ѝ и той изстена. Тя отмахна сплъстената му коса, видя кръвта, но не намери никаква рана. Откъсна ивица от ризата му и се присви от страх, когато звукът се разнесе като писък в нощта.

Затаи дъх, но никой не се показва на хребета на малкия хълм. Когато от другата страна на скалите се дочуха сподавени викове, тя разбра, че мародерите са намерили разни неща, които водата беше довлякла от кораба. Надяваше се това да ги държи достатъчно заети, за да успее да извлече Доминик по-навътре от брега.

Изтръска пясъка от ивицата плат, която беше откъснала, и внимателно я обви около главата му. Докато го превързваше, забеляза, че някои снопчета от косата му бяха просто отскубнати. Тъмните му вежди бяха невредими. Откри, че раната е над лявото ухо. Това я учуди, защото предполагаше, че той винаги посреща опасността лице в лице. Запита се с колко души от екипажа на баща му е трябвало да се бие съвсем сам в момента, преди корабът да се разлети на късчета.

Червенина изби по бузите ѝ, когато плъзна ръце по тялото му. Смешно беше да се притеснява да докосва мъж, изпаднал в безсъзнание, но лицето и пламна още повече, когато опипа

предпазливо ребрата му, за да разбере дали няма счупени. Докато пръстите ѝ се спускаха надолу по гърдите му, тя си спомни колко твърди ги чувстваше, притиснати до нейните, когато я прегръщаше. Погледна към лицето му, но единственото изражение, което се четеше по него, беше болка. Изведнъж тя закопня за неумолимата му усмивка, която толкова бе мразила.

Погледна към краката му, все още блискани от водата. Беше бос. Забеляза подутина около десния му глезен и не посмя да я докосне. Ако имаше нещо счупено, той можеше и никога повече да не проходи. Когато пръстите ѝ се плъзнаха по панталоните му, разкъсани на коленете, тя потръпна от усещаци, което не искаше да признае. Дори изпаднал в безсъзнание, чувствената му сила продължаваше да властва неумолимо над сетивата ѝ.

Абигейл пропъди тези мисли от главата си и отново погледна през рамо. Не видя никого над скалите. Ако англичаните останеха в другото заливче, щеше да успее да го спаси.

Когато посегна да хване лявата ръка на Доминик, чу друг шум. Ниското ръмжене не беше стон, а далечна гръмотевица. Тя с ужас видя как облаците погълнаха в миг луната. Не, не сега — прошепна тя в ужас.

Само като си помисли за бурята, се вцепени от ужас. Трябваше да се скрие под дърветата.

Не биваше да остави Доминик тук. Той я беше спасил от последната буря. Ако го изостави на произвола на стихииите, ще стане по-лоша дори от френски пират.

Пъхна ръце под мишниците му. Дръпна го. И се свлече на пясъка. Доминик беше висок, над метър и осемдесет, по мускулестото му тяло нямаше нищо излишно, но въпреки това тя не успяваше да го помести.

Вдигна поглед. Светкавици прорязваха небето, очертавайки контурите на буреносните облаци. Гръмотевиците я караха да настръхва от ужас и тя отново стисна ръката му. Запъна крака в пясъка. Пое си дълбоко дъх и направи една крачка, после още една. Искеше да извика от радост, когато безчувственото му тяло се помести.

Всяка мъчителна стъпка изискваше да вложи всичките си сили. Пот изби по гърба ѝ. Не смееше да спре, боеше се, че той ще затъне в пясъка. Можеше да не успее да го помръдне отново.

— Събуди се, Доминик — не спираше да повтаря.

Ако той се събудеше, можеше да ѝ помогне да го спаси.

Макар вече дъх да не ѝ стигаше, Абигейл продължи да го влечи, докато не усети под краката си тревата в края на плажа. Издърпа Доминик под дърветата и седна да си почине, навела глава, задъхана и изтощена. Притисна длан към слепоочието си и започна да го разтрива, за да прогони болката. По гърба ѝ пробягна болезнена тръпка.

Доминик не реагира, когато Абигейл положи главата му на земята. След това тя изкубна няколко стръка папрат и изтича към брега. Замете всички следи, които сочеха, че някой е влачил някого по пясъка.

Изтича обратно при мястото, където го беше оставила, и в този миг отекна още една гръмотевица. И докато светкавиците се преплитаха в небето, тя задърпа тялото на Доминик към няколкото повалени дървета, струпани едно върху друго. Последица от предишна буря, предположи тя, надявайки се, че стволите ще ги предпазят. Със стон на върховна умора се запита дали Доминик не е натежал, докато го е влачила от водата дотук. Поредната гръмотевица прекъсна мисълта ѝ.

Абигейл го избута под купчината изсъхнали клони и се замоли той да се събуди. Но надеждите ѝ се оказаха безпочвени. Доминик още беше в безсъзнание.

Няколко дъждовни капки тупнаха по главата ѝ, докато измъкваше две парчета дърво изпод падналите стволове. Вдигна очи към небето, но не почувства други капки. Сигурно надиганият се вятър беше довял пръски чак от морето. Наведе глава и се зае да намества двете парчета дърво около глезена на Доминик, за да го обездвижи, и ги овърза с още едно парче плат, откъснато от ризата му.

Замръзна в ужас, когато дочу гласове недалече от скривалището им. Дали някой не беше тръгнал да търси оцелели?

— Бурята ще отнесе всичко в морето, преди да успеем да го съберем.

В гласа на мъжа се долавяше негодувание.

— Да не ти пука — отговори друг мъжки глас. — Каквото отнесе морето през нощта, ще го върне утре сутринта.

— Ами ако е бил някой кралски кораб, нали чиновниците ще дойдат да търсят и последното парченце от него?

— Че кой ще каже на чиновниците за кораба? Нова гръмотевица заглуши смеха на втория мъж. Докато гласовете се изгубваха в далечината, Абигейл с все сила се въздържаше да не почеше сърбящото я място точно на върха на носа. По-трудно беше да не обръща внимание на него, отколкото на паренето по драскотините на ръката ѝ, където солта беше проникнала в следите, оставени от ноктите на Денди, когато го беше хвърлила от прозореца на каютата си. Запита се къде ли е сега котето ѝ.

Не можеше да тръгне да го търси. Можеше само да се крие в сенките и да гледа как някакви тъмни фигури се отдалечават бързешком от плажа. Гласовете им продължаваха да долитат до нея, докато те вървяха по пътеката, далече от падналите дървета. Чудеха се защо корабът е избухнал точно пред техния бряг, но повечето искаха да видят какви части от товара му ще изхвърли при тях морето.

Абигейл се размърда, но отново замръзна, когато клоните зашумоляха от движението ѝ. Никой от вървящите по пътеката не намали ход. Възторжени викове сигнализираха, че част от останките на кораба са доплавали до брега и хората ги събират, за да ги отнесат в селото, което явно беше по-навътре на сушата.

Колко време вече клечеше тук? Всички мускули отчаяно протестираха, а този непоносим сърбеж заплашваше да я съсипе.

Листата около нея се раздвижиха. Вятърът ли беше или...

— Денди — прошепна тя.

Не получи отговор, но видя миниатюрните му отпечатыци в калта под дърветата. Трепна, когато слаба експлозия тласна още отломки към брега. Някоя от бъчвите с барут сигурно е била изхвърлена в морето, преди да избухне.

Тя се сви още повече в сянката, но не можа да се въздържи да не подсмръкне. Без да мърда, зачака някой да последва звука. Тогава разбра, че хората бързат да занесат пляката си в селото, преди дъждът да се е развихрил. Сега и всички, които стигнеха до брега от кораба, щяха да имат шанс да се скрият.

Ами ако само аз, Доминик и Денди сме единствените оцелели?

Въздъхна, не ѝ се искаше да вярва, че е така. Сведе глава над коленете си и изпод вежди се загледа в морето, което сега се чернееше като нощното небе. Толкова много хора умряха. Не беше сигурна поради каква причина.

Вятърът размърда нощницата и я уви около краката ѝ. Когато поривът му се усили, тя се сви под клоните и ги придърпа по-близо до себе си и до Доминик. Котето се плъзна при нея и се сви в скута ѝ, за да се опази от бурята.

Доминик изстена.

— Буден ли си? — прошепна тя.

Никакъв отговор. Абигейл откъсна още една ивица от ризата му и я уви около главата му. Първата беше вече цялата пропита с кръв. Не знаеше колко кръв е изгубил, но се съмняваше, че ще оживее, ако продължава да кърви все така силно.

— Моля те, събуди се — прошепна отново.

Светкавица озари небето. Абигейл изстена, скри лице в шепите си и се сгуши до него.

Когато Денди се сви на кълбо на гърдите ѝ, тя го обгърна с две ръце. Колко искаше някой да прегърне и нея.

— Моля те, събуди се, Доминик — прошепна отново, този път още по-отчаяна.

Защо не отваря очи? Гръмотевиците бяха толкова силни, че биха събудили и мъртвец. Ужасена погледна към брега.

Вълните, които допреди малко се бяха разбивали леко в пясъка, сега налитаха ожесточено. Тя не знаеше какво ще стане с непогребаните трупове. Замоли се да не се надигнат и да вземат да я преследват. Затвори очи, представяйки си как мъжът с разкъсаното лице тръгва по пясъка.

Трепна от шума на листата над главата ѝ, но това беше само дъждът. Плахият ѝ смях изпълни импровизирания подслон. Най-лошото щеше скоро да отmine. Беше оцеляла!

Една капка тупна на главата ѝ и прекъсна ликуващите мисли. Когато Абигейл вдигна глава, на носа ѝ тупна още една. Тя погледна към Доминик. Дъждът нямаше никаква милост към безпомощното му състояние. Тя се озърна и отскубна няколко стръка папрат. Разпери ги над лицето му като чадър.

Сви колене към гърдите си и облегна ръката си на тях.

Намръщи се, когато се размърда и лакътят и се удари в нещо твърдо. Напипа пистолета. О, небеса! Беше го забравила, докато спасяваше Доминик и се бореше с бурята.

— Продължаваш да ми създаваш затруднения, Доминик — изрече тя, макар че той не можеше да я чуе. — Но когато се събудиш, ще бъде различно. Обещавам ти. Вече не съм твоя пленничка. — Пак се засмя, прокарайки пръст по дулото на пистолета. — Ти ще бъдеш мой пленник.

Първата мисъл на Доминик Сен Клер, когато си възвърна сетивата след безкрайна вечност от мрак, беше една ругатня, която не излезе от устата му. Проряза го остра болка. Не беше сигурен дали е ранен, защото агонията му беше силна и неотслабваща. Всяко късче от тялото го болеше непоносимо. Всичко започваше от главата и се разливаше навсякъде из него. Дясната му ръка гореше в огън, десният глезен болезнено туптеше.

Изруга, макар и този път от устата му да не излезе никакъв звук. Последния път, когато бе изпитал подобна болка, беше, когато двамата с тогавашния му партньор Ивън Съмърсет едва не бяха умрели, изнасяйки тайно една ранно ренесансова картина от Флоренция. Докато се възстановяваше цял месец, единствената му утеха беше, че онзи, който ги преследваше, бе сполетян от по-лоша участ.

Да не са ги нападнали пак? Отпъди тази мисъл. Той и Ивън се бяха разделили преди няколко години, след като не се разбраха за една комисиона за открадването на друга картина. Ивън го предупреждаваше, че цялата работа е клопка, и точно така излезе. Доминик беше избягал — жив и заедно с екипажа си, — но корабът му потъна. Отчаянието му от загубата на кораба се уталожи, когато получи „Песента на морето“, след като обеща да служи на Наполеон като капер край английските брегове.

Това беше толкова интересно, както да се пренасят контрабанда произведения на изкуството. Но той беше положил клетва да служи на Наполеон и нямаше да я наруши заради нищо и заради никого, нито дори за да се спаси от тази скука.

Когато отвори очи, Доминик се взря в зелено-кафявата мъглява маса над главата си. Дървета, мина бавно през ума му, но израснали някак много накриво. После осъзна, че стволите на тези дървета като че ли лежат на земята, подпрени на клоните си. Но как се беше озовал от „Песента на морето“ на това място?

Не от „Песента“, припомни си мрачно, а от американския търговски кораб. Споменът нахлу в съзнанието му с нова болка и той изруга. Само глух грак отекна в ушите му. По дяволите тия проклети американци! Когато разбраха, че нямат избор, освен затвора или бесилката, се опитаха да унищожат кораба и самите себе си. Явно бяха успели да постигнат мъченичеството, за което си бяха мечтали.

Доминик Сен Клер не беше светец, готов да умре напразно за родината си. Никой не обичаше Франция повече от него, но той щеше зле да служи на Наполеон, ако се оставеше да го убият шепа побъркани на тема чест американци. Ако беше заподозрял, че Фицджералд е дал такива заповеди, преди да го заловят, щеше да убие всички на този кораб. Ако...

Нямаше време да мисли с понятия като „ако“. Трябваше да разбере кое е това място и как се беше озовал тук. Сигурно беше английският бряг, защото плаваха близо до тези брегове, в посока към Франция, когато бунтът избухна и го принуди да се приближи към сушата.

Опита се да съсредоточи погледа си, за да превърне мъглата в нещо, което да му даде представа какво се е случило след последния му спомен. Дори и той не беше особено сигурен, но беше ясно, че някой го е донесъл на това място. Колкото и големи да бяха жизнените му сили, което противниците му признаваха, все пак беше наясно докъде стигат възможностите на организма му. В това си явно окаяно състояние не би могъл да се довлече от плажа без чужда помощ.

Едни ръце се показаха от мъглата и го обгърнаха. Състрадателни ръце, които правеха всичко възможно да не го заболи, докато внимателно поставяха студена кърпа на челото му. Той изстена, когато остра болка разтърси като че ли оголените му нерви.

— Кой е?

Стори му се, че гласът му прозвуча така, сякаш някакъв старец върви по паваж, подпирайки се на бастуна си.

Когато не получи отговор, се запита кой от враговете му е оцелял след потъването на кораба. Но пък защо негов враг ще го оставя жив? Може би го е спасил някой англичанин. Мигновено отпъди и тази мисъл. И те бяха негови врагове, също като американците, и щяха да го убият още преди да се беше върнал в съзнание. Тогава кой се грижеше за него? Повтори въпроса си.

— Тихо, Доминик. Не трябва да се напругаш.

С неверие се вслуша в нежния гърлен глас, който безспорно принадлежеше на жена. На борда на „Република“ имаше само една жена.

— Абигейл?

— Изморяваш се, а трябва да си почиваш. Моля те, стой спокойно.

Недоволството мигновено го овладя, давайки му сили, които не беше очаквал да открие у себе си. Помъчи се да седне, макар че му представляваше огромно усилие дори да държи отворени очите си, пред които не преставаше да се стели мъгла.

— Настоявам веднага да ми кажеш...

— Стой мирно. Имаш рана на главата и не трябва да говориш — нареди тя.

Когато нежните ѝ ръце натиснаха раменете му, за да го задържат на място, Доминик разбра, че няма сили да ѝ се противопостави. С леки движения тя посегна към нещо извън полезрението му.

Доминик се загледа в профила ѝ. Защо се е заела да се грижи за него? Беше го наругала, когато се бе опитвал да я убеди, че и тя го иска толкова много, колкото и той нея. Струваше му се, че би предпочела да го види мъртъв. Но ето че се грижеше за него, вместо да го остави да умре на пясъка.

Не разбра, че е изрекъл името ѝ на глас, докато тя не се обърна, за да го запита шепнешком:

— Какво има, Доминик? Не трябва да говориш.

— Да говоря?

— Англичаните са наблизко.

Ругатня се надигна към устните му. Той изръмжа, но нищо не беше в състояние да усмири яростта му.

— Колко души още има?

— От кораба ли?

— Да!

В сивотата на това, което започваше да разпознава като дъжделиво зазоряване, той видя как Абигейл отмества очи. Към морето, предположи, когато я чу да промърморва:

— Доколкото мога да съдя, ти, аз и Денди сме единствените оцелели от експлозията на „Република“.

Доминик се отпусна отново на земята. Само те двамата и котето. Невероятно! Да не би това момиче да си прави шеги с него. Но лицето ѝ под дрезгавата светлина беше напълно сериозно.

— И никой друг?

— Не и доколкото видях. Враговете ти те превъзхождаха числено, Доминик.

— Винаги е било така.

— Обичаш ли трудните неща?

— Винаги съм ги обичал.

Увивайки се по-плътено в дрехите си, Абигейл изрече:

— Тогава желанието ти се сбъдва, Доминик. Доколкото мога да кажа, ние двамата и котето сме единствените оцелели от „Република“. Никой, който може да ни спаси, не знае, че сме тук. Имаш няколко сериозни изгаряния, не можеш да си служиш с дясната ръка и вероятно единият ти глезен е счупен. Ако тези неблагоприятни перспективи не са ти достатъчни, сигурна съм, че можем да измислим още някоя причина, поради която положението ни е ужасяващо.

— Засега са предостатъчно. — Той вдигна ръка и докосна с пръст бузата ѝ, за да я накара да го погледне. — Ранена ли си, Абигейл?

— С изключение на няколко драскотини и ожулвания, не — усмивка се появи на устните ѝ. — Оживявала съм и в много по-страшни положения.

Доминик вдигна дясната си ръка и раздвижи пръсти. По тръпките в тях усети, че чувствителността им се възстановява. Болката се бе разположила около рамото му. Ръката му може би все пак не беше счупена. С мъчителна гримаса се надигна и се опита да седне.

Зави му се свят и той стисна глава в дланите си. Когато усета мокрия плат да се притиска към слепоочието му, разпери пръсти, за да види как Абигейл се навежда над него. Това, което беше взел за сянка на лявата ѝ буза, се оказа ожулване.

— Май ти дължа живота си — прошепна той.

— Така е — Доминик притисна вместо нея мокрия парцал на място, докато тя сменяше превръзката, залепнала около главата му, която се пръскаше от болки. — Ако те бях оставила на пясъка, щеше да се свестиш тъкмо навреме за срещата с палача.

— Ако не им хрумнеше да се „погрижат“ още тук, на място.

— Не бъди такъв варварин!

Той хвана китката и, преди тя да успее да се извърне.

— Абигейл, това не ти е къщата на леля ти в Ню Бедфорд. Намираш се на бойното поле.

— Знам.

— Наистина ли? — Не обърна внимание на пронизващата болка в главата, привличайки я към себе си. — Ако го осъзнаваше, щеше да ме убиеш още там, край водата.

— Помислих си го.

Доминик се засмя тихичко.

— Добре.

— Нямаше да мислиш така, ако те бях треснала по главата с онзи камък!

— Както ме боли сега, не виждам каква разлика щеше да има. — И преди тя да успее да възрази, той добави: — Не бива да бъдеш толкова малодушна. Тук си сред врагове. Сред нашите врагове.

— Знам. — Издърпа ръката си от неговата. — Това е една от причините, поради които не те убих. Знаеш за Англия повече от мене.

— А какви са другите причини?

— Сещаш се.

— Така ли? — Той пак приближи лицето ѝ към своето. — Да не би да не си могла да се заставиш да ме убиеш, защото си си спомнила какво е, когато те държа в прегръдките си?

— Ти ми спаси живота. Не можех да отнема твоя.

— И това ли е единствената причина?

— Разбира се.

Той пак се засмя, когато силната червенина опроверга думите ѝ. Прокарвайки свития си пръст по бузата ѝ, изрече:

— Тогава отново ще кажа, че съм ти благодарен. — Намръщи се, отмествайки едно клонче от окото си. — Какво е това място?

— Най-близкият подслон, който можах да намеря, когато те извлякох от плажа. Дърветата сигурно са паднали при някоя предишна буря.

— Не можем да останем тук. Някой може да ни види.

Тя кимна.

— Знам. В другото заливче има нещо като изоставена колиба. Когато започнеш да стъпваш, ще идем там.

— Да стъпвам ли? — Доминик не се въздържа от ругатнята, когато зърна шината около глезена си. Това обясняваше защо кракът му тупти така болезнено. Протегна се, докосна подутия си глезен и се намръщи. — Не усещам никакви счупени кости, така че ще мога да докуцукам дотам, ако ми помогнеш.

— А после?

За един дълъг момент той потъна в мълчание. Опитваше се да накара оплетения си като в паяжина мозък да проработи. Само да престанеше да го боли тази негова глава...

— После ще намерим начин да се измъкнем от Англия.

— Това го знам. Само че как?

Помътненият му поглед се спусна по нея. Сякаш виждайки за първи път, той се възхити на блестящите ѝ сини очи и на топлия цвят на червената ѝ коса. Трябваше да признае онова, което лесно можеше да се пренебрегне на борда на кораба. Абигейл Фицджералд не беше просто заложница на сребролюбieto на баща си. И макар че не искаше да види истината за това, с което се занимаваше капитан Фицджералд, беше интелигентна жена, сполучила да оцелее — нещо, което екипажът на баща ѝ и собствените му хора не успяха да постигнат. Дължеше ѝ живота си и беше сигурен, че тя очаква щедра отплата заради това.

— Мисля, че ще е по-добре да поговорим какво трябва да правим, чак след като стигнем на място, където англичаните няма да ни открият. — Поколеба се, но запита: — Имаш ли нещо за пиене?

— Жаден ли си?

— Много.

Абигейл се усмихна на искреността в гласа му. Предположи, че когато престане да го боли, пак ще стане предишният арогантен пират, но сега изглеждаше признателен за грижите. И би трябвало.

Тя се пресегна покрай него, за да вземе тенекиената чаша, която беше оставила под дъжда. Досети се, че ще иска вода, когато се събуди.

Той взе чашата и я изгълта на един дъх. Промърмори „благодаря“ и сви вежди.

— Откъде намери тая чаша?

— Няма само англичаните да плякосват каквото е останало от „Република“.

Излезе заднешком от заслона, като внимаваше да не натисне спусъка на пистолета. Беше го скрила в джоба си, защото не искаше Доминик да узнае, че е въоръжена.

Протегна ръце и Доминик ги пое. Бавно започна да се измъква изпод клоните. Когато главата му докосна най-ниско надвисналите, той се отпусна в ръцете ѝ. Тя ахна, озовавайки се толкова близо до него. Когато се сблъскаха, той я обгърна здраво.

— Какво правиш? — изхълца тя.

При тази особено голяма близост не беше сигурна дали трепери само тя или и двамата.

— Още нищо, скъпа.

Засмя се, когато пръстите му се заплетоха в обърканата ѝ коса. Една светкавица освети лицето ѝ, докато той се взираше с копнеж в него. Едва когато другата му ръка обви талията ѝ, обгръщайки я с топлина, която се стрелна право към нейния център, тя започна да се отдръпва. Ръцете му се стегнаха около нея и той прошепна:

— Сега вече правя нещо.

Устата му се впи в нейната. Всичко, което тя искаше, се съдържаше в неговата целувка, защото тя ѝ даваше толкова наслада, колкото и искаше от нея. Пръстите му галеха гърба ѝ, изпращайки огнени тръпки по гръбнака ѝ. Когато ръката ѝ обгърна извивката на тила му, гъстата му коса я погъделичка нежно.

Внезапно Доминик се дръпна и изруга, а Абигейл премига, все още потънала в блажена забрава. Видя го как опипва с гримаса рамото си.

— Внимавай — прошепна тя, защото не смееше да говори високо, от страх, че наблизко може да има хора от близкото английско село. — Изгорил си се, когато корабът избухна.

Изненада се, когато го видя да се усмихва.

— Експлозията не беше толкова огнена, колкото устните ти, скъпа.

— Не трябва да мислиш за това сега.

— А защо не? — той се засмя, докато се изправяше, облягайки се на стволите на падналите дървета. — Може всеки момент да ни хванат и не мога да измисля друго, което да искам като последно усещане, освен вкуса на устните ти. Е, възможно е да изброя още

някои усещания, на които можем да се насладим, но ти най-вероятно ще ми удариш шамар, ако взема да ги изброявам.

Нахалният му смях я накара да отвърне очи. С бялата превръзка, увита като тюрбан на челото му, можеше да мине за някой от легендарните пирати, кръстосвали Карибите през последните стотина години. Тя отклони очи, за да не позволи на влудяващия му поглед да я омае. Вече не беше негова пленница.

Абигейл трепна, дочувайки някакви звуци оттатък дърветата. Гласове! Селяните сигурно щяха да се върнат на зазоряване, за да видят какво още е изхвърлила водата.

— Може скоро да имаш възможност да се отдадеш на последната си хубава мисъл — подметна тя, махвайки му да върви след нея.

Той пристъпи една крачка и се отпусна на коляно. Абигейл се замоли изречената през зъби ругатня да не е достигнала до слуха на англичаните в селото. Наведе се, подложи рамо под мишницата на лявата му ръка и му помогна да се изправи. Когато ръката му я обгърна, тя се побоя, че трескавото му сърцебиене ще ги издаде на неприятелите им. Не трябваше така да се вживява в присъствието му. Дори не харесваше този пират.

Дъхат му пареше кожата ѝ, докато той се облягаше тежко на нея при всяка несигурна стъпка в избуялите треви. Тя напрегнато поглеждаше към пътеката, която вървеше успоредно на плажа. Все повече селяни идваха да видят какво е изнесла водата.

Абигейл притаи дъх, когато Доминик внезапно притисна гърба ѝ към едно дърво. Вдигна очи към лицето му, грапаво като кората на дървото зад нея. Кимна, когато той сложи пръст на устните ѝ, и почти спря да диша, докато чу как някой си пробива път в храсталака. Напрегна се, щом шумът дойде по-близо. Пъхна ръка в джоба си и напипа дръжката на пистолета. Един изстрел би привлякъл вниманието на всички край модата, но нямаше да я хванат без борба.

Дъхът излезе като свистене от стиснатите ѝ устни, когато една куче изтича, без да спре, край тях в посока към плажа. Тя се свлече до дървото и се усмихна, когато Доминик клекна до нея. Нямаше нищо забавно в това, да се стреснат така от едно куче, но тя изпита такова облекчение, че не можеше да не се усмихне.

Когато стигнаха до схлупената колиба, сгушена под дебелия сянък на няколко дървета, Абигейл едва пристъпваше. Ръката на

Доминик сякаш се бе сраснала с рамото ѝ. Искаше да му каже да не се обляга толкова тежко на нея, но от сивкавата бледнина на лицето му разбра, че страстта в целувката му я бе заблудила, че и сега е толкова слаб, колкото беше на кораба.

— Как откри това нещо? — запита Доминик, когато Абигейл го вмъкна през вратата, далеч от обсега на засилващия се дъжд.

— Когато гръмотевиците престанаха...

Съчувствие блесна в красноречивия му поглед.

— Сигурно много си се изплашила.

— Да, но реших, че при следващата буря няма да бъда на открито. — Настани го на неравния под, защото в колибата нямаше мебел, на който да може да изпъне изцяло краката си. — Бях изплашена, гладна и жадна, затова се отдалечих малко и намерих колибата.

Доминик облегна глава на стената, опитвайки се да не изпадне в безсъзнание. Трябваше да стои буден, защото не можеше да се бори, ако англичаните дойдеха насам. Едва не се засмя при тази мисъл. Нямаше да има голяма полза от него, щом не можеше да върви без нейната помощ.

Зави му се свят и разбра, че ще припадне. Трябваше да я кара да говори непрекъснато. Така можеше да остане буден.

— Доказа, че умееш много неща, Абигейл — изрече той едва чуто.

— Поне дотолкова, че да се измъкна от „Република“, преди да се взривила, вместо да остана и да потъна заедно с кораба.

— От това, което видях в каютата ти, предполагам, че си била предупредена какво замислят.

Тя кимна.

— Куки ми каза.

— Кога?

— Ако мислиш, че съм знаела за плановете им преди снощи, уверявам те, че не е така. Разбира се, ако знаех, нямаше да ти кажа — тя се изсмя рязко. — Не че те щяха да споделят плановете си с мене, като са сигурни, че ти казвам всичко през нощите, когато споделям леглото ти. — Скръсти ръце на гърдите си и се намръщи, когато няколко капки тупнаха на корсажа на нощницата ѝ. Мръдна се малко,

за да не ѝ капе от покрива, и додаде: — Това показва колко са грешали всички, нали?

— Значи не си предполагала?

В гласа ѝ се прокрадна гняв.

— Казах, че не съм, нали така?

— Трябва първа да си признаеш, че е имало нещо, което не си ми казала, Абигейл.

— Или ти на мене.

— Така е.

Той се усмихна, присвивайки здравия си крак, за да облекне лакът на коляното си.

Изгряващото слънце заблестя в лицето ѝ и запали ален пламък в мократа ѝ коса. Доминик си я спомни как изглеждаше по същия начин — мокра до кости, — когато я бе държал в прегръдките си на палубата на „Република“ по време на бурята.

Когато цветовете се размазаха пред очите му, Доминик изстиска още един въпрос от безволевите си устни:

— Заради това предупреждение ли бяха счупени прозорците на каютата ти?

— Тъкмо бях изхвърлила Денди през прозореца, когато Улкът влезе. — Тя вдигна ръка и показа драскотините по ръката си. — На него обаче никак не му хареса.

— Разбирам. — Той посегна да погали с пръст подутия ѝ палец. — И това ли той го направи?

— Ухапа ме. — Тя премига, щом Доминик леко извърна ръката ѝ. — Внимавай. Още ме боли.

Когато Доминик целуна пръста ѝ, тя издърпа ръката си от неговата.

— Не се обиждай — изрече той, когато тя се намуси. — Просто изразявах съчувствието си.

— Мисля, че ще е по-добре да не ме докосваш, Доминик. Трябваше да понасям вниманието ти на „Република“, но няма да го търпя и тук.

Той впи поглед в стиснатите ѝ устни, преди очите му да се изкачат към сапфиреносините ѝ очи. Смая го това, че тя продължаваше да се плаши от него дори сега, когато той не можеше да върви без нейна помощ.

— Никога не съм имал намерение да те карам да страдаш, скъпа.

— Самият факт, че ми обръщаше внимание, беше гаранция, че ако екипажът на баща ми си беше възвърнал кораба, щях да умра и аз.

— Мислиш ли, че хората на баща ти щяха да успеят?

— Страхувах се, че няма да успеят. Тогава пак щях да бъда твоя затворничка и ти щеше...

— Да направя това? — Той обви ръка около талията ѝ и я привлече към себе си.

Нежните ѝ устни се докоснаха до неговите само за миг, преди тя да се отдръпне.

— Точно така!

— Тогава би трябвало да узнаеш, скъпа, че не точно това имах предвид.

Той прокара пръст по измокрения ръкав на нощницата, който прилепваше така съблазнително към ръката ѝ.

Абигейл отърси ръката му от себе си, но той се усмихна. Още откакто беше зърнал стройните ѝ крака и омайните ѝ очи, не беше преставал да я желае. Нямаше да я насили, както неговите хора със сигурност биха сторили. Но непокорният и опърничав екипаж на Фицджералд не му беше оставил време да я съблазни така, както беше намислил. Искаше да не бърза, да научи очарователните тайни, които тя криеше под скромните си дрешки.

Усмивка раздвижи ъгълчетата на устата му. Времето беше нещо, което май щяха да имат в изобилие, повече, отколкото им беше нужно. Пътуването към място, откъдето можеше да прати известие до „Песента“, нямаше да бъде бързо, защото щеше да се наложи непрекъснато да внимават за англичаните. Погледът му отново се плъзна по нея. Заприлича му на изоставено дете, сякаш копнеещо той да го вземе в прегръдките си.

Доминик понечи да запита още нещо, но се свлече надолу. Крехките ръце на Абигейл го подхванаха, преди да падне по лице. Макар да се изкушаваше да направи някой лек коментар, той само изпъшка, когато тя го положи да легне на пода.

Абигейл се обърна, но той я хвана за ръката.

— Не си отивай, скъпа. Имам нужда от тебе.

За една дълга минута тя остана безмълвна. После, така тихо, че той не беше сигурен дали чува гласа ѝ или думите, които се надяваше

да излязат от устата ѝ, Абигейл изрече:

— Няма да те оставя.

Той отнесе обещанието ѝ със себе си в бездната на нестихващата болка. Абигейл Фицджералд можеше да си оставя негов враг, но той подозираше, че тя никога няма да престъпи подобна клетва.

Поне така се надяваше. Животът му сега беше в ръцете ѝ — в буквалния смисъл на думата.

Абигейл прехапа устни, задържайки дъха си, с надеждата, че сенките ще я прикрият. Коленичи край стената зад купчина сено и почувства как топлината на животните в обора я обгражда отвсякъде.

Не очакваше селянинът да влезе сега, защото го беше видяла да се отправя към полето зад фермата. Когато човекът тръгна към кравата, която преживяше доволно, тя се сниши още повече. Замръзна, щом чу потракването на яйцата, които държеше в подгънатата пола на ризата си, откраднати вчера от друга селска къща, по-близо до селото. И от тази къща вече липсваха чифт момчешки панталони и една мъжка риза. Панталоните бе обула под своята риза, а втората замени скъсаната риза на Доминик.

Преди седмица би се разяждала от чувство за вина заради кражбата. Колко щеше да се ядоса леля Уилма, ако я видеше да скита така наоколо, за да краде каквото ѝ беше необходимо за нея и Доминик!

Но това не е Ню Бедфорд, оправда се тя мълчаливо.

Първият ѝ набег беше в деня, след като помогна на Доминик да стигне до колибата. Толкова много селяни сновяха насам-натам по брега, прибирайки каквото беше останало от „Република“, че на нея никак не ѝ беше трудно да се промъкне сред каменните къщи и да си вземе пай с месо от една къща и малък самун хляб от друга. Прибра една чаша и две чинии от трета къща, не искаше да краде всичко само от едно семейство.

Много скрупули имаш като за крадец. Намръщи се, когато гласът на Доминик изпъкна в съзнанието ѝ. Не ѝ трябваше неговото мнение. Той едва можеше да ходи, затова не можеше да се нагърби с тази отвратителна задача, но...

Абигейл отново затаи дъх, когато фермерът се обърна към мястото, където се беше скрила. Ако дойдеше още по-близо, сигурно щеше да я види. Стисна дръжката на ножа, втъкнат в колана ѝ. Беше го взела вчера от друга ферма.

Посивелият фермер бодна вилата в купчината сено и тя се сви плътно до стената, когато той започна да обръща сеното и да го пуска пред кравата. Нахвърля малко сено и на коня, после излезе от обора и викна на някого да дойде с него на полето да му помогне.

Тя изпусна дъх. Макар да ѝ се искаше да се свлече на земята, събра кураж и се измъкна от обора. Не видя никого навън и притича към дърветата покрай пътеката, която водеше към морето, а в другата посока — към селото. Не се осмели да тръгне по нея, защото можеше да срещне някого, комуто да се стори подозрително, че наоколо се мотае някаква непозната, а от селото изчезват вещи.

Абигейл се спусна между дърветата, тичайки към изоставената колиба, но внимаваше да не счупи трите яйца, които носеше в запретнатата пола на ризата си. Влезе в колибата, затвори очи и се облегна на разкривената врата, която не се затваряше докрай.

— Абигейл?

Макар че не искаше да отваря очи, защото отново щеше да я връхлети ужасът от това, че беше изхвърлена на този негостоприемнен бряг, тя погледна към Доминик, който се опитваше да се изправи. Глезенът му още беше подут, но синините вече избледняваха. Намачканата риза не се закопчаваше на гърдите му, разкривайки мускулестата му плът, която твърде често привличаше погледа ѝ. Ивицата плат, омотана около главата му, допълваше разбойническия му вид.

Той взе трите яйца от ръцете ѝ и се усмихна.

— Започваш да ставаш все по-сръчна.

— Мразя това.

— То е защото гледаш на излетите си така, сякаш си крадец.

— Точно това съм.

— Не. Това е шансът ни да оцелеем във вражеско обкръжение.

Тя се засмя почти насила.

— Мислех, че обичаш трудните неща.

— Трудно е да смятаме селяните и фермерите за равностойни неприятели.

— Говориш така, защото не си тръгнал да се промъкваш в къщите им.

— Не, седя си тук и не правя нищо. — Той въздъхна. — Когато започна пак да ходя, смятам да си пробвам късмета да ловя риба в

потока, откъдето носиш вода за пиене. — Гримасата му премина в усмивка. — Много години минаха от детството ми, когато ловях риба през лятото в Лоара. Надявам се да не съм забравил как се прави.

— И аз. Омръзна ми да ям лоясали пайове и престоял хляб.

— Преди да съм в състояние да ходя и да бягам, ако някой англичанин ми се изпречи на пътя, страхувам се, че само ще си мечтаем за вкуса на рибата.

— Можеш ли да дялкаш? — запита тя замислено.

Той се отпусна на пода.

— Не и без нож.

— Вярно, но ще бъда глупачка, ако ти открадна нож.

Абигейл приглади назад обърканата си коса. Всеки ден копнееше все по-силно за гребена, който беше имала на борда на „Република“. По цялата дължина на косата ѝ имаше възли, които не можеше да разплете с пръсти.

Той се намръщи и обгърна свитото си коляно. Остави другия крак протегнат, за да не натоварва допълнително шинирания глезен.

— Не ми вярваш, нали?

— А защо да ти вярвам? — Срећна погледа му почти равнодушно, за да не заподозре, че е двойно въоръжена, и с нож в колана, и с пистолет, втъкнат под корсажа. Той едва ли беше запознат с предназначението на различните видове женски дрехи и нямаше как да знае какво крие тя под тях. — Защо да ти вярвам, когато сме врагове?

— Защото вече не сме врагове.

— Така ли? Да не би Наполеон да се е извинил на президента Медисън заради пиратите си, които нападат почтените американски моряци и кораби?

Той издаде висок сумтящ звук.

— Почтени и американски са две думи, които не вървят заедно. Проповядваш идеализма си на всеки глупак, готов да те слуша, но товарът на баща ти доказва, че ви е грижа само как да продадете така наречените си добродетели срещу злато, като най-долни улични прекупвачи.

Абигейл почервения.

— Не е необходимо да ми говориш с такъв език.

— Не е ли?

Той грабна китката ѝ и я привлече към себе си.

— Пусни ме! — извика тя, опитвайки се да се отскубне.

— Не и докато не ми докажеш, че имаш повече разум от безразсъдния си баща.

— Ако мислиш, че ще ти открадна нож...

Очите ѝ се разшириха, когато той поднесе острието към лицето ѝ. Тя опипа кръста си и разбра, че я е обезоръжил, без да усети.

Усмивката му стана още по-широка, когато опря плоското на ножа до бузата ѝ. Ръката му обгърна талията ѝ.

— Скъпа, изгледаш доста бледа. Да не би да те е страх, че ще те убия?

— Не. Иначе ще умреш от глад. Още не можеш сам да си намираш храна.

— Подозирам, че ще измисля някакъв начин.

Абигейл не отговори. Той леко притисна ножа към бузата ѝ, като същевременно стисна талията ѝ и я притегли надолу към пода. Когато тя вдигна ръце, за да му се противопостави, Доминик извърна ножа така, че острието докосна брадичката ѝ. Тя ужасена дръпна ръце. Взя се в него, докато той се надвесваше над нея.

— Мислиш ли, че ще те накарам насила да ми се подчиниш? — С бързо движение накара ножа да изчезне под ризата му. — Забрави ли вече? Казах ти, че няма да имам нужда от сила, за да те съблазня.

— Доминик!

Той се отпусна назад и се изсмя. Тя се надигна на колене, пожелавайки си този мъж да се махне от колибата и изобщо от живота ѝ. Незабавно. Ако може и преди това.

— Не е много остър — каза тя, — но може да е достатъчен да направиш някакви прибори, с които да ядем. Уморих се вече да ям с ръце.

— Беше достатъчно остър, за да се уплашиш, че мога да ти го забия в гърлото. — Той извади ножа и внимателно прокара палец по острието му. Направи гримаса. — Мисля, че с пръсти ще се справя по-добре, отколкото с този тъп нож.

— Престани да се оплакваш!

Доминик пое ръката ѝ и изрече:

— Скъпа, прости ми.

— Да ти простя? Ти се извиняваш?

И тя се вгледа учудена в тъмните му очи.

— Винаги се извинявам, когато съм сгрешил — погали бузата ѝ и се засмя. — Когато аз знам, че съм сгрешил, а не когато другите мислят, че съм.

— Ще го запомня.

Ръката му обхвана бузата ѝ, изпращайки тръпки от копнеж по цялото ѝ тяло.

— Харесва ми мисълта, че ще запомниш нещо, свързано с мене, скъпа.

Абигейл се изправи, не искаше отново да се заплете в мрежата на неговата съблазън.

— Не е лесно да се забрави нещо, което дразни не по малко от зъбобол.

— Къде отиваш? — повика я той, когато тя се отправи към вратата.

— При потока, да намеря някой плосък камък и да опека яйцата на него.

— Трябва да почакаш до смрачаване.

Тя се намръщи. Доминик имаше право, но на нея не ѝ се искаше да си признае, че не ѝ е останало нищо друго, освен да си седи тук.

— Не ми изглеждаш много разстроен от това, че трябваше да се промъкна в онази ферма и да ти открадна нещо за вечеря.

— Фермата беше почти пуста по пладне. Но потокът няма да е. Стой тук, докато се стъмни, Абигейл.

Тя се обърна към него, подпряла юмруци на хълбоците си.

— Вече не приемам заповеди от никого!

— И никога не си приемала.

Тя се усмихна студено.

— Но сега ти ще получаваш заповеди от мене. Стой спокойно — каза тя, когато той се надигна да стане. — Подутината на глезена спада, но ако започнеш да подскачаш насам-натам като някакво еднокрако бостанско плашило, със сигурност пак ще го нараниш.

— Обещавам, че ще се държа прилично, ако и ти обещаеш, че ще стоиш далече от потока, докато нощта започне да отпраща англичаните към къщите им.

— Доминик...

Той хвана ръката ѝ и не ѝ позволи да му обърне гръб. Абигейл погледна първо пръстите си, а после вдигна очи към усмихнатото му

лице и зачака той да заговори. Ако се дръпнеше по-силно, можеше да го накара да залитне и лошо да си нарани глезена. Съмняваше се, че дори ударите, които бяха оставили следи по главата му, можеха да проникнат през дебелия му череп, който изглеждаше непроницаем за здравия разум.

— Обещай, Абигейл — заповяда той със заблуждаващо спокоен тон.

— Много добре. Обещавам, че ще ида при потока чак по тъмно.

— Хубаво.

Той я пусна и отново се облегна на стената. Скръсти ръце на гърдите си и ѝ се усмихна като благосклонен крал, който дава аудиенция на най-незначителния си поданик.

Докато тя излизаше, за да събере в гората някакви дърва, от които той да издялка прибори, и съчки, за да накладе огън и да изпече откраднатите яйца, го чу да се смее. Усмивка се прокрадна и на нейните устни. Доминик беше най-вълнуващият мъж, когото някога беше срещала, но знаеше, че щом глезенът започне отново да му служи, можеше да се окаже и най-добрият ѝ шанс да се измъкнат оттук живи.

Когато камъкът, на който Абигейл изпече яйцата, изстина, Доминик го взе, за да наточи ножа. Часове му трябваха, докато стана достатъчно остър, за да го използва. Дялкането на дървени лъжици и вилици го държеше зает. Докато работеше, седеше на прага, вгледан през дърветата към хоризонта, но корабът, който търсеше, все не се появяваше.

Морето го примамваше неудържимо. Всяка нощ той заспиваше, заслушан в шума на вълните, които се разбиваха в пясъка, нашепвайки тихи тайни, които само един моряк можеше да разгадае. Същата песен го будеше всяка сутрин и не спираше да го привлича.

— Изглеждаш ми замислен — отбеляза Абигейл, излизайки от гората, и сложи няколко горски плодове в една от чашите. Протегна му я и добави: — Не са много узрели, затова не яж много.

— Не съм гладен.

— Не си ли?

Той се усмихна на учудването ѝ, после въздъхна.

— Мога да мисля само за едно — колко време ще мине, преди да усетя отново палубата под себе си.

— Знам колко трудно трябва да е това за тебе.

— Знаеш? — запита той раздражено, когато тя обгърна с ръце коленете си и се загледа в листата, леко разлюлявани от вятреца. — Откъде би могла да знаеш? Ти си сухоземен човек.

— Никой, който живее в Ню Бедфорд, не може да бъде безразличен към морето. — Тя се усмихна. — И не е престъпление да се родиш, за да живееш на сушата.

— Това ли казах? Просто мислех, че една сухоземна жена не може да разбере колко примамлив е океанът.

— Добре познавам зова му. Домът на леля ми гледа към пристанището, закърмена съм с ритъма на морето. Баща ми е моряк. Чичо ми също беше моряк. Корабът му беше потопен преди около година.

— Той оцеля ли?

— Не. — Лицето ѝ изведнъж помръкна и Доминик съжали, че е задал този въпрос. — Корабът му потънал с всички на борда. Знам колко рядко оцеляват хора в такива случаи.

— Аз оцелях.

— Ти?

Той потупа златната халка на ухото си.

— Не знаеш ли какво означава това? Морякът носи халка, за да покаже, че е оцелял след загубата на кораба си в морето.

— Не знаех това.

— Мислеше, че е само прищявка?

Тя поклати глава и копринената ѝ коса, която бе успяла да сплете на плитка, докосна ръката му.

— Помислих, че така се носят всички пирати.

— Капери, скъпа.

— Разликата е много малка.

— Разликата между това, да те обесят, и това, да ти прережат гърлото, също е много малка, но последното е много по-бързо.

Доминик понечи да каже още нещо, но само изръмжа една силна ругатня на френски:

Абигейл го погледна с внезапно смущение. Разсмя се, когато посегна към превръзката на главата му. Беше се смъкнала ниско над веждите. Отблъсна ръцете му, които напразно се мъчеха да я оправят. Коленичи и нагласи отново възела на главата му.

— Готово — изрече, след като я бе нагласила както ѝ харесваше.
— Как е?

— Великолепно.

Тя сведе поглед, за да срещне неговия. Когато той прокара пръст по кожата над деколтето на ризата ѝ, тя се дръпна назад.

— Можеш да изпиташ известна благодарност за това, което правя за тебе.

— Благодарен съм. Повярвай ми. Оценявам всичко, което правиш за мене.

— Непоправим си!

Тя стана и се запъти към вратата, трябваше да иде до потока. Доминик не я повика, за да ѝ напомни, че му беше обещала да не ходи там през деня. Самият му вик щеше да ги издаде. Когато Абигейл сви към плажа, той изруга. Не можеше да понесе това, че тя се скиташе съвсем свободно наоколо, докато той беше прикован като затворник към тази полусрутена колиба.

— По дяволите! — измърмори, когато една тресчица отскочи от ръцете му, търкулна се и спря върху нейната наметка. Беше остра и ако Абигейл стъпеше на нея, можеше да си нарани крака. Тогава и двамата нямаше да могат да вървят. И двамата щяха да гладуват.

Протегна ръка колкото можеше. Когато рамото му изтръпна във внезапна болка, отново се изправи. Обгарялата кожа не му позволяваше да се движи много. Помъчи се да натовари колкото може по-малко глезена си и пристъпи предпазливо към наметката.

Когато пръстите му напипаха нещо твърдо под дрехата, Доминик сви вежди. Пъхна ръка и извади пистолет. Значи го е криела в дрехите си. Откога? Нима още откакто морето я е изхвърлило на брега?

Вдигна очи от пистолета, за да види дали Абигейл се връща от потока, и заоглежда оръжието. Изруга. Беше напълно безполезно. Морската вода го беше повредила. Може би ако тя го беше почистила навреме, механизмът щеше да бъде спасен, но по метала вече имаше петна от ръжда, а ударникът отказваше.

Доминик пусна пистолета в скута си. По дяволите! Положението им щеше да бъде по-добро, ако имаха още някакво оръжие, освен ножа.

Една сянка падна върху него. Вдигайки пистолета с бързо движение, което беше упражнявал още от малък, така че се беше

превърнало в инстинктивно, той чу как Абигейл остро си поема дъх. Това, че тя не изпищя и не избяга като подплашено дете, отново му доказа, че не е предразположена към припадъци.

Доминик хвърли оръжието на пода. Когато я чу да изхълцва тревожно, изрече:

— Не се тревожи. Безполезен е.

— Не може ли да се поправи? — запита тя и лицето ѝ започна отново да придобива цвят.

— Ако имаме достъп до оръжейна работилница — може би. Но тук няма начин.

— Страхувах се, че може да е повреден, но не исках да стрелям и да изхабя единствения куршум в него.

Той се засмя огорчено.

— За специален случай ли го пазеше?

— Възможно е.

— Трябваше да ми кажеш за него. Какво още си скрила от мене?

— Нищо.

— Лесен отговор.

Сапфирените ѝ очи просветнаха като ножа, опрян на камъка за точене.

— Истината винаги е лесна, Доминик. Можеше да го знаеш, ако по-често я беше изричал.

— Обвиняваш мене, че лъжа, докато ти...

— Аз не те излъгах. Просто не ти казах за пистолета. Пазех го за в краен случай.

Той пак го взе и поклати глава със съжаление.

— Тогава щеше да се изправиш пред враг и нямаше да можеш да го застреляш. Тогава този малък пистолет със сигурност щеше да гарантира смъртта ти, скъпа.

— Можех да го замеря с него!

Макар да знаеше, че тя очаква той да се усмихне на опита ѝ да се пошегува, Доминик продължи с предишния мрачен тон:

— Не е там въпросът дали пистолетът работи или не. Важното е, че си го скрила от мене.

— Да. — Тя си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. — Прав си. Трябваше да ти кажа за него.

— Абигейл Фицджералд си признава, че е сгрешила?

Усмивката ѝ се появи и изчезна толкова бързо, че почти му се стори, че не я е видял.

— Признавам, че съм сгрешила, когато аз мисля, че съм сгрешила, а не когато другите смятат така.

— Предавам се. — Той се наведе към нея и впи очи в нейните. Колко искаше да се изгуби в тези кристалносини дълбини, променливи като самото море. — Скъпа, трябва да бъдеш честна с мене, докато сме в Англия.

— Ако и ти бъдеш честен с мене.

— Докогато сме тук, което няма да се проточи много.

— Напускаме Англия? — окръгли очи тя.

— Разбира се.

— Кога?

— На това не мога да ти отговоря толкова бързо.

— О! — Раменете ѝ се отпуснаха и той ги обгърна нежно. Помисли, че тя ще се дръпне, но Абигейл опря глава на гърдите му. Това му показва колко големи надежди му възлагаше тя.

Доминик се сепна от чувството за съжаление, което пробяга през него. Глупаво щеше да бъде да се покаже непочтен спрямо нея. Но толкова му се искаше да прогони това скръбно изражение, което беше отнело почти целия блясък от очите ѝ.

Вдигна брадичката ѝ, за да я погледне отблизо, и прошепна:

— В Кале вече знаят, че не сме пристигнали, но Ожие няма да...

— Ожие? Кой е той?

— Ожие Брулие е моят първи помощник. Той управлява „Песента на морето“ до моето завръщане. Ще ни търси, докато може.

— Докато може ли? Ти си неговият капитан. Защо да спира търсенето?

— Имат да вършат и други неща, скъпа.

Абигейл неволно потръпна. Думите на Доминик бяха като удар по лицето ѝ. Този мъж, който я прегръщаше, беше неин враг. Той искаше да види баща ѝ обесен и не изпитваше никакво съчувствие към нея заради онова, което щеше да ѝ се наложи да изтърпи във Франция.

Опитвайки се да потисне треперенето на гласа си, тя изрече:

— Вече се примирих с факта, че може за много дълго време да не се върна в Ню Бедфорд.

— И това не те плаши?

Тя понечи да му се изрепчи, но изведнъж сподави острия си отговор. Приковавайки поглед в неговия, изрече с равен тон:

— Плаши ме също толкова, колкото и да бъда пленена и осъдена на смърт като шпионка. Не искам да умра тук, в Англия, съвсем сама.

— Не си сама.

И той погали нежно ръката ѝ.

Освобождавайки пръстите си от неговите, Абигейл се дръпна назад и поклати глава.

— В доста отношения, Доминик, сега съм по-сама, отколкото съм се усещала, когато и да било. За разлика от тебе, аз съм свикнала да бъда със семейството си.

— Екипажът на „Песента“ е моето семейство.

Тя погледна към венчалната халка на лявата му ръка и се изправи.

— Ако искаме да вечеряме, трябва да намеря някаква храна.

— Скъпа?

— Съжалявам, че не ти казах за пистолета, Доминик. Но това няма значение, нали?

— Не, няма значение. — Съжаление се прокрадна в гласа му. — Нищо няма значение, важното е само да се измъкнем от Англия, преди да са ни открили.

— Няма да е лесно.

— Така е, но трябва да опитаме.

Тя навлажни внезапно пресъхналите си устни и прошепна:

— Мислиш ли, че ще успеем?

— Не съм сигурен. — Очите му се впиха в нейните, докато изричаше с вече охладнял глас: — Единственото, в което съм сигурен, е, че ако трябва, ще умрем, опитвайки се да го сторим.

Като чу някой да ходи около колибата, Доминик се събуди и посегна към ножа. Стисна юмруци, после ги отпусна. Да, можеше да надвие всеки неканен посетител.

Свали ножа, когато Абигейл се озърна и го запита:

— Буден ли си вече?

— Да.

Изстена и процеди една френска ругатня, разтривайки туптящото от болка рамо.

— Много ли те боли? — запита тя, протягайки му чаша вода.

Той тъкмо щеше да я скастри, че рискува живота си, но после разбра, че слънцето едва сега изгрява. През изминалите десет дни Абигейл беше сдържала обещанието си да не ходи до потока по светло. Доминик се надяваше, че ще сдържи и други обещания, които се налагаше да поиска от нея.

— Доминик?

Като се усмихна така, че тя да не заподозре истинските му мисли, той каза:

— Да, боли ме, но аз съм си виновен. Цяла нощ внимавах да не лежа на изгореното ляво рамо. И като се събудих, дясното рамо беше цялото изтръпнало от това, че съм спал само на него. — Протегна се и отново смръщи вежди. Почеса се по бузата, която неудържимо го сърбеше, понеже не можеше да се обръсне. — Защо се смееш?

Абигейл се изкикоти.

— Защото си в такова чудесно настроение тази сутрин.

Той я изгледа втренчено, но след миг се отпусна. Неспирните й опити да го развесели сигурно й струваха също толкова усилия, колкото и на него — да ги възприеме.

Опита се да помръдне глезена си и бръчките по челото му се изгладиха. Болката беше почти изчезнала. Предпазливо протегна лявата си ръка, после дясната и се усмихна широко. Само главата

продължаваше да го боли. Раните щяха да заздравеят след още няколко дни. Време беше да намерят обратния път към „Песента на морето“.

Когато Абигейл му подаде парче стар хляб за закуска, той ѝ благодари от сърце. Колко неуморно се грижеше за него! Всеки ден се бе промъквала в селото, за да намери нещо за ядене. Беше чудесен съюзник, но щеше ли да остане такава и след като научи това, което той смяташе да ѝ каже?

Усмихна се, докато отпиваше от прясната вода, и погледна над ръба на чашата, възхищавайки се на Абигейл. Със свободно пуснатата си риза и панталоните, които очертаваха стройните ѝ крака, тя го караше да забрави за опасностите, които го дебнеха при минаването през Англия, и да мисли само как да се люби с нея.

Абигейл сведе очи пред усмивката на Доминик. Ако той си мислеше, че тя не забелязва погледа му, значи беше глупак. А тя знаеше, че той не е глупак. Когато бъдеше в състояние да ходи, щяха да тръгнат, за да каже тя веднъж завинаги сбогом на Англия и на този интригуващ френски пират. Крехкото примирие помежду им не биваше да бъде нарушавано, но Абигейл се страхуваше, че това е невъзможно.

— Селяните днес говореха за някакъв панаир — каза тя, отпивайки още една глътка.

— Кога ще е?

— Утре.

Той се засмя.

— Възможно най-подходящият момент. На смрачаване вече ще са изтощени.

— И можем да тръгнем?

— Да.

— Накъде?

— Към Лондон.

Абигейл го загледа смаяно.

— Да не си полудял?

— Може би, защото, ако не греша, се намираме в един район на Англия, който се казва Дартмут.

— Къде е това?

Той се усмихна.

— Горѐ-долу на другия край на Англия, ако се гледа от Лондон. Бурята ни отвлече на север, почти до Карнарвън, в Уелс. Когато кормилото беше поправено, дадох заповед „Република“ да се насочи на юг, за да заобиколим Корнуол. Бяхме изминали доста път, когато екипажът на баща ти реши да унищожи кораба, вместо да посрещне съдбата си във Франция.

Абигейл се намръщи, отминавайки думите му, които сега нямаха никакво значение.

— Не исках да кажа това. Трябва да си луд, за да отидеш в Лондон.

— Може би, но Лондон ни предлага най-добрата възможност да избягаме от този остров, защото там идват много кораби.

— Но не и френски или американски.

Той се изсмя.

— Ще се учудиш, скъпа. Не е трудно да се скрие откъде идва корабът, когато става дума за пари. — Сложи чашата си на пода. — „Песента“ е влизала в лондонското пристанище поне пет-шест пъти за последните две години. Понякога е по-лесно да купиш провизии в Лондон, отколкото да се връщаш във Франция.

— Но акцентът ти ще те издаде.

— Хората, които се интересуват от печалбата, рядко отдават значение на политиката на правителствата си. Ако успеем да стигнем до Лондон, познавам няколко души, които мога да уговоря да ни помогнат.

— На нас или на тебе?

Той се усмихна мрачно.

— Надявам се да помогнат и на двамата ни.

— Искаш да градя живота си на една надежда? — Тя започна да си играе с полите на дългата си риза. — Дори да искат да ни помогнат, там няма да съм по-добре, отколкото съм сега. Ще бъда сред врагове във Франция вместо в Англия.

— Помислих и за това. — Веселостта изчезна от лицето му, когато пое ръцете ѝ. — Скъпа, помогни ми да стигна до Лондон и ще се погрижа да те изпратят при леля ти в Ню Бедфорд.

Абигейл знаеше, че трябва да се съгласи, преди той да е променил намеренията си, но не можа.

— Ами баща ми?

— Ако Ожие го е предал на властите, няма да мога да направя нищо. — Сложи пръст на устните ѝ, за да възпре следващия въпрос. — Дългът ми е към тебе, Абигейл. Ти ми спаси живота и ще направя всичко, което ми е по силите, за да те върна при вашите.

Тя кимна, не знаеше какво да каже. Доминик Сен Клер нямаше да стигне чак дотам, да погази законите на родината си, но имаше известно чувство за чест. Тя не искаше да си го признае, защото тогава трябваше да признае и че беше започнала да харесва остроумието му и усилията му да я спаси от притеснения... и беше започнала да харесва целувките му.

Погледна към халката на лявата му ръка. Може би нямаше намерение да бъде така почтен по въпроса за положените от него брачни обети, както когато обещаваеше, че ще ѝ помогне, но тя трябваше да бъде почтена.

— Добре — изрече тя почти шепнешком. — Ще ти помогна, ако и ти ми помогнеш.

— Това обещание ли е, Абигейл?

— Да.

— И аз ти обещавам — вдигна дясната ѝ ръка към устните си и бегло я целуна. — Обещание, запечатано с целувка, скъпа, е нещо, което никой от нас не може да наруши.

Абигейл се засмя, не можеше да се въздържи, защото думите му ѝ прозвучаха невероятно сериозно. Когато суровото му лице се озари от лека усмивка, тя беше сигурна в едно. Пътуването, което им предстоеше, нямаше да бъде скучно.

Нощта се измъкна изпод дърветата, за да се прехвърли към брега. Светлините на селото в далечината изглеждаха като приковани към земята звезди, фенерът на кърмата на някакъв далечен кораб подскачаше заедно с вълните.

Абигейл напъха съсипаните си дрехи под една дъска на пода. Нищо не трябваше да издава, че някой е живял тук. Погледна към брега. Трупове вече бяха изчезнали. Морето ли ги беше отвякло или селяните ги бяха отнесли и заровили?... Дори да бяха направили такъв жест на уважение към мъртъвците, тя се съмняваше, че милосърдието им щеше да се разпростре и върху някои живи американци или французи.

Замаза отново дъската с малко кал, довольна, че така няма да привлече нечие внимание. Стана и се запита кой ли се е подслонявал тук и после е изличил следите от присъствието си. Огледа се за последен път, преди да се отправи към вратата. Безлунната нощ беше идеална за пътуването им.

Една тъмна сянка мина пред вратата, накуцвайки на всяка крачка. Абигейл взе затъмнения фенер, който беше откъснала от един дюкян в селото. Излезе навън и загледа Доминик, който се опитваше да ходи. При всяка стъпка се облягаше на стената. Щом стигна до края на колибата, се обърна и закуцука към нея.

— Няма да е лесно, скъпа — изрече той. — Този глезен няма да може да ме крепи както трябва.

— Тогава ще вървим по-бавно. — Тя се насили да се засмее. — Не че сме длъжни да стигнем някъде в точно определено време. — Поколеба се, но в крайна сметка запита: — Доминик, нали всичко ще бъде наред?

Той прокара ръката ѝ по бузата си, почерняла от наболата брада. Когато тя стигна до устните му, целуна дланта ѝ.

Абигейл се дръпна, уплашена от сладостния огън, който се разля по ръката ѝ. Не трябваше да се поддава на съблазънта му.

— Виждам, че пак си си същият! Не знам защо си губя времето да се безпокоя за тебе. Да тръгваме.

— Нима си се тревожила за мене?

Изненада се прокрадна в обсидиановите му очи.

— Както бих се тревожила за някое ранено животно. Ако продължаваме да се бавим, няма да тръгнем преди изгрев — слънце.

Когато той смръщи въпросително чело, тя реши да не се стряска от черните му вежди под изпоцапаната превръзка.

— Ще вървя наравно с тебе — каза той.

— Ако не го направиш, може да се озовеш седнал край пътя на разсъмване.

Той кимна и това я изненада, защото беше сметнала, че пак ще започне да ѝ възразява. Тогава осъзна, че и на него, както на нея, му е ясно, че трябва да се отдалечат поне на няколко мили от селото, преди зората отново да ги накара да се скрият.

— Намери ли котето си? — запита той.

— Да.

— Ще го вземем ли с нас?

Тя поклати глава.

— То си е харесало за дом една мандра край селото. Там ще му е добре.

— Умно животинче. Иска ми се и ти да си така умна. Много по-лесно ще е, ако ми съдействаш.

— Аз? Нали ти съдействам?!

— Колкото го направи и баща ти. Когато видя, че е безполезно да се бори, прие да се предаде на „Песента“. — Той се засмя тихо. — В действителност, се предаде, преди да бях сигурен, че ще спечеля.

Тя спусна капациите на фенера.

— Мисля, че ще е най-добре да престанеш да се хвалиш час по час с победата си над „Република“

— Не го казвам, за да се хваля с победата си, а защото ми е чудно, че такава смела жена може да има такъв безхарактерен баща.

Абигейл не отговори. И как би могла? Още не разбираше защо баща ѝ беше капитулирал пред французите или защо „Република“ плаваше в английски води, или — което най-много я безпокоеше — защо баща ѝ я бе оставил заложница в ръцете на Доминик. Независимо по какъв начин се опитваше да си обясни действията на баща си, не можеше да намери обяснение. Сигурно имаше основателна причина той да постъпва така, но тя не можеше да я отгатне. Надяваше се да получи възможност да го попита.

Взе ръката на Доминик и я прехвърли през рамото си. В оскъдната светлина на звездите зърна как устните му болезнено се присвиват, когато той направи една крачка, натоварвайки десния си глезен. Пръстите му болезнено се впиха в рамото ѝ.

— Извинявай — прошепна той. — По дяволите, боли ужасно!

— Не мога да те крепя, ако така си забиваш ноктите в мене.

Отговорът му се изгуби в мъчително простенване, когато двамата направиха още една стъпка. При третата той каза:

— Благодаря ти, скъпа, че ми напомни.

— Какво? — запита тя, докато го водеше към дърветата.

— Че не премълчаваш, като те боли.

— Не бих могла.

Смехът му прелетя покрай ухото ѝ и тя се помъчи да потисне тръпката, която пробягна през нея.

— Но грешиш — чу след това гласа му.

— Така ли?

— Претърпя всякакви унижения от мене и от екипажа ми, без да кажеш нищо.

— Плаках се.

— Когато те докоснах — да, но не си ми казала, че Журдан ти е налетял в каюткомпанията.

— Ти си знаел?

Той пак се засмя, после изстена, опирайки се на едно дърво.

— Като капитан съм длъжен да знам всичко, което се случва на моя кораб. Една грешка мога да простя. Но две — в никакъв случай. — Тя усети как тялото му отново се напруга, когато поеха по пътеката. — Сигурно е много уместно да те хваля колко храбра си била, когато аз самият едва мога да ходя.

Веселостта му се изпари, когато отново го преряза остра болка. Изруга, а тя побърза да го настани на земята. Доминик стисна клепачи, докато тя сръчно наместваше глезена му.

Абигейл коленичи до него.

— Оттук нататък ще е по-лесно.

— Ако вървим по пътя.

— Страхувам се, че нямаме друг избор. Не мога да те нося из гората през цяла Англия.

Той започна да разтрива глезена си.

— Заздравява добре. След един-два дни ще мога да стъпвам както трябва.

— Надявам се.

И тя докосна тъмното петно.

— По дяволите! — избухна той. — Внимавай!

— Внимавам. — Абигейл набърчи угрижено чело. — Ако си умен, ще избягваш да го натоварваш.

— Само че не съм нито умен, нито търпелив.

Тя се засмя.

— Несъмнено си най-нетърпеливият пациент на света.

Двамата се изправиха заедно. Той прехвърли ръка на рамото ѝ и сви вежди, когато тя обгърна кръста му.

— Полека. Изгореното още боли.

— Трябваше да ми позволиш да го прегледам, преди да тръгнем. Ако се възпали, положението ти много ще се влоши.

— Тогава го прегледай.

Доминик взе фенера от нея и леко вдигна капачите. Когато мъждивата светлинка озари пустата пътека, той откопча оцелелите копчета на ризата си.

— Какво правиш? — запита тя?

— Не искаш ли да съблека това?

— Не тук. Не сега. Почакай до разсъмване, тогава ще спрем. И ще ти прегледам гърба.

Той закопча ризата си и се усмихна.

— Така ще имам на какво да се надявам, възнаграждение за милите, които ще изминем тази нощ.

— Първо трябва тези мили да останат зад гърба ни.

Абигейл очакваше той да възрази, защото обичаше да има последната дума във всеки разговор, но Доминик замълча и двамата продължиха по пътеката. Тя го забеляза как оглежда внимателно пътя пред тях и често хвърля погледи през рамо. Пръстите ѝ напипаха дръжката на ножа, затъкнат в колана му, тя знаеше, че той няма да се поколебае да го използва. И започна да вярва, че може би ще направят невъзможното и ще успеят да се измъкнат от Англия.

Абигейл изпита невероятно силна радост, когато видя как нощта избледнява в гъста предутринна сивота. Над крайбрежието се бе спуснала мъгла, която не им позволяваше да виждат на повече от няколко крачки пред себе си. Беше пронизващо студена и лепкава, но тя се радваше, защото знаеше, че никой няма да излезе навън в такава нощ.

Всички мускули на гърба и краката я боляха, заплашвайки да се предадат, ако направи и една крачка повече. Но тя не обръщаше внимание на спазмите. Беше казала, че ще вървят до разсъмване, и щеше да направи точно това, дори ако всяка следваща стъпка заплашваше да се окаже последната. Доминик вървеше мълчаливо до нея. Нямахше нужда да поглежда лицето му, за да усети как се напруга за всяка стъпка. Пръстите му се забиваха в рамото ѝ, изпуктаваше, щом преместеше крак. Сякаш навеки бе загубил склонността си да се шегува.

— Слънцето изгрява — промърмори той.

— Още е тъмно.

Тя се изненада, когато го чу да се изсмива.

— Мъглата те заблуждава — Свали ръка от рамото ѝ и посочи на изток. — Виждаш ли? Светлината там е доста по-силна. Слънцето е излязло над морето.

— Слава на небесата — прошепна тя.

— И аз това си помислих. — Но вместо да прехвърли отново ръка на рамото ѝ, той посегна и улови пръстите ѝ. Закуцука настрани от пътеката, където дърветата се очертаваха като тъмна стена. — Време е да спрем и да си починем.

— След като намеря вода.

— Не първо ще си починем, скъпа. Няма нужда да се запознаваш край потока с някой от новите ни съседи.

Абигейл се съгласи с довода му. В края на краищата, не беше жадна. През цялата нощ беше гълтала достатъчно мъгла.

Доминик я поведе към дърветата с по-уверена стъпка, отколкото беше очаквала.

— Ходенето като че ли е накарало мускулите ми да се отпуснат — обясни той, показвайки, че е забелязал учудването ѝ.

— Сигурно ще искаш да разтриеш добре глезена си, преди да тръгнем на път довечера. Мускулите ти пак ще се стегнат, докато седим да почиваме.

Той седна до един бряст. Тя внимателно се настани на земята до него. Въздъхна, идеше ѝ да заспи моментално. Не знаеше откъде бяха минавали през последния половин час, защото вървеше полузаспала.

— Преди да си починеш, Абигейл... — Доминик положи ръка на рамото ѝ, когато тя вече беше готова да се свие на кълбо на влажната земя. — Искаше да ми прегледаш гърба.

— Не може ли да почака?

— До довечера? — Той се засмя приглушено. — Тогава така ще напираш да тръгваме, че ще се ядосваш на себе си, че не си го направила сега.

Тя въздъхна. Никак не ѝ харесваше той да има право.

— Добре — промърмори и преглътна мъчително, когато ръкавите се смъкнаха по ръцете му.

Въпреки че се грижеше за него още откакто морето ги беше изхвърлило на брега, движението на мускулите под бронзовата кожа

отново я омая.

Наведе се, за да прегледа местата, където го бяха ранили разлетелите се горящи отломки от кораба. Опитва се да не обръща внимание на голата кожа пред очите си. Усилията ѝ бяха напразни, но тя се помъчи да се съсредоточи върху задачата си. Така, без риза, пред очите ѝ неумолимо изпъкваха гъбковите мускули на ръцете и гърдите му. Навярно беше участвал във всички работи, вършени на кораба, защото изглеждаше също толкова як, колкото и моряците, които се катереха по мачтите или носеха тежки товари по пристанищата.

Като си каза, че удоволствието, което усети да се разлива из нея, се дължи на гледката на вече заздравяващите му изгаряния, тя развърза измокрената от пот превръзка на главата му и се усмихна. Тази рана също заздравяваше добре.

— Мисля, че вече нямаш нужда от превръзка на главата — изрече, отпусвайки се назад на пети. — Според мене ще оживееш.

— Не трябва да спираш, скъпа. — Той хвана ръката ѝ и я дръпна към себе си, така, че лицето ѝ се озова на един инч от неговото. Задържа ръката ѝ в своите, продължавайки да говори. — Харесва ми допирът ти. — Притисна пръстите ѝ към голите си гърди, където тъмните къдрави косми омекотяваха стегнатите мускули, и се засмя, когато я чу да ахва. — Мога ли да се надявам, че отваряш така широко очи, защото и на тебе ти харесва?

Абигейл дръпна рязко ръката си.

— Не намирам никакво удоволствие в това, да бъда съблазнявана от женен мъж.

— Женен ли? Сега пък за какво ми говориш?

Тя посочи пръстена на лявата му ръка.

— Ето за това.

Той се изсмя.

— Какво толкова смешно има? — запита тя.

Той докосна бузата ѝ.

— Единствената жена, за която съм женен, е моят кораб. Нямам съпруга да оплаква предполагаемото ми изчезване. Пръстенът е семейно наследство и ми става на този пръст. Нищо повече. — Очите му блеснаха дяволито, докато отново я притегляше към себе си. — Ако не си свикнала да те съблазняват женени мъже, би ли приела да бъдеш съблазнявана от неженен?

— Доминик, днес нямам намерение да се оставя да ме съблазняваш нито ти, нито който и да било.

— Защо настояваш да говориш точно с този тон, когато се плашиш от мене?

— Не се плаша от тебе!

Тя се надигна, но той сложи ръка на рамото ѝ и я задържа долу при себе си.

Когато тя ахна смаяно, той се засмя. Можеше все още да куца, но си бе възвърнал силата, която имаше на борда на „Република“. Тя трябваше да се досети, тъй като не беше изоставал от нея нито на крачка през цялата изминала нощ.

Пръстите му се плъзнаха нежно по рамото ѝ към извивката на шията, после той нежно повдигна брадичката ѝ към себе си. Знаеше, че трябва да му каже да спре, но не можеше да отрече плъзналото из цялото ѝ тяло удоволствие, породено от тази нежна милувка.

— Мисля, че трябва да легнем да поспим — прошепна тя.

— Защо? — запита Доминик, докато пръстът му се преместваше към пулсиращата вена на шията ѝ и чувствителната кожа зад ухото. — Няма къде да бързаме, скъпа.

Хиляди думи пареха на езика ѝ. Оскърбления и нападки, които искаше да изстреля върху него. Нямаше сега да вземе да му се предаде. Независимо дали беше женен или не, това не променяше намеренията ѝ. Той беше неин враг и тя беше сега с него само защото имаше нужда от помощта му, за да избяга от Англия, а не защото беше омагьосана от докосването му. Искеше да му каже и това, и още нещо, но само се приближи още повече към него, когато нежният му допир събуди спомени от нощта на бурята, когато така нежно я беше прегръщал.

Върхът на пръста му погъделичка нежно извивката на ухото ѝ, изпращайки странен водопад от усещания из цялото ѝ тяло. Когато ръката ѝ се отпусна на рамото му, той се усмихна. Това беше единственото му предупреждение към нея, преди да притисне гърба ѝ към земята в същия момент, когато устните му намериха нейните.

Тя омекна, когато той ѝ отне дъха с буреносната си целувка. Силните му мускули се напрегнаха под пръстите ѝ. Той вдигна леко глава, за да впие поглед в очите ѝ, и тя се запита защо толкова дълго си бе отказвала тази наслада.

Не каза нито дума, взирайки се в тъмните му като нощта очи. Блясъкът в тайнствените им дълбини можеше да означава всичко, но не я беше грижа. Пръстите ѝ бавно се издигнаха, за да докоснат изсеченото му като мраморна скулптура лице. Затвори очи, докато езикът му нежно очертаваше устните ѝ, преди да потърси сред тях тайния извор на наслада.

Тя обърна глава и изрече едва чуто:

— Не, Доминик.

Тъга изпълваше гласа ѝ. Не можеше да забрави последния път, когато я беше целувал. Тогава наистина беше готов да проникне със сила в леглото ѝ.

— Абигейл? — Когато тя отказа да го погледне, той обхвана брадичката ѝ и отново вдигна лицето ѝ към себе си. — Абигейл, това беше грешка.

— Днес или онази нощ на кораба?

Той се засмя тихо, но в смеха му се долавяше само нотка на съжаление.

— Как можеш да питаш?

Тя го отблъсна лекичко, като внимаваше да не направи нещо на ранения му крак, седна на тревата и махна пръстта от ризата си. Той отново хвана ръката ѝ. Тя му отправи бърз поглед и пак сведе очи. Не трябваше да се изненадва, че не я пуска, преди да му е отговорила на въпроса. Доминик Сен Клер беше мъж, свикнал винаги да получава онова, което иска.

— Ти ме нараняваше, Доминик — прошепна тя, — всеки път, когато дори малко отслабвах защитата си.

— Да съм те наранявал? Не мисля, че като прегръщах и целувах разкошната ти уста, съм могъл да те наранявам.

— Знаеш какво имам предвид.

— Да, знам. Но ти знаеш ли какво означава това?

И той отново я привлече в прегръдките си. Слабият ѝ протест едва докосна като леко дихание устните му. Притисната до него, тя усещаше всеки инч от кожата му. Устата му се спускаше по шията ѝ едновременно с пръстите му, които нежно слизаха по гърба ѝ. Тя в замая обви ръце около него. И докато го галеше с нежни докосвания, целувките му палеха рояци парещи искри в цялото ѝ тяло.

Той вдигна глава, за да погледне в замъглените ѝ от страст очи, а после погледът му се спусна надолу по тялото ѝ.

— Ти си създадена за моите прегръдки, скъпа.

— Доминик... — И тя въздъхна страстно, когато езикът му нежно близна ухото ѝ.

— Винаги си била загадка. Никога не знам дали в ръцете ми се е озовала дива котка или изкусителка.

— Сега знаеш ли какво означават целувките ми?

Да го отблъсне беше най-трудното нещо, което някога беше правила, но тя не можеше повече да му позволи да я прегръща. Копнежът, породен у нея, напираше да бъде задоволен. Но не биваше. Трябваше да си спомни коя е тя и кой е той.

— Ти си глупак!

— Може би, но дори глупакът мечтае да бъде щастлив. — Той отново обхвана в шепа брадичката ѝ и за един кратък миг допря устни до нейните. — Сега заспивай, скъпа.

— Да. — Гласът ѝ трепна, когато изрече тази единствена дума, но беше радостна, че е уловил смисъла ѝ.

— Не — измърмори той, когато тя понечи да се отдръпне. — Тук, в ръцете ми.

— Да не си полудял?

Той поклати глава.

— Студено е. Ако някой от нас се разболе, може да изгубим единствения си шанс да се измъкнем от Англия.

— Обещавах ли да не... тоест...

— Обещавам да те държа в ръцете си и нищо повече. — Той премига от болка, помръдвайки крака си. — Абигейл, аз държа на обещанията си точно така, както и ти.

— Добре.

Доминик я привлече пак към себе си и се отпусна на земята. Твърдите му гърди бяха свършена възглавница.

— Започваш да ми вярваш, скъпа. Да не би вече да не се страхуваш от мене?

— Отдавна съм престанала да се страхувам от тебе, Доминик.

— Тогава какво те плаши, когато те прегърна?

Тя не виждаше защо да го лъже, опряла буза до гърдите му, усещайки как сърцето му бие под ухото ѝ.

— Страх ме е да не стана пак твоя пленница.

— Моя пленница ли?

— Принудена да прави това, което ти искаш.

Той притисна глава към косата ѝ.

— Вярвай ми поне за това, скъпа, ако не за друго. Ако си мислех, че мога да те склоня да направиш нещо само като те целуна няколко пъти, отдавна да съм го направил.

— Което никога не би могъл да сториш.

— Което никога няма да съм в състояние да сторя.

Когато целувката му отпечата върху устните ѝ тези думи, тя позволи на съня да я обгърне. Така нямаше да е необходимо да се чуди кой от двамата им все още не казва истината.

Една карета изскочи от мрачината на междуселския път. Доминик веднага блъсна Абигейл встрани. Тя едва не извика, като тупна в тревата край пътя, израсла до гъстите храсталаци. Каретата изчезна в нощта още преди тя да успее да се надигне.

— Удари ли се? — запита Доминик, като я видя, че разтрива хълбока си.

— Още една синина в добавка към досегашните.

Той се засмя, хвана я за ръка и двамата продължиха нататък по тъмния път. За трите дни, откакто бяха напуснали колибата, глезенът му беше заздравял и сега беше взел за бастун един здрав клон, за да се опира на него вместо на крехките ѝ рамене.

— Може би — чу тя замисления му глас — трябваше да откраднеш карета вместо тоя вкусен пай с месо, който си задигнала от перваза на нечий прозорец.

— Подозирам, че щяха да разберат за липсата на каретата доста по-бързо и можеше да се озовем съвсем без време в ареста.

— А и защо да искаме да пътуваме така бързо и в такъв комфорт по този път, вместо да се наслаждаваме на вървенето?

Абигейл се засмя. Не предполагаше, че Доминик Сен Клер има такова силно чувство за хумор, но то ѝ хареса. Колкото и уморена или ядосана да беше, той все намираще начин да я разсмее. Погледна към него, спомняйки си любимия му прием. Да я привлече в прегръдките си и да докосне с устни нейните.

Доминик изкрещя и се втурна напред, преди тя да отговори на нарочно глупавия му въпрос. Какво беше намислил?

Абигейл замря на място, когато видя каретата, която едва не ги беше прегазила, спряна по средата на пътя. До вратата беше застанал един мъж — черен силует, очертан от светлините на фенерите, висящи от двете страни на каретата.

Доминик продължаваше да тича презглава. Тя искаше да извика след него, да му каже да внимава, защото не можеше да не забележи

проблясващото под слабата светлина на фенерите дуло на пистолет. А Доминик не беше въоръжен. Можеше да го убият.

— Хайде! — изръмжа мъжът при каретата. — Сваляй дрънкулките от себе си, милейди, иначе ще те погребват с тях. Ако...

Доминик изскочи от сянката и се вкопчи в гърлото на разбойника. Абигейл пристъпи още една крачка и замръзна, виждайки нещо да блести в ръката на Доминик.

Ножът!

— Дай ми пистолета! — изрева Доминик на френски.

Абигейл го загледа в ужас. Защо говореше на френски?

Разбра, когато разбойникът замръзна втрещен. Доминик изръмжа, този път на английски:

— Давай пистолета. — Изсмия се, докато разбойникът хвърляше на земята оръжието. — Много умно, приятелю. — Бутна го към коня му и добави: — Махай се, преди да съм създал работа на краля, да слага край на безполезния ти живот.

Разбойникът се метна на коня си и изчезна в мрака. Доминик махна на Абигейл да се приближи, взе захвърленото оръжие и го мушна някъде в изпокъсаните си дрехи. Хвана ръката ѝ, когато откъм каретата се дочуха гласове.

— Добре ли си? — запита я тревожно.

— Само дето си изкарах акъла, иначе нищо ми няма — отвърна Абигейл.

— Хубаво. — Той се обърна към каретата и надникна вътре. — А вие как сте?

Абигейл не можеше да откъсне очи от елегантното возило и двамата му пътници, облечени в също толкова елегантни дрехи. Жената, с тъмна като на Доминик коса, може би беше няколко години по-млада от Абигейл. Момчето, седнало до нея, имаше аристократичен нос, точно като нейния, и издължено лице. Беше бледо и луничките му изпъкваха силно. На Абигейл ѝ се стори, че са доста повече от нейните. Дрехите им бяха разкошни, както ги оцениха дори нейните неопитни очи, целите украсени с дантела и искрящи златни копчета.

— Нищо ни няма — каза младата жена, развявайки дантелена кърпичка пред лицето си. — Благодарение на храбростта ви, сър.

— Чест беше за мене да мога да помогна на...

— Лейди Клариса Съдли — изрече тя едва чуто.

— Приятно ми е, лейди Съдли. — Той се поклони изящно, сякаш бе застанал наред двора на Наполеон, а не на тесния и кален междуселски път.

— Да не би... — и лейди Съдли преглътна, — да не би да сте французин?

— Не всички французи идват от Франция, милейди. Има ги много и в Квебек — каза той с усмивка, толкова искрена, че Абигейл не би се усъмнила, че сега съчинява една приемлива история за дамата. — В Канада, милейди — продължи той, когато лейди Съдли вдигна въпросително вежди. — Аз съм Доминик Сен Клер, а това е Абигейл.

— Абигейл не е френско име — каза момченцето.

— Не е — и Доминик отново му се усмихна широко. — Но спомнете си, че повечето хора в Канада не са французи. Мнозина са дошли от Англия или от колониите преди войната за американската независимост.

— Простете ни, че така ви разпитваме — намеси се лейди Съдли.

— Имате основание да сте нащрек, милейди.

— Но сме в безопасност, защото вие ни спасихте, господин Сен Клер.

Абигейл не можа да не трепне при обръщението на лейди Съдли. Когато Доминик я погледна, тя разбра, че е уловил реакцията ѝ, макар че около каретата се стелеше почти непрогледна тъмнина. Нищо не биваше да подсказе на лейди Съдли, че е свикнал с друго обръщение, защото ако някой се обърнеше към него с думата „капитане“, това щеше да доведе до други, и то неприятни въпроси.

— Радвам се, че бях тук, за да ви бъда от полза, милейди изрече той с нов грациозен поклон.

— Трябва да ми позволите да ви възнаградя. — Тя се усмихна. — Разрешете на Съдли Хол довечера да предложи гостоприемството си на вас и красивата ви съпруга.

Ръката на Доминик, която веднага стисна тази на Абигейл, възпря смаяното ѝ ахване. Съпруга? Тя разбра, че Доминик е накарал лейди Съдли да допусне това, като не беше назовал фамилното ѝ име. Нищо чудно, че дамата бе останала с това погрешно впечатление. Ако сега я извадеха от заблудението, щяха да натрупат още лъжи върху

тези, които Доминик вече ѝ беше наговорил. А това можеше да бъде фатално и за двамата.

— Много великодушно от ваша страна, милейди — успя да изцеди от себе си Абигейл.

Доминик отново стисна ръката ѝ. Тя се дръпна леко. Ставаше ѝ лошо от това, че трябва да лъже така тази любезна дама.

— Едгар? — извика дамата.

Абигейл хвърли поглед към вътрешността на каретата. Да не би това да е името на детето? Не, разбра тя, когато един мъж скочи от покрива на каретата. Едгар трябва да беше кочияшът.

— Да, милейди? — каза той, докосвайки високата си шапка. Гласът му още трепереше от сдържан страх и Абигейл беше сигурна, че ако нощта беше по-тиха, би могла да долови как се удрят едно о друго треперещите му колене.

— Ще помогнете ли на господин и госпожа Сен Клер да сложат багажа си отзад? — усмихна се лейди Съдли, зарадвана, че може да им окаже това благоволение.

— Помощта му не е необходима — отвърна Доминик. — Не носим никакъв багаж.

— Нищо ли? — запита момчето.

— Тихо, Нютън — смърри го дамата. Обърна се към тях с притеснена усмивка. — Трябва да извините малкия ми брат. Той често говори, преди да помисли. Елате и седнете, за да продължим към Съдли Хол.

Абигейл понечи да отговори, но в този миг Доминик, който беше отстъпил, за да ѝ помогне да се качи в каретата, залитна и едва не падна. Кочияшът обаче успя да го задържи.

— Глезенът ми — изстена Доминик. — Страхувам се, че геройството си има висока цена.

Докато лейди Съдли даваше нареждания, а брат ѝ скимтеше от вълнение, Абигейл помогна на Едгар да настани Доминик в каретата. Кочияшът беше по-силен, отколкото изглеждаше, и благодарение на него Доминик успя да скочи вътре на един крак и да седне на зелената кожена седалка срещу лейди Съдли. Нютън се премести по-близо до сестра си, когато Доминик протегна десния си крак на седалката до него.

— Благодаря ви — прошепна Абигейл, щом кочияшът ѝ предложи ръка, и се настани до Доминик.

Лейди Съдли ги наблюдаваше притеснено, широко отворила очи. За Абигейл нямаше никакво съмнение. Макар че Доминик говореше като джентълмен, двамата с Абигейл изглеждаха като най-окаяни скитници. Лейди Съдли стисна силно ръката на брат си и пребледня, когато кочияшът затвори вратата.

Когато Доминик не каза нищо, за да успокои страховете на дамата, Абигейл се извърна и въздъхна. Лицето ѝ беше също толкова бледо, както на лейди Съдли. Каретата потегли и от устните на Доминик се откъсна лек стон.

— Болен ли е? — запита лейди Съдли, притиснала кърпичката до лицето си.

— Не. Нарани се, когато корабът, с който пътувахме, беше потопен.

Абигейл се зарадва, че можа да каже истината.

— Потопен? — Нютън почти подскочи от ентузиазъм. — От французите ли?

Тя сви рамене, никак не ѝ се искаше да каже това, което се готвеше да изрече, но се побоя, че ако излъже, ще направи грешка и това може да се окаже фатално за двамата.

— Американците потопиха кораба.

Когато лейди Съдли и брат ѝ поискаха да узнаят повече подробности, Абигейл се опита да им даде такива отговори, които да не разкриват истината. Не биваше да им позволи да разберат, че баща ѝ е бил капитан на въпросния кораб или че Доминик го е пленил.

Лейди Съдли извади малка торбичка от бродираната с мъниста чантичка — онази, която Абигейл предполагаше, че представлява особен интерес за разбойника — и ѝ подаде малко шишенце.

Тя го отвори и се усмихна, долавяйки нежната миризма на рози. Чудесно щеше да бъде да намокри слепоочията на Доминик с парфюмираната вода, за да облекчи болката му. Благодарни на дамата, питайки се защо ли носи тази вода със себе си, но не се реши да зададе въпроса. Радваше се, че Нютън не позволява на тишината да се възцари в каретата, и продължава възторжено да бърбори колко ли е било интересно, когато корабът е потънал.

Абигейл се наведе към Доминик и постави навлажнената кърпичка на челото му.

— Как си? — измърмори тя под неспирното бърбене на Нютън.

— Не толкова зле, колкото си мислиш, но не и толкова добре, колкото ми се иска, когато ме докосваш така.

Гласът му не беше по-силен от шепот, но предизвикателната му усмивка казваше много.

— Не бива да забравяш, че не сме сами — отвърна тя също така тихо.

— Странно, преди исках да получим такава помощ, но сега, когато я имаме, съжалявам, че губя усамотението ни. — Преди тя да успее да възрази, той продължи: — Предеш интересна история, скъпа. Караш ме да се замисля колко лъжи си натрупала на гърба ми.

— Аз ли? — Тя бързо сниши глас, когато забеляза учудването на лейди Съдли. — Не аз измислях всевъзможни истории, за да получа това, което искам.

— Кога съм те лъгал? — Той затвори очи и се усмихна, когато тя положи хладната кърпичка на челото му. — Скъпа, това е божествено.

Доця й се да му „затвори устата“, но нямаше какво да каже. Доминик Сен Клер може да беше арогантен, непоносим и твърде красив за нейната безопасност, но тя не можеше да си спомни дори един-единствен път той да не е бил съвършено честен с нея.

По-честен, отколкото татко беше с мене.

Абигейл прехапа устни и се отпусна на разкошната облегалка. Не можеше да отрече тази истина, но не искаше да мисли за нея. Баща й сигурно имаше обяснение за постъпката си. Но какво? Каква причина можеше да има да я остави при френските пирати?

Доминик отговаряше на въпросите на лейди Съдли, но Абигейл, потънала в невеселите си мисли, не обръщаше никакво внимание нито на въпросите, нито на отговорите. Не помнеше дали лейди Съдли се е обръщала и към нея, когато каретата спря пред една обляна в светлина порта.

Абигейл посегна към вратата на каретата, но ръката на Доминик се стрелна към нейната и я задържа. С едва забележимо движение на главата й даде да разбере, че трябва да остане на мястото си. Тя го разбра, когато вратичката се отвори със замах.

Един момък в тъмнозелена ливрея направи нисък поклон. Усмивката му трепна, когато се изправи и видя другите пътници.

Лейди Съдли му каза:

— Хенри, тичай да съобщиш на Ричардс, че имаме гости.

— Ричардс е икономът — пошепна Доминик.

— Знам! — смръщи вежди към него Абигейл.

И двамата отчаяно се нуждаеха от почивка и от една хубава баня, но все пак какво им готвеше непознатият дом.

Доминик излезе от каретата с помощта на кочияша. Трябваше да се облегне на вратата, но въпреки това подаде ръка на лейди Съдли и после на Абигейл. Преметна едната си ръка през нейното рамо, а другата през рамото на Едгар и двамата го поведоха по няколкото стъпала към резбованата врата.

Вратата се отвори и Абигейл влезе в дворец, сякаш излязъл от царството на приказките. Не беше успяла да разгледа Съдли Хол, докато приближаваха към имението, защото беше скрит в тъмнината. Преддверието беше ярко осветено и тя не можеше да сдържи възхищението си.

Подът представляваше сложна комбинация от няколко вида скъпо дърво, като шахматната дъска, която чичо ѝ държеше винаги приготвена в дневната. Изкусен художник беше изрисувал стените с фигури на хора, облечени в красиви дрехи, но вместо слънчево синьо небе над главите им се виждаха зелено-златисти плетеници, увенчани с герб, който сигурно беше отличителният знак на семейството.

Вратите бяха затворени и тя нямаше как да разбере какво ги очаква зад тях, но видя пред себе си широко стълбище, изкачващо се към горния етаж във великолепно извивка. На площадката, където стъпалата се разделяха на две, за да продължат към двете страни на опасаната с балкон галерия, една мраморна статуя на гол мъж в естествен ръст привлече вниманието и.

Абигейл разбра, че се изчервява, когато Доминик се засмя тихо и запита:

— Не оценяваш ли изкуството на древните, скъпа? Или може би твърде високо го цениш?

— Ричардс — каза лейди Съдли, спасявайки Абигейл от принудата да отговори на подобен въпрос, — отведи господин и госпожа Сен Клер в стаите им. — И отпрати усмивка към тях. — Ще

наредя да ви пратят поднос с храна, ако ми простите тази неофициалност. Вече е доста късно.

— Високо оценяваме любезността ви — каза Доминик, спечелвайки си една благосклонна усмивка от дамата.

— Надявам се, че ще се присъедините към мене и останалите членове на семейството ми утре на закуска. Трябва само да позвъните и ще ви покажат пътя към трапезарията, където закусваме.

— Благодаря ви — измърмори Абигейл. — Лейди Съдли, това е възхитителна къща.

— Надявам се да я намерите удобна. Имам към вас дълг, който никога не ще мога да изплатя. — Сваляйки украсената си с перо шапка, за да я подаде на един лакей, който се появи, призован от безмълвния ѝ жест, тя продължи: — Ще ви изпратя и някакви дрехи, ако пожелаете да ги приемете.

Абигейл сведе очи към изподраната си риза.

— Повече, отколкото можете да си представите, милейди.

— Не, не. Наричайте ме Клариса. Вашата любезност ви направи част от семейството ми. — И лейди Съдли положи ръка на рамото на брат си. — Сега трябва да си лягаш, Нютън.

Момчето започна да мърмори недоволно, но тръгна нагоре по разкошната стълба заедно с нея. Доминик ги последва с помощта на двама лакеи, а Абигейл се повлече след тях като уморено пате.

Прокара пръсти по перилата, които бяха по-широки от дланта ѝ. Изкачвайки се, видя още красиви предмети, разположени на елегантни масички между сводестите врати на горния етаж. Подовете бяха застлани с меки килими, които заглушаваха стъпките. Изкачиха се по още едни стълби.

Абигейл забрави за разкоша, вслушвайки се в умореното дишане на Доминик, за когото всяка стъпка явно беше мъчение. Сигурно отново беше увредил глезена си, този път още по-лошо. Може и да беше се държал честно с нея преди, но тя се боеше, че я е излъгал за състоянието на глезена си.

Единият лакей отвори една врата и помогна на Доминик да влезе. Той се опря в рамката на вратата и внимателно се прехвърли през прага. Абигейл го придържаше. Затвори вратата и той закуцука заедно с нея през голямата стая.

— Съвършено си изигра ролята — каза той, отпусайки се на един стол.

— Моята роля?

— Изглеждаше зашеметена от тази къща.

— Но аз наистина съм!

Тя отиде да погледне през сводестия прозорец към моравите, които се губеха в далечината. А после се втренчи в отражението на широкото легло, съвършено за съпружеска двойка. То като че ли я омагьосваше. Опита се да насочи поглед към столовете край него, но очите ѝ все бягаха към леглото с богатата му кувертюра и дебели възглавници.

На вратата се почука.

Абигейл отиде да отвори и разбра, че от двете страни на леглото има по една врата. Едната беше откrehната и зад нея се виждаше нещо, което тя предположи, че е будоар.

Младата жена, облечена в рокля със същия тъмнозелен цвят като ливреите на лакеите, изрече:

— Госпожо, моята господарка ми нареди да донеса на господин и госпожа Сен Клер тези неща.

— Благодаря ви — каза Абигейл и протегна ръце, за да поеме дрехите.

— С радост ще ги внесе вътре вместо вас, госпожо.

— Разбира се. — Зачака Доминик да се засмее, но това не стана. Може би защото знаеше колко е опасно да показва, че му е много смешно да я гледа така омаяна от тукашната обстановка. Тя отстъпи и додаде: — Можете да ги оставите на онзи стол.

— Както желаете, госпожо.

Камериерката сложи дрехите там, където ѝ беше посочено, и ги разгъна.

Абигейл не можа да се сдържи да не прокара пръсти по меката материя на нощницата, която камериерката внимателно преметна през облегалката на стола. Прибра ръка и погледна към Доминик, който пазеше строго мълчание. Само лекото повдигане на веждите и едва доловимото помръдване на ъгълчето на устата му подсказваха, че му е страшно интересно да я наблюдава колко се смущава тук, насаме с него в тази стая.

Камериерката се поколеба, но все пак запита:

— Желаете ли да ви помогна да се облечете, госпожо Сен Клер?

За първи път Абигейл не трепна, когато чу да я наричат така. Може би защото беше твърде шокирана от мисълта, че камериерка иска да ѝ помага да се преоблича.

— Не, благодаря ви. Ще се справя.

— Ако сте сигурна...

— Да, но все пак ви благодаря.

Тя не погледна към Доминик, защото никак не ѝ се искаше да срещне втрещения му поглед и да прочете в него, че пак е изрекла нещо, без да помисли.

— Ще се радвам — обади се той с очарователната си усмивка, която накара очите на камериерката да блеснат — да предоставя на госпожа Сен Клер каквато помощ ѝ е необходима.

— Разбира се, сър.

И когато камериерката излезе, на Абигейл ѝ се стори, че дочува сподавен смях зад вратата.

Тя взе една чиста риза и я подхвърли на Доминик. Той се засмя високо, когато я улови.

— Една риза няма да усмири яростта, която виждам в очите ти, скъпа.

— Как можеш да говориш така пред тази камериерка?

— Поради две причини. Първо, един съпруг би могъл да говори точно така и второ, защото искам вратът ми да си остане със същата дължина, вместо да позволявам на някой палач да го разтяга с клупа.

Внезапно станал сериозен, той се изправи и взе да разкопчава последните оцелели копчета на изпокъсаната си риза.

Абигейл се обърна и се отправи към будоара. Макар че нямаше търпение да облече красивата нощница и пеньоара към нея, не това желание я караше да ускори крачките си. Не, беше друг копнеж, който я плашеше и който не можеше да изтръгне от мисълта си. Ако останеше да гледа как Доминик се съблича, страхуваше се, че няма да може да потисне копнежа си да се озове в прегръдките му, да докосва кожата му, загоряла от солта и морските ветрове.

Затвори вратата зад себе си и облегна гръб на стената. Стисна чело в дланите си и се опита да забави внезапно ускореното си дишане. Какво ставаше с нея? Той дори не я беше докоснал, не ѝ беше отпратил някоя от съблазнителните си усмивки, но по кожата ѝ

пролазваха тръпки и сърцето ѝ туптеше като побесняло в гърдите, сякаш вълни се разбиваха в скалист бряг.

Вдигна глава, когато чу Доминик да ругае първо на френски, а после на английски. Не можеше да не разпознае болката, пронизваща интонацията му. Облече се набързо, приглади косата си назад и я върза със съдраната панделка от стария си корсаж. После внимателно откряхна вратата към спалнята.

— Не бой се, няма да нараня чувствителността ти — чу все още измъчения глас на Доминик. — Няма защо да се криеш в тоя будоар.

Абигейл надникна, за да се увери, че ѝ казва истината. Той тъкмо напъхваше полите на ризата си в черния панталон, който подчертаваше загорялата му кожа и стегнатите мускули. Насилвайки се да го погледне в лицето, тя пристъпи една крачка напред.

— Изглеждаш много по-добре — отбеляза той.

— И ти.

Той ѝ отпрати шеговит поклон, карикатура на онзи, който бе изобразил пред Клариса Съдли.

— Радвам се, че ме одобряваш.

— Защо ми говориш с такъв студен тон?

— Защото не ми харесва да ме излагаш всеки път, щом си отвориш устата. Нахока ме като придружителка, която е научила, че младата ѝ повереница се е целувала с някой мошеник. Защо толкова се тревожиш, когато не съм направил нищо друго, освен да спася дамата и брат ѝ от съдба, по-лоша и от смъртта?

— Няма нужда от театрални номера — и Абигейл отиде към прозореца. — Ако искаш да ти кажа истината...

— Винаги.

Тя го погледна изпод вежди.

— Не са ме възпитавали да използвам хората за собствени цели.

— Нито пък мене. — Доминик хвърли старата си риза на стола, после я поотмести и приседна, мръщейки се от болка. Вдигна очи към нея и продължи: — Но нямам намерение и да пропускам такава възможност.

— Сигурно е много удобно да избираш кога искаш да бъдеш почтен и кога не, като никога не изпитваш вина.

— Защо ме съдиш така строго? В края на краищата, и ти прие поканата на лейди Съдли.

Абигейл едва не се задави. Не знаеше как да му каже истината — че се страхуваше да не го предаде и че искаше някой лекар да прегледа глезена му. Не можеше и да му признае, че мечтае да спи в легло с чисти чаршафи, което да не се люлее от морските вълни, в легло, достатъчно широко за двама им.

Взря се пак в прозореца, склонила пръсти с побелели от стискане кокалчета. Откъде пък ѝ беше хрумнала тази мисъл?

— Не се тревожи, скъпа. — Доминик потупа ръчката на стола и положи десния си крак на широка ниска табуретка, която сигурно беше намерил, докато тя се бавеше в будоара. — Няма да споделям леглото ти тази нощ. — Омайващата му усмивка накара и без това силно туптящото ѝ сърце да забие още по-бързо. — Освен ако не пожелаеш.

— Не можеш да спиш на този стол.

— Нямам такива намерения.

Абигейл въздъхна, отправяйки се към шезлонга. Не беше достатъчно дълъг, за да легне изпъната в цял ръст, но трябваше да се справи някак си.

— Толкова съм уморена, че няма да има значение — изрече, докато се отпускате на него.

— Кое няма да има значение?

— Да спя тук.

Той се засмя със същия самонадеян смях, все едно стоеше на палубата на „Република“.

— Все забравям колко държите на равноправието във вашата страна. Тук, както и във Франция, богатството се радва на всички привилегии на хубавия живот.

— За какво ми говориш?

Изправяйки се внимателно, той взе ръката ѝ и я поведе към вратата от другата страна на леглото. Отвори с широк замах.

Абигейл зяпна смаяна, също както в преддверието. Тази стая беше великолепна, със светли копринени тапети по стените и кръгъл медальон по средата на тавана с изобразени във висок релеф херувими и цветя. Покрай отсрещната стена се ширеше огромно легло, драпирано в тъмнозелен бродат с проблясващи златни нишки. Тя пристъпи напред и краката ѝ потънаха в килима.

— Виждам, че си зашеметена — засмя се леко Доминик.

— А ти не си ли?

— Разбира се. — Той докуцука до леглото и потупа завивките. — Ето тук един фин джентълмен може да вкусва чаровете на любовницата си, докато съпругата му спи блажено в собствената си стая.

— Само с една врата помежду им? — Тя изсумтя. — Англичаните явно са доста по-различни от американците.

Ръката му обви талията ѝ и той я притисна към гърдите си. Когато устните му докоснаха ухото ѝ и накараха нежна топлина да се разлее из вените ѝ, тя го чу да прошепва:

— Говориш толкова убедително, скъпа. Защото знаеш, че ако лежеше тук в прегръдките ми, щеше да викаш от удоволствие, нали?

— Ласкаеш се!

— Напротив! Лаская теб и страстта, която не можеш да сдържиш.

Кожата ѝ пламна под лекия допир на устните му, които се спускаха по шията ѝ. Когато езикът му стигна до нежната извивка точно над деколтето и тя изхълца от внезапен прилив на наслада, той се засмя леко и плени устните ѝ. Целувката му беше мигновена и накара коленете ѝ да се подкосят.

С приглушен смях Доминик се наведе и пъкна ръка под коленете ѝ. Нямаше нужда да я предупреждава, когато внезапно я вдигна на ръце. Засмя се отново, пускайки я на леглото. И с копнеж я притисна под себе си.

Обгърна лицето ѝ в дланите си, подпрян на лакти на леглото. Тя вдигна очи към него. Искаше той да я прегръща вечно, но не биваше. Беше враг, най-свирепият враг на баща ѝ. Нежен или жесток щеше да бъде сега с нея?

Доминик се наведе към устните ѝ и тя затвори очи, когато пръстите ѝ се заровиха в косата му. Искаше ѝ се да се озове на онова вълшебно място, където единственият закон беше повелята на търсещите се сърца.

Когато той не я целуна, тя отвори очи и го погледна.

— Има ли нещо? — прошепна едва чуто.

— Толкова съм отмалял от силата на тази страст, която искам да споделя с тебе, скъпа.

— На мене не ми изглеждаш ни най-малко отмалял — и тя се засмя, виждайки как страстта припламва още по-силно в черните му

като нощта очи.

Леко хълцане излезе от устата ѝ, когато устните му докоснаха кожата в основата на шията ѝ. Отпъждайки всякаква мисъл за света отвъд прегръдките му, тя се потопи в прилива на усещанията, които я разтърсваха, докато той я изследваше с устни и пръсти.

Доминик я държеше здраво под себе си, но тя не можеше да остане спокойна. Копнежът разтърсваше сетивата ѝ като безмълвна песен, приканвайки я да стане част от този танц, който ѝ предстоеше да научи.

Абигейл отново прилепи устни към неговите и дъхът им се сля. Той издърпа панделката от косата ѝ и я хвърли настрана. Вплете пръсти в къдриците ѝ и се притисна още по-силно към нея, заравяйки лице в ароматните кичури. Но изведнъж я стресна внезапно изтръгнал се от него стон.

Доминик изруга и почти грубо отблъсна ръцете ѝ. Абигейл се надигна, смъкна се от леглото и коленичи край него. Откопчи пръстите му от глезена му и изруга със същите думи.

— О, не! — прошепна тя.

Подутината се беше върнала, но този път в още по-големи размери.

— Сигурно ти влияя зле, скъпа — опита се да се пошегува той, но безуспешно.

— Сигурно трябва да престанеш да се правиш на герой, докато не се оправиш. — Тя стана и отиде към дръжката на звънеца. Дръпна я и добави: — Ще настоявам Клариса да прати за лекар утре сутринта.

— А тази вечер?

— Единственото, което ще те топли в леглото, са мокрите кърпи на глезена ти.

— Жестока си, скъпа. — И ѝ протегна ръка. Когато тя не можа да удържи пръстите си да не се вплетат в неговите, Доминик се усмихна. — И си толкова пленителна, застанала тук с тази разпусната коса, която пада на раменете ти.

Когато на вратата се почука, Абигейл отиде да отвори и помоли камериерката да донесе топли кърпи за глезена на Доминик. После затвори вратата. Върна се към леглото и каза:

— Ще бъде добре да помолиш на всеки час да ти донасят нови кърпи, за да спадне подутината.

— Аз ли? — Той се усмихна, макар че устните му все още трептяха от болка. — Помислих, че ти ще наглеждаш лекуването ми.

— Ще оставя това на камериерката. — И Абигейл се засмя леко. — Тази вечер, господин Сен Клер, аз ще бъда проявяваща разбиране съпруга и ще спя в унес в собствената си стая, докато рояк камериерки бдят над вас.

Доминик хвана ръката ѝ, когато тя се наклони да се оттегли.

— Скъпа, ако беше моя, никога нямаше да спиш сама. — Прокара опакото на дланта си по бузата ѝ. — Не трябва да спиш сама тази нощ.

Тя хвана ръката му и я отдели от лицето си.

— Но се налага. Бъди толкова откровен с мене, Доминик, колкото твърдиш, че си и с всички други. Нищо не се е променило. Ние сме противници. А дори да не бяхме, твоят кораб е животът ти. Там няма място за мене... а само в леглото ти тази вечер и всяка вечер, докато напуснем Англия.

— „Песента“ е моят живот. Така е, но е вярно и че те искам.

— Знам.

Тя отклони очи от неговите, които търсеха погледа ѝ с черния си като нощта пламък. Не каза нищо повече, а излетя от стаята, преди той да я помоли на свой ред да бъде откровена. Защото тогава сигурно щеше да се наложи да признае, че и тя го иска, но не само за една нощ. Страхуваше се, че сърцето ѝ копнее да принадлежи на този френски пират до края на живота ѝ.

— О, вие сте зает...

Доминик отпусна кърпата, с която сушеше косата си. Погледна през рамо, готов да се усмихне, но разбра, че Абигейл я няма в стаята. Дебелата кърпа го бе заблудила, женският глас не беше този на Абигейл.

Жената беше с десетина години по-възрастна от нея. Първите бели нишки се виждаха в косите, обграждащи лицето ѝ, и им придаваха лек блясък. Беше облечена в бледокремава рокля от елегантна материя, която описа красив кръг, когато жената, без да чака позволение, се настани на един стол. После вдигна лорнета си и го изгледа през него.

Той загърна халата, който беше облякъл над панталоните. Нямаше намерение да приема гости. *Ама че изискано взех да се изразявам.* Тази елегантна къща несъмнено му оказваше цивилизоващо влияние. На Абигейл сигурно би ѝ било много забавно да го види сега. Но заниманията му в миналото го бяха водили от най-високите върхове до най-дълбоките бездни на обществото и той се бе научил така добре да се пригажда към всякакви обстоятелства, че никой да не му обръща повече внимание, отколкото е желателно.

— Никога не съм толкова зает — изрече Доминик, накланяйки глава по посока на жената, — че да не мога да прекъсна заниманията си и да поговоря с една красива дама.

— Пфу! — махна тя с ръка към него. — Запазете красивите приказки за съпругата си, господин Сен Клер.

— Вие, изглежда, сте в по-добро положение от мене, госпожо, защото нямам привилегията да знам името ви, докато вие, както се вижда, добре знаете моето.

Тя протегна ръка, украсена само с един пръстен. Това му подсказа, че жената произхожда от богато семейство, което е господар на богатствата си поне от няколко поколения. За разлика от претенциозните новобогаташи.

За негово щастие тя бе избрала стол, близък до мястото, където беше застанал той. Така нямаше да се налага да куцука през стаята като нов моряк, който още не е усвоил моряшката походка. Тази сутрин глезенът му не беше чак толкова подут, но Доминик не искаше никакъв признак на слабост да го издава през тази жена, която, независимо какво казваше, си беше негов неприятел.

Той направи изящен поклон над ръката ѝ, докато тя изричаше:

— Аз съм лейди Хърбърт Съдли, господин Сен Клер. Запознали сте се с дъщеря ми и сина ми, струва ми се.

— Имах тази чест.

Надяваше се усмивката му да не издаде учудването, че младата дама беше пропуснала да спомене, че майка ѝ е жива, и че не го беше поправила, когато погрешно се беше обърнал към нея като към „лейди Съдли“. Страшно му се искаше да се засмее. Може би на младата жена ѝ беше харесало да се отнасят към нея с почителността, дължима на съпругата, а не на дъщерята на един пер.

— Бих казала, господин Сен Клер, че те са имали честта. — Тя положи ръце в скута си и го загледа с кафявите си очи, чийто израз подсказваше, че няма да понесе никакви дръзки изрази. — Нашето семейство ви е извънредно задължено за това, че така смело сте се изправили срещу онзи рицар на лесната печалба и сте му попречили да лиши Клариса и Нютън от техните ценности, а може би и от живота им.

— Просто бях там.

Лейди Съдли кимна и той разбра, че това днес повече няма да се обсъжда. Честта на джентълмена го задължаваше да рискува живота си заради една дама, дори ако не я познава. Той подозираше, че лейди Съдли очаква поне толкова от хората от своята класа. Ако това беше така, опитът му от миналите отношения с „благовъзпитаните хора“ го беше научил, че дамата греша. Той беше срещал много повече прояви на чест и дълг сред своите хора на борда на „Песента на морето“, отколкото в така нареченото добро общество.

— Клариса постъпи много правилно, господин Сен Клер. Искам да знаете, че вие и съпругата ви сте наши гости за толкова време, колкото пожелаете да останете. — Червенина изби под оризовата пудра по бузите на лейди Съдли. — Тя спомена, че сте в известно затруднение.

— Това е меко казано. — Благодарен, че Абигейл я няма в стаята, той позволи на една лека усмивка да раздвижи устните му. — Когато потъна корабът, с който пътувахме, на дъното отиде и всичко, с което разполагахме, с изключение на дрехите на гърба ни. Имам познати в Лондон, които могат да ни снабдят с всичко необходимо, за да продължим пътуването си.

— Лондон? — Усмивката на лейди Съдли бе също така хладна, както и цялата ѝ външност. — Ние отиваме там в края на тази седмица, за да се присъединим към съпруга ми в нашата градска къща. Вие и съпругата ви трябва да ни позволите да ви отведем там.

— Много любезно от ваша страна, милейди.

— Напротив, господин Сен Клер, това е само малка отплата за спасяването на нашите непослушни деца.

— Непослушни? — запита той, не можейки да се въздържи. Лейди Съдли се изправи грациозно. В усмивката ѝ се мярна лъч топлинка.

— И Клариса, и Нютън не бяха получили позволение да закъсняват толкова много онази вечер. Баща им вероятно ще им наложи наказание, съответстващо на степента на тяхната разсеяност. Удоволствие беше за мене да приветствам вас и госпожа Сен Клер. — Тя се огледа наоколо. — Къде е госпожа Сен Клер?

Доминик знаеше, че не бива да се колебае с отговора.

— Тя още спи. Когато се събудих, дойдох тук, за да не я безпокоя. Тя преживя много голяма травма и съм сигурен, че можете да го разберете.

— Вие непрекъснато доказвате своята галантност, господин Сен Клер.

Той ѝ се усмихна, не знаейки дали в думите ѝ не се крие някакъв по-дълбок смисъл. Да разбере какво мисли тази жена беше също толкова трудно, колкото и да се опита да определи какво се таи в ума на Абигейл. Но при Абигейл можеше да усети вкуса на истината върху меките ѝ устни и да е сигурен, че и тя като него е жадна за още целувки.

Вратата между двете стаи се отвори бавно. Усмивката на Доминик стана по-естествена, когато на прага се появи Абигейл. Сигурно беше чула гласовете им от съседната стая и се беше досетила, че не трябва да чука на вратата или да наднича като страхливо дете.

Той не успя да потисне внезапното си ахване, когато я видя да застава пред високия прозорец. Яркото утринно слънце искреше в косата ѝ. Бледозелената дреха ѝ придаваше хладна величественост, контрастираща с огъня, който му беше добре известно, че пламти у нея.

— Добро утро — каза Абигейл, пресичайки стаята, за да застане до него.

Той я целуна по бузата, защото знаеше, че ако направи нещо повече пред домакинята, ще бъде изтълкувано като проява на грубост. Колко шокирана щеше да бъде дамата, ако грабнеше Абигейл и притиснеше устни към нейните, опивайки се от цялата сладост, която го очакваше там! Дъхът му спря, когато вдигна глава и зърна сребристите искри на копнежа да припламват в сините ѝ очи.

Доминик погледна към лейди Съдли, за да се опита да потисне неудържимото желание да сграбчи Абигейл в прегръдките си.

— Абигейл, скъпа, това е нашата домакиня лейди Съдли.

— Лейди Съдли? — Абигейл сви объркано вежди. — Но...

— Снощи се запознахме с дъщерята на лейди Съдли.

Видя как изумлението в очите ѝ се превръща в разбиране и полека изпусна дъха, който стискаше зад плътно затворените си устни, докато Абигейл отправяше изискан реверанс към достопочтената дама. Не можеше да си пожелае по-добър съзаклятник в този заговор от Абигейл. Наивността ѝ можеше да бъде най-доброто му оръжие в отношенията със семейство Съдли, защото тя трябваше сега да зависи от него, вместо непрекъснато да му се опълчва, както правеше обикновено.

— Лейди Съдли предложи — каза Доминик, когато двете жени приключиха с взаимните поздрави — да ни позволи да пътуваме със семейството ѝ, когато тръгнат за Лондон в края на тази седмица. — Засмя се леко. — Това ще спести на уморените ни крака остатъка от пътуването ни.

— Как е глезенът ти днес? — запита Абигейл.

— Глезенът? — обади се лейди Съдли, преди Доминик да успее да отговори.

Той си пожела Абигейл да не беше задавала въпроса точно сега. Но после отпусна рамене, освобождавайки ги от досегашната им скованост. И отвърна тихо:

— Нараних го, когато корабът потъна.

— И състоянието му се е влошило, когато сте спасили моите неразумни деца. — Лейди Съдли потупа с пръст устните си, добавяйки: — Ще наредя да ви донесат няколко от любимите бастуни на лорд Съдли. Така ще можете да използвате някой от тях, когато се присъедините към нас в трапезарията за закуска.

— Благодаря ви, милейди. — Той разпозна в думите ѝ заповед, каквото всъщност си бяха. — Оценявам безкрайната ви любезност.

— Както казах, ние сме ви задължени. — Тя се отправи към вратата, отвори я и прибави: — Питките на нашия готвач са най-вкусни, когато се ядат още горещи.

Доминик едва сдържа смеха си, докато лейди Съдли затвори вратата и стъпките ѝ заглъхнаха, отдалечавайки се по коридора. Седна и смръщи чело. Досега беше крепил тежестта на цялото си тяло върху крака със здравия глезен.

— Гордостта няма да ти позволи да го излекуваш — каза Абигейл, скръстила ръце пред него.

— Не ме укорявай, скъпа.

— Защо? Ти не си скъпеше времето да ми напомняш за недостатъците ми всеки път, щом направех нещо, което според тебе беше глупаво.

Тя отиде към легена и намокри една кърпа. Водата вече не беше топла, но дори хладният компрес можеше да облекчи подутината. Абигейл коленичи и омота кърпата около глезена, който още представяше пред окото смесица от зловещи цветове.

— Но ти беше достатъчно глупава да не ме предупредиш на кораба.

Той положи ръка върху нейната, за да задържи кърпата на място.

Абигейл вдигна очи към него.

— Тогава беше мой враг.

— Бях?

— Не се опитвай да ме подвеждаш заради една проста дума — изправи се тя.

— Липсваше ми снощи, скъпа — промърмори той. — Вече свикнах да слушам нежното ти дишане през нощта, а на сутринта да откроя красивото ти лице толкова близо до мене и да те събуждам с целувка.

— И на мене ми липсваше това.

— Наистина ли?

Не беше допуснал, че Абигейл може да каже такова нещо. Мислеше, че пак ще го скастри, както правеше винаги, щом той намекнеше, че огънят, който го изгаря, пламти и у нея.

— Да.

И пръстите му нежно докоснаха лицето му.

Кърпата се свлече със странен звук на пода, докато той се изправяше, за да обвие ръце около стройната ѝ фигура. Нежният ѝ стон, когато устните му намериха нейните, го разтърси с жесток пристъп на непоносим копнеж. Той я притисна към себе си и целувката му стана по-дълбока, искаше му се да притежава всяка частица от топлото ѝ, трепетно същество. Жив пламък се разля из него, когато я притисна нежно и настоятелно към себе си, приканвайки я да се отдаде на копнежа, който изгаряше и двамата. Когато езикът ѝ докосна неговия, прободете го внезапна тръпка на екстаз. Тя го предизвикваше, караше го да освободи юздите на желанията си.

Доминик я усещаше омекнала до себе си и това го възпламени невероятно силно, докато изследваше страстно влажните дълбини на устата ѝ. Пръстите ѝ се ровеха в косата му, докато дъхът ѝ пареше устните му.

Стресна ги почукване на вратата. Доминик не му обърна внимание, но то се повтори, този път по-силно и по-настоятелно, явно за да подсказва, че някой чака да му се отвори.

Абигейл се откъсна от ръцете му и се приближи към вратата. Хвърли още един поглед към него и едва тогава отвори. Той отново улови пламъка, проблясващ в очите ѝ, който му се стори като нежна милувка — същата, каквато бе усетил под пръстите ѝ.

Когато тя отвори вратата, пропускайки вътре една прислужница с пет-шест бастуна в ръце, Доминик вече знаеше, че не се е излъгал — Абигейл копнееше за него така, както той за нея. И реши, че няма да чака повече, за да я накара да се убеди, че в края на краищата е взела правилното решение.

— Защо спираме тук? — запита Абигейл, надниквайки през прозорчето на каретата.

Позна селцето с шепата къщи, скупчени около черквата. Селцето, близо до което бе загинала „Република“. Повечето къщи в него бяха станали обект на набезите ѝ, докато търсеше храна за себе си и Доминик, за да не умрат от глад. Ако някой я беше видял и сега я познаят... Потрепери. Защо Доминик я беше помолил да дойде с него тук, с тази карета, взета на заем от семейство Съдли?

— Нека да продължим — замоли го тя.

— Не. Трябва да свърша една работа тук.

Доминик излезе от каретата, без да чака лакеят да му отвори вратичката. И бързо се отдалечи по улицата. Изглеждаше чиста проба джентълмен с добре ушитото си черно палто, бродираната жилетка и резбования бастун.

Абигейл го последва до вратата от ковано желязо, която водеше към черковния двор. За миг тя се поколеба. Защо му е да влиза в черквата? Обгърна раменете си с ръце, въпреки че денят беше топъл и ветрецит, идващ от морето, я галеше като детска милувка, и хвърли предпазлив поглед към селото. Две жени стояха през една къща в края на улицата, почти до морския бряг. Бяха навели глави една към друга и тя чуваше възбудените им гласове, макар да не можеше да различи думите. Предположи, че просто им е любопитно да разберат защо тази изискана карета е дошла в скромното им село.

Когато чу Доминик да измърморва нещо съвсем неподходящо за изричане в черковен двор, Абигейл върна погледа си към него. Хванала се за желязната врата, тя го загледа как спира и завърта десния си крак, сякаш за да отпусне сгърчен мускул. После той закуцука към черквата, отмервайки всяка крачка с ритмичното почукване на бастуна. Когато сви към гробищата отстрани на черквата, тя стисна още по-силно желязото, докато почувства как грапавата пръчка се впила в дланта ѝ.

Гробищата? Там ли имаше работа той?

Доминик отвори вратичката и погледна към нея. Нямахше значение, че не са близо един до друг. Разгорещеният му поглед я прикова на място. Това беше изражението на неповторимия капитан Сен Клер, когато командваше „Република“ в открито море. Нямахше да се остави нищо да го победи. Нито враговете, нито бурята, нито взривяването на кораба.

Доминик бавно вдигна ръка. Тя не каза нищо, пристъпвайки напред, за да вплете пръсти в неговите. Може да се беше закълел, че

няма да допусне да го победят, но тя чувстваше неспокойствието му. Да не би и той като нея да се тревожеше от това, че пак са се озовали на мястото, откъдето така усилено се мъчеха да избягат?

— Благодаря — каза тихо Доминик.

— Благодарих ми? За какво?

— Че стоиш сега до мене, скъпа. — Той си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна, загледан в надгробните камъни, обветрени от неспирация бриз. — Трябва човек да е по-храбър от мене, за да се изправи срещу това, което го чаква сред тези каменни стени.

— Страхуваш се от гробовете ли?

— Страх ме е, че никога няма да си простя, че не предвидих катастрофата, която погуби хората ми. — Той въздъхна, отправяйки се към мястото, където чимовите бяха изровени и отместени. Отпусна се на едно коляно и потупа прясно разкопаната пръст. — Сега лежат в английска земя, без надгробен камък, без да ги оплаче друг, освен мене.

Абигейл отвори широко очи, отмествайки поглед от суровото му лице към пресните гробове. Прехапа устни и се запита дали хората на баща ѝ също са погребани тук. Сърцето ѝ се сви, когато си спомни за Куки и как ѝ беше спасил живота, като я предупреди да се махне от кораба. В изминалите няколко дни не беше мислила за него, защото най-голямата ѝ грижа беше да помогне на Доминик да стигне до Лондон и да не допусне той да я примами в прегръдките си.

— Откъде знаеше, че са тук? — прошепна тя.

Той обви ръка около рамото ѝ, изправяйки се тежко на крака. Опря се на бастуна с посребрена дръжка и въздъхна.

— Къде другаде ще са? Селяните отнесоха труповете от брега. И ти си го видяла, макар че тогава нищо не ми каза.

— Не исках да те тревожа. — Тя потръпна. — Страхувах се, че морето ги е отвякло.

— Не. Селяните са били така добри да ги донесат тук и да ги погребат както подобава. Естествено, те не са знаели откъде са тези трупове.

— А вие? — запита един дълбок глас зад гърбовете им.

Абигейл се обърна и видя пред себе си един висок мъж, огромен като самата черква. Дрехите и косата му бяха черни, открояваше се само бялата яка. Когато Доминик докосна ръката ѝ над лакътя, на нея ѝ

се дощя да му каже, че няма нужда да я предупреждава да внимава какво ще говори. Тя просто не знаеше какво да каже.

— Ние какво? — запита Доминик и протегна към него другата си ръка. — Вие ли сте тукашният свещеник?

— Да. Аз съм отец Халок — каза мъжът, като стисна ръката на Доминик. — А вие знаете ли откъде са тези трупове?

— Това е екипажът на кораба, с който пътувахме — и Доминик погледна към Абигейл, после отново към свещеника. — Сигурно сме единствените оцелели от корабокрушението, когато корабът се взриви близо до брега, след като бурята ни отнесе далеч от курса.

— Беше ужасно — добави Абигейл, знаейки, че и тя трябва да каже нещо. — Както виждате, Доминик е ранен. Сега трябва да ходи с бастун, но и двамата се възстановяваме. — Към гърлото ѝ се надигна истински, неподправен стон, когато отклони поглед към безименните гробове, питайки се в кой от тях е трупът на Куки. — Много сме ви благодарни за това, което сте направили тук, отец Халок.

— Да. — Доминик извади малка кесия от вътрешния си джоб и я пхна в ръката на свещеника. — Моля ви, погрижете се хората, които са помогнали с погребението, да бъдат възнаградени заради труда си.

— Много сте великодушен, сър — изрече мъжът, явно смаян от постъпката му.

— Просто сме извънредно благодарни, че сме живи — отвърна Доминик, усмихвайки се на Абигейл.

Тя не можа да му върне усмивката. Откъде се беше взела у него тази кесия със звънтящи монети? Искаше да го запита, но не можеше пред свещеника.

— Бихте ли дошли с мене в жилището ми? — изрече отец Халок. — Почти е време за чай.

— Благодаря ви, но не можем — отвърна бързо Абигейл. Беше ѝ много неудобно, защото не искаше Доминик да приеме поканата само с цел да събере повече сведения за крайбрежието. — Трябва незабавно да се върнем в Съдли Хол.

— Съдли Хол ли? — повтори смаяно свещеникът.

— Ние сме гости на лейди Съдли — поясни Доминик с нетрепваща усмивка.

— Да не би вие да сте джентълменът, който е избавил децата на лейди Съдли от онзи разбойник? — Той не даде на Доминик

възможност да отговори и моментално продължи: — Дано да сте го убедили да върши другаде злодеянията си. Напоследък тук имаше доста кражби. Все дреболии. Някой и друг пай, две-три яйца. Явно разбойникът после е решил да прави по-големи удари.

Абигейл се надяваше широката периферия на бонето ѝ да скрива червенината, която със сигурност знаеше, че е избила по бузите ѝ. Когато Доминик я хвана за ръка и се сбогува със свещеника, тя беше сигурна, че изрича нещо, но след това не можа да си спомни нито една своя дума.

Когато Доминик я настани в каретата, тя седна и се загледа право напред. Не отмести поглед нито когато той седна до нея, нито когато затвори вратата и потупа по нея в знак, че кочияшът може да тръгва, за да ги откара в Съдли Хол.

Ръката му обгърна раменете ѝ и я обърна към него.

— Взех парите на заем от лейди Съдли.

— О!

— За да платя за надгробни камъни. Не искам да останат без кръст над главата в тази земя, която ненавиждаха.

И той въздъхна, както там, при гробовете.

— Но ти каза на свещеника, че даваш парите...

— Реших, че ако ги разпределя между селяните, това ще облекчи съвестта ти след кратката ти кариера на крадла. — И той вдигна вежда към нея. — Нито моите хора, нито тези на баща ти ги е грижа, че нямат надгробни камъни над главите си.

Абигейл отвори уста да отговори, но успя само да изхълца. Зарови лице в жилетката, му. Сълзите, които не бе изплакала на гробищата, се стичаха по лицето ѝ.

— Скъпа, не плачи — прошепна той до ухото ѝ.

— Как да не плача? — отвърна тя също така тихо. — Куки ми спаси живота, а сега е мъртъв.

— Той не умря заради тебе, скъпа, а заради лоялността си към един човек, който не я заслужаваше.

Тя вдигна глава.

— Какво знаеш ти за баща ми или за Куки, или изобщо за нещо? Куки беше весел човек и ми беше приятел. Не беше авантюрист, тръгнал да търси богатства. — Гласът ѝ трепна. — Тръгнал е с корабите още като момче, а това трябваше да бъде последното му

плаване, преди да се оттегли, за да се ожени за любимата си, която винаги наричаше Бялата вдовица.

— Бил ти е по-скъп от баща ти, нали?

— Познавах Куки много по-добре. Татко винаги беше зает с управляването на кораба. — Тя се загледа в едно копче от жилетката на Доминик. — Куки намираше време да ме изслушва, независимо колко дребни бяха тревогите ми. Ще ми липсва, докато съм жива.

— Както и моите хора на мене. Бяха добри моряци. Лоялни като твоя Куки. Смели дори пред лицето на смъртта. — Пръстът му накара брадичката ѝ да се повдигне. — Също като тебе, скъпа.

— Също като тебе, Доминик.

— Кой да предположи, че ще намерим нещо общо помежду си, когато толкова неща ни разделят?

Това, че може да се усмихне, я смая.

— Не само това е общото помежду ни.

— Не, не само.

Той обгърна с длани лицето ѝ и наклони главата ѝ назад така, че бонето ѝ падна.

Привлече я към себе си и устните им се сляха. Тя обхвана раменете му, копнеейки да почувства как ръцете му я обвиват, докато се отпуска в прегръдките му. Когато той отдели устни от нейните, тя леко изстена в знак на протест.

Доминик нямаше нужда от повече подканване и тя чувства вкуса на отчаяната му страст на устата му. Сърцето ѝ запулсира с ритъма на желанието да стане част от него, да се стопи до него като восъчна свещ под горещото обедно слънце. Устата му докосваше косата ѝ, бузите, устата, съживявайки всичко с магическия си допир. Тя потъна в изгарящата топлина на прегръдката му. Заравяйки пръсти в косата му, се отдаде на копнежа си да усеща възпламеняващия му допир.

Обгърна здраво гърба му и прошепна:

— Към края на седмицата ще сме в Лондон. А после можем да напуснем Англия.

— Може да не стане чак толкова бързо. — И той се засмя леко. — Трябва да пратя съобщение до „Песента“ и да уговоря място за среща. И после можем да заминем.

— Да заминем?

Абигейл се изтръгна от ръцете му, когато из тялото ѝ се разля вълна от внезапен хлад.

— Нищо не се е променило, нали? Ти още си Доминик Сен Клер, пират и контрабандист, който се интересува само от собствения си кораб. Нямахте търпение да се върнеш към предишния си живот, за да убиваш съотечествениците ми.

— Казах ти, че моят кораб е животът ми.

— Колко лесно е да си усложняваш живота само с едно нещо, което никога няма да може да си поиска повече, отколкото решиш да му отпуснеш.

Той сграбчи раменете ѝ и изръмжа:

— Знаеш, че не е вярно, скъпа. Ти ми усложни живота по много начини. — Езикът му проследи очертанията на устните ѝ, преди тя да чуе шепота му до ухото си. — Можех да спра екипажа на баща ти да не извърши самоубийство, ако бях внимавал повече в битката, отколкото да се тревожа какво ще стане с тебе, ако бъдем победени.

— Съжалявам, че се намесих в живота ти — изрече Абигейл, откъсвайки се от него.

Нагласи отново бонето върху разрошената си коса и скръсти ръце в скута си.

— Скъпа.

Когато тя не отговори, Доминик посегна и леко обърна с пръст лицето ѝ към себе си. Тя знаеше, че той вижда сълзите, изпълнили очите ѝ, защото го видя да поклаща глава, преди да изрече:

— Може би ще е по-добре да се съсредоточим върху нещата, където нямаме нищо общо, вместо върху онези, където имаме.

— Да — отвърна тя, макар че се страхуваше, че той няма да чуе отговора под невъобразимо силното туптене на сърцето ѝ.

— Врагове, които трябва да действат заедно, за да се спасят от общия враг — каза той, впил очи в нейните.

— Да.

— Врагове и другари.

— Да.

Доминик се обърна, за да погледне през прозорчето до себе си, и Абигейл стисна юмруци до болка. В думите му имаше смисъл. Тя знаеше, че трябва да стане точно така, както казваше той. Нищо не се

беше променило, но защо мисълта ѝ възприемаше думите му като врагове и любовници!

Звукът щеше да го събуди дори ако не беше заспал. Доминик лежеше в тъмната си стая, взрян в свода на дървения балдахин над главата си, когато първата гръмотевица изтрещя някъде на запад.

Тогава чу писъка.

Скочи от леглото, без да обръща внимание на пробуждането в глезена още при първата стъпка, което стана нетърпимо, когато стигна до вратата, свързваща неговата стая и тази на Абигейл. Хвана дръжката и отвори със замах.

Нещо излетя от тъмното и се хвърли върху него. Той отстъпи, но после разбра, че крехките ръце принадлежат на Абигейл. Подхвана я, но тя се свлече на пода, държейки го здраво за кръста, а лицето ѝ се притисна към голия му корем. Парещите ѝ сълзи мокреха кожата му, но той мислеше само за меката топлина на накъсаното ѝ дишане, за омаята, в която го потапяше, притисната така към него. Извивката на гърдите ѝ, подаващи се над деколтето на ленената нощница, леко докосваше краката му. Всички мускули в него се стегнаха, когато тя обърна лице към корема му и влажната ѝ уста изпрати вълни от разтопена лава към всеки инч от тялото му.

Той се помъчи да не се поддаде на импулса да я притисне на килима и да се изгуби дълбоко във влажната ѝ топлина. Треперещите му пръсти погалиха косата ѝ, разпиляна по раменете.

— Абигейл? — прошепна тихо.

— Тъмното! — изстена тя. — Задушава ме. Помогни ми да избягам от тъмното.

Когато той се обърна, за да запали лампата, ръцете ѝ се стегнаха около кръста му.

— Не ме оставяй — замоли се тя.

Поглеждайки надолу към нея, все още отчаяно вкопчена в него, Доминик се запита дали някога отново ще може да диша. Под слабата светлина, струяща от прозореца, виждаше косата, спускаща се като река по гърба ѝ, над снежнобялата нощница. Стройните ѝ крака

привлякоха погледа му със смътните си очертания под дрехата. Поглеждайки към босите ѝ стъпала, с ясното съзнание какво рискува, той отново погали копринения водопад на косата ѝ.

Абигейл вдигна глава и Доминик замаян осъзна неудържимото желание, което струеше от очите ѝ. Пръстите ѝ се плъзгаха по тялото му в ясна подкана да сподели тази страст. Той се помъчи с всички сили да обуздае реакцията, която пробуждаше омагьосващият ѝ допир. Да се възползва от положението, когато тя явно беше изпаднала в паника...

Обгърна с длани лицето ѝ и устните му леко докоснаха нейните. Възбуждащият пулс на неравното ѝ дишане се вля в него. Тих стон се изтръгна от гърлото ѝ, когато той леко пое долната част на ухото ѝ в зъбите си, преди върхът на езика му нежно да очертае извивките му. В него избухна пламък, който не се поддаваше на овладяване. Когато отново намери устата ѝ, огънят се разля из тялото му, изпепелявайки всяка свързана мисъл.

Доминик ахна, когато тя се изправи на крака и устните ѝ пробягаха по бузите му, а после по носа, брадичката и едва пулсиращата вена на шията му, оставяйки следа от трептящи искри. Когато езикът ѝ подразни невероятно чувствителната кожа на клепачите му, той вплете пръсти в косата ѝ. Пое си остро дъх, копнеейки да вкуси нежната ѝ кожа.

Със стон прилепи отново устни до нейните. Невъзпиран от нищо, се отдаде на болезненото желание да вкуси всички наслади, които го очакваха. Езикът му затърси всички нежни тайни на устата ѝ. Трептящата ѝ топлина го възнасяше към небесата.

Блясък на светкавицата и оглушителен гръм разтърсиха стаята.

Мощта на бурята прогони всяко късче наслада от главата на Абигейл и у нея възкръсна един спомен от детството. „*Лельо Уилма!*“, бе викала тя, разтърсвана от ужас. И леля ѝ бе идвала, за да я успокои. Къде беше сега тази утеха?

Нов оглушителен гръм отекна в непрогледния мрак. Страхът, от който не можеше да избяга, заплашваше да я погълне в бездната си. Едни ръце сграбчиха раменете ѝ. Светкавицата блесна право в очите ѝ и едва не я ослепи.

— Абигейл?

Оглушала от паника, тя не позна гласа му. Нямаше значение кой я държи. Искаше само някой да застане между нея и бурята.

— Помогни ми! — прошепна тя, притискайки се към силното тяло, което беше единствената ѝ крепост срещу гнева на бурята.

— Ела, скъпа.

— Доминик! — И тя се дръпна. — Какво правиш тук? Нали трябваше...

Изтреця гръмотевица — сякаш някой бе пречупил клон на коляното си. Абигейл затвори очи. Разтърси я силна тръпка и тя притисна ръце към челото си.

— Абигейл?

Тя отвори очи и се взря в лицето на Доминик. Дори в слабата светлина на малката лампа, която беше запалил, ясно се виждаше угриженият израз, отпечата се на челото му.

— Доминик? — прошепна тя.

— Добре ли си?

— Да, добре съм. Аз... — Тя ахна, когато той я вдигна и я сложи да седне на леглото ѝ. Дръпна се от него, напипа пенъора си и се опита да напъха ръце в ръкавите. — Какво правиш тук?

— Дойдох, като те чух да пициш.

Тя трепна, вече не беше сигурна в нищо.

— Пицяла ли съм?

— Да. Влязох тук и ти извика нещо, че тъмното те задушавало.

Тя потръпна.

— Да, тук е тъмно. Може би, ако запалим още няколко лампи...

— Много просто е. Ако те е страх от тъмното, остави няколко лампи да горят съвсем слабо.

И той се зае да пали другите лампи в стаята.

— Да ме е страх от тъмното ли? Не, не ме е страх от тъмното. Само че бурята...

Една светкавица очерта силуетите на дърветата на фона на внезапно побелялото небе.

Когато Абигейл изхлипа и зарови лице на гърдите му, Доминик я прегърна.

— Спомням си, че казваше колко те е страх от гръмотевици. Предположих, че и тази буря сега ще те стресне.

Той приседна на ръба на леглото, а тя се сгуши в него. Още една светкавица озари небето и тя изстена.

— Няма нищо — успокой я той. — Не се бой, няма нищо.

— Не ме оставяй, Доминик, моля те, не ме оставяй!

Ненавиждаше собствената си слабост, но не можеше да направи нищо, когато над главите им отново изтрещя гръмотевица.

Той повдигна лицето ѝ към себе си. Когато ръцете ѝ бавно се вдигнаха към раменете му, той плени устните ѝ. Мощта на бурята се вмъкна в тялото ѝ заедно с огъня на целувките му. Тя забрави бушуващите над главата ѝ стихии, пометена от вихрените пулсации на неговото желание. Когато устните му докоснаха едно особено чувствително място отстрани на шията ѝ, тя се изкиска.

Той се отдръпна леко.

— Какво смешно има? Трябва да кажа, за първи път ми се случва жена да се смее, когато я целувам.

— О, Доминик — изрече тя през смях, — извинявай. Просто... просто...

— Просто какво?

— Просто може да започна да харесвам бурите, ако ги прекарваш с мене по този начин. — Смяхът ѝ полека утихна, когато тя погали бузата му. В снишения ѝ глас се прокрадна желание. — Караш ме да се чувствам в безопасност.

Той направи лека гримаса и притисна гърба ѝ към омачканите чаршафи.

— Не искам да си в безопасност с мене, скъпа. Искам да се страхуваш, че умът ти може да бъде оголен от лудостта на екстаза.

Когато устните му докоснаха нейните, във отново тресна гръмотевица. Тя се сви и скри лице в рамото му.

— Опитвам се да не се плаша — прошепна тя.

— Не се срамувай. Всички се страхуваме от нещо.

И той приглади косата ѝ назад.

— А ти от какво се страхуваш, Доминик?

Той се усмихна.

— Да съм далече от морето. Да не мога да се наслаждавам на вятъра, който духа в лицето ми, да не мога да усещам как корабът танцува под краката ми с ритъма на водата.

— Нямах представа.

— Как може? — И той леко я чукна по носа. — В края на краищата, говорили ли сме някога от какво най-много се страхуваме? Обикновено си крещим.

— Съжалявам, че си толкова далече от „Песента“.

— Недей, скъпа, защото скоро пак ще плавам с кораба си.

— Вярваш ли?

— Трябва.

Блесна светкавица. Въпреки усилията си Абигейл се сви, сякаш да се предпази от гръмотевицата, която разтреса главата ѝ. Радваше се, че ръцете на Доминик я обгръщат.

Когато той натрупа възглавниците до таблата на леглото, тя се усмихна, като го видя да се обляга на тях. Положи буза на гърдите му. Дъжд затупка силно по прозореца и тя въздъхна облекчено. Идването на дъжда обикновено означаваше край на гръмовете и светкавиците.

В гласа на Доминик се прокрадна едва прикривана веселост.

— Винаги ли си се плашила така от бурите?

— Винаги. Леля Уилма се опитваше да излекува страха ми с приказки, които си измисляше, за гръмотевичните камъни, от които се раждали светкавиците.

— Гръмотевични камъни ли?

Смаяното му ахване я накара да вдигне глава. Виждаше тъмните дълбини на очите му, но не можеше да разбере какво се крие в тях.

— Знаеш ли за гръмотевичните камъни?

— Да, но никога не съм чувал някой да говори за тях на английски.

— Това е стара приказка, която леля е научила от баба си. Тя ми разказваше за елфите, които карали силата на слънцето да влезе в гръмотевичните камъни и тези камъни падали на земята по време на буря. — Тя се надигна и подпря брадичка на коленете си. — Но дори това не ми помагаше да не се страхувам.

Той погали косата ѝ.

— И аз като дете се плаших от бурите. — Обви ръце около нея. — Мама ме държеше ето така и ми пееше френски приспивни песни.

— Не мога да си представя, че някога си се плашил от нещо — и тя се засмя леко. — Как ли се тревожи майка ти за своя син пират.

— Капер. — И когато тя отново се засмя, той стисна леко раменете ѝ. — Мама много отдавна разбра, че синът ѝ е роден за

приключения. Казваше, че по това много приличам на баща си. Явно и той като мене трудно е можел да прави компромис с идеалите си. Тя е доволна, че служи на родината си по този начин. Другата възможност щеше да бъде да се запиша в пехотата и сега да марширувам някъде из Европа.

Смехът му се загуби в бумтежа на поредната гръмотевица, който нахлу в стаята.

— Тази буря няма ли най-после да спре?

— Тихо, скъпа. — Доминик подпря леко брадичката ѝ с пръст и приближи устните ѝ към своите. Ръцете му обгърнаха раменете ѝ и той нежно я положи на възглавниците, надвесвайки се над нея. — Не мисли за бурята, скъпа. Тя вече не е част от живота ни. Ние сме отделно от целия останал свят, защото как е възможно една красива американка да бъде целувана от капитана на френски каперски кораб и да не се изпълва с омраза?

— Може би тази нощ е вълшебна.

— Да, а ти си вълшебницата, която ме подлудява с магиите си.

Гърмът заглъхваше в далечината, без Абигейл да чуе последните му отзвuci. Целувките му буквално валяха по кожата ѝ, така неспирно, както дъждът плющеше срещу стъклата на прозорците. Пръстите му не преставаха да я галят, не се уморяваха и устните му. В нея се надигаше гореща вълна, която заплашваше да я удави в прилива на желанието. Тя го докосваше, изучавайки формите на тялото му, които бяха толкова различни от нейните.

Когато пръстите му се плъзнаха нагоре по издутината на гърдите ѝ, тя издаде лек вик срещу устата му. Треперейки от желание, също толкова настоятелно, колкото и мъжът, който го пораждаше, тя вплете пръсти в косата му. Ясно чуваше накъсаното си дишане, докато устните му изследваха нежната кожа над деколтето на нощницата ѝ. Една болезнена празнота дълбоко в нея я караше да се притиска все по-плътено към него.

Внезапно нещо помръдна до бедрото на Абигейл. Тя извика в ужас.

Доминик се отдръпна леко и запуши уши.

— Сега за какво, по дяволите, викаш?

— Помислих... Но това е просто дъждът. Той удря така по прозореца. Сигурно не съм го затворила добре.

— Тогава вземи го затвори сега, скъпа, и се върни в прегръдките ми.

— Не — прошепна тя. — Дай ми време, Доминик.

Той повдигна лицето ѝ към себе си и измърмори:

— Не знам колко време имаме.

— Като че ли никой не подозира истината.

— Но има начин тя да стане известна. — Той прокара пръст по ръката ѝ над лакътя и прошепна: — Не е само това. Искам те, Абигейл. Искам да те докосвам, без да има нищо помежду ни. Копнея да вкуся всеки инч от стройната ти красота. Когато запулсирам в тебе, ще разбереш колко непреодолимо ме привличаш.

Не знаейки какво да отговори, тя прошепна — съвсем неуместно — „лека нощ“. Доминик се изправи и я погледна. Абигейл само трябваше да протегне ръце към него и той щеше да остане. Но тя не можеше — не и след като си припомни думите, изречени в каретата. Пръстите ѝ се вдигнаха, за да докоснат лицето му.

Той хвана здраво китката ѝ. И изрече със стегнато гърло:

— Скъпа, бъди сигурна в избора си.

На вратата се почука.

Абигейл полека изтегли ръката си от неговата. Отиде до вратата, отвори я и видя една прислужница, застанала на прага.

— Лейди Съдли искаше да се увери, че всичко е наред — каза девойката, снишавайки се в кратък реверанс.

— Можете да ѝ съобщите, че всичко е наред. — След като затвори вратата, тя се обърна към Доминик. — Това е най-голямата лъжа, която някога съм изричала.

— Да, ясно е, че нашата домакиня е доста внимателна. — Лека усмивка раздвижи единия ъгъл на устата му. — Сигурно би била доста шокирана, ако разбереше, че не си моята плашлива съпруга, която спи тук сама, а любовница, която изразява насладата си с недотам леки въздишки.

Абигейл не разбра как точно стана така, че думите му се промъкнаха под кожата ѝ и я накараха да затрепери като от внезапно проехтял гръм. Те плъзнаха по тялото ѝ, подклаждайки копнежа ѝ, за да го превърнат постепенно в болка, която тя не можеше да пренебрегне. Стисна здраво дръжката на вратата, за да попречи на краката си да я отнесат право в прегръдките му.

Той навярно беше взел мълчанието ѝ за гняв, защото изрече:

— Лека нощ, скъпа. Ако пак ни връхлети някоя буря, само трябва да дойдеш при мене.

А ако не ни връхлети буря, аз въпреки това мога да дойда при тебе. Тя не можа да потисне тази мисъл, но само промълви:

— Лека нощ, Доминик. Благодаря ти.

Вратата помежду им се затвори, преди Абигейл да успее да направи непоправимата глупост да му каже точно това, което искаше да изрече. Тя се върна в леглото си, което вече ѝ изглеждаше ужасно празно. Харесваха ѝ чувствата, които беше предизвикал у нея, когато я изгаряше с поглед. В такива моменти забравяше бодящия очите цвят на косата си и луничките, обсипали лицето ѝ. Когато пръстът му проследяваше очертанията на лицето ѝ, миг преди устните му да докоснат нейните, тя вярваше, че е толкова красива в очите му, колкото го твърдяха думите, прошепнати на ухото ѝ.

Ако не се бе намесил дъждът, сигурно щеше да се поддаде на обещанието за наслада, внушено ѝ от Доминик. Но това, което я плашеше дори повече от гръмотевичната буря, беше въпросът, дали колебанието ѝ да се влюби в най-омразния враг на баща ѝ е правилно или погрешно.

Наблюдавайки как Клариса подрежда цветята в една ваза на масата в дневната, Абигейл се помъчи да прикрие връхлитащата я скука. Беше свикнала с оживлението в дома на леля ѝ, където винаги имаше работа за вършене. Дори на кораба беше помагала на баща си за работи, които той ненавиждаше.

Тя намери някакво благовидно извинение за пред Клариса и излезе навън. Красивата къща ѝ се струваше прекалено затворена, макар че беше очаквала да се наслаждава на удобството на четирите здрави стени и сигурния покрив след дните, когато спеше под някакви рехави сенки, и нощите, които прекарваше в ходене през поля и гори.

— Избяга ли?

Абигейл се извърна и видя Доминик да се надига от един стол на терасата. Усмихна се, когато той пристъпи към нея по-уверено, отколкото в последните няколко дни.

— Не би трябвало да кажа „да“ — засмя се тя.

— Но това е отговорът.

Тя кимна, възхищавайки се на синкавочерните искри, които слънчевите лъчи изтръгваха от косата му. Във фините дрехи, които лейди Съдли бе извадила от гардероба на съпруга, си, той можеше да мине за провинциален благородник, който се наслаждава на слънчевия ден, докато оглежда имението си.

Абигейл отиде до края на терасата и опря длани на каменния парапет. Глупаво беше да допуска такива мисли. Имаше само едно място, където можеше да бъде Доминик Сен Клер, и това беше палубата на собствения му кораб.

— Изглеждаш объркана — подхвърли Доминик, присядайки на парапета до нея.

— Наистина съм.

— Може би ще е най-добре да гледаме на това време и това място като на възможност да си поемем дъх, преди...

Тя се обърна с лице към него.

— Добре съм си поела дъх. И вече си губя ума, полагайки усилия да го събера.

— Това ли ти е учтивият начин да кажеш, че страдаш от скука?

— Невероятно бързо усвояваш речника на възпитаното общество.

— Както и ти — засмя се Доминик. — Преди няколко дни не знаеше какво означава „възпитано общество“. А я се чуй сега. Можеш да бъдеш някоя госпожица, която се наслаждава на първия си сезон в обществото.

— Страхувам се, че съм твърде стара.

— Ти ли?

— Когато майка ѝ не е наблизо, Клариса не спира да се оплаква, че щяла да остане стара мома, защото лорд Съдли настоявал да изчака още една година, преди да я омъжат. — Абигейл седна до него и леко залюля крака. — Прав си. Сега ме изслушай.

— Слушам те и се радвам, че така бързо свикваш с езика, който ще ни послужи за добро прикритие в Лондон. — Той изчака, докато заглъхне цвърченето на някаква птичка наблизо, после продължи: — Тези преструвки не са никак приятни за открит човек като мене.

Абигейл се загледа в дървото, където две птички като че ли се караха. Заслуша се за малко в чуруликането им, което престана, щом двете излетяха в противоположни посоки. С въздишка прокара пръсти по неравните камъни.

Ръката на Доминик леко докосна нейната, следвайки криволическите движения, които пръстите ѝ правеха сред ръбовете на камъните. Тя го погледна и разбра, че той няма да отклони очи. Мамещата извивка на устата му, пламналите в очите му искри, нежната милувка на задебелялата му кожа по ръката ѝ бяха нежно подканване, което отекна в сърцето ѝ.

Другата му ръка обгърна нежно бузата ѝ, докато той изричаше:

— Не бих могъл да си пожелаая по-добър партньор в това приключение.

Но изведнъж се изправи и погледна към пътя, който се виеше от портата към къщата. Няколко ездачи се приближаваха в галоп, предшествайки една карета.

— Кои са тези според тебе? — запита Абигейл, изправяйки се заедно с него.

— Нямам представа и няма да усложнявам нещата с ненужни предположения. — И той се изсмя. — Имаме си достатъчно работа и без да влошаваме положението.

— Може би ти имаш достатъчно работа.

Доминик се обърна към нея. Макар тя да гледаше към ездачите, пръстите ѝ бяха стиснати в стегнат юмрук. Позната му беше тази поза. Беше я страх от нещо, което се боеше, че не може да избегне.

Полагайки ръце на раменете ѝ, той запита:

— Какво трябва да означава това?

— Означава, че ми дойде до гуша. — Абигейл отърси ръцете му от себе си и тръгна покрай стената към розовите храсти, зад които се виждаше малкото езеро. — Ужасно чувство за човек, който е свикнал да се занимава с нещо.

— Май те чувах да споменаващ, че скучаеш на кораба.

— Докато ти беше капитан — да.

— Да не искаш да кажеш, че баща ти ти е възлагал някаква работа? — И той се изсмя сухо. — Не съм чувал някой от екипажа му да говори, че си се катерила по мачтите или си вдигала платната.

Тя го изгледа с укор в очите.

— Разбира се, че не, но имаше неща, с които можех да му помогна. Водех корабния дневник вместо него.

— Корабния дневник? — Той скъси разстоянието помежду им и видя как лицето ѝ посивява. — Струва ми се, че ми каза, че не си знаела къде е.

— Излъгах.

— Това ми е ясно. А излъга ли ме, че не знаеш закъде пътува „Република“ и какво има в трюмовете ѝ?

Доминик се помъчи да не обръща внимание на усещането, че някой все едно го е бухнал с юмрук в корема. Не беше повярвал на тази американка, когато пое командването на бащиния ѝ кораб, но недоверието бе отшумяло, прогонено от загрижеността ѝ за неговото благополучие... и от целувките ѝ. Дали не беше излязъл най-големият глупак на света, та да се остави да го омагьосат чувствените ѝ целувки и изкусителното ѝ докосване?

Абигейл поклати отрицателно глава, отворила широко очи в изумление, когато той пристъпи по-близо към нея. Обхвана лицето ѝ в дланите си, за да не ѝ позволи да помръдне.

— Не знаех какво има в трюмовете, нито пък закъде пътуваме — прошепна тя. — Кълна се, Доминик. Сведенията, които татко ми даваше за корабния дневник, бяха предимно числа. Нямах представа какво означават, но ги преписвах четливо в дневника.

— Който си запазила на сигурно място за него, когато корабът беше атакуван?

— Да. — Тя затвори очи, но след миг ги отвори, за да посрещне без никакво трепване погледа му, и прошепна: — Дневникът беше в чекмеджето под леглото ми.

— И той е оставил дъщеря си на кораба, за да пази най-важните сведения?

— Имаше резултат, нали? — Тя изправи рамене. — Може би точно затова ме е оставил.

Доминик изсумтя възмутено.

— Не го вярвам. И ти не вярваш.

Абигейл понечи да възрази, но не искаше отново да го лъже. Ако баща ѝ наистина се беше тревожил, че ще открият корабния дневник, щеше да го унищожи още когато беше видял „Песента на морето“ да се задава на хоризонта, защото веднага беше разбрал, че неговият кораб ще бъде принуден да се предаде.

— Не можем ли да говорим за нещо друго? — запита тя.

— Както искаш, скъпа.

Трепет пробягна по гърба ѝ, когато чу как гласът му се снишава до гърлен шепот. Пръстите му се вдигнаха към лицето ѝ в същия миг, когато и нейните сториха същото. С тържествуваща усмивка той ѝ позволи да доближи устните си до неговите. Тя вкусваше топлината им, докато ръцете му я обгръщаха.

— Да не говорим за нищо — прошепна той на ухото ѝ — понякога е най-доброто, което можем да направим.

Тя се засмя в мига, преди той отново да плени устните ѝ. Прокара пръсти в косата му и се притисна плътно до него. Искаше да го почувства с цялото си тяло. Неравното му дишане отекваше в ушите ѝ, докато устата му се спускаше по шията ѝ, а пръстите му нежно обхващаха гърдите ѝ. Тръпките я разтърсваха като истинска буря.

Тя шепнеше все по-настойчиво името му, търсейки жадно устата му. Искаше всички негови целувки да бъдат предназначени само за кадифените извивки на устните ѝ.

Доминик леко я отблъсна.

Абигейл го погледна смаяно, когато хълбокът ѝ се удари в каменната стена. Да не е полудял? Никога преди не се беше държал така грубо с нея.

— Прости ми. Не исках да ти причиня болка, скъпа — изрече той и се обърна.

Отговорът заседна в гърлото ѝ, когато зърна пет-шест непознати мъже да пресичат двора, насочвайки се към тях. Само това, че видя лейди Съдли с тях, я задържа да не избяга.

Достопочтената дама се усмихна топло, пристъпвайки към Абигейл, и пое ръката ѝ.

— Скъпи приятели, тези джентълмени от адмиралтейството искат да ви зададат няколко въпроса във връзка с прекъснатото ви пътуване.

Един от новодошлите излезе напред. Тъмната коса падна над челото му, докато се покланяше.

— Добър ден. Казвам се Харолд Кайли и съм длъжен да разследвам потъването на... както ми се струва... американски кораб, край брега източно от Дартмут.

— Американски кораб? — възкликна лейди Съдли, поглеждайки с озадачено изражение към Доминик.

— Милейди — обърна се той към нея с почтителния тон, който използваше винаги в нейно присъствие, — всеки капитан от Северна Америка би бил горд да плава на кораб, построен от американците. Те разполагат с един от най-качествените видове дъбов материал на света.

Господин Кайли се усмихна хладно.

— Подобни оплаквания често се чуват из коридорите на адмиралтейството след края на американската война за независимост. Изглеждате доста запознат с корабостроенето, господин...

— Доминик Сен Клер — и той протегна ръка, за да се здрависа със събеседника си.

Абигейл не можеше да прочете по лицето на Доминик нищо друго, освен любопитство и благоразположение. И пак си пожела той да не беше казвал на семейство Съдли истинското си име.

Тревогите ѝ може би бяха неоснователни, защото господин Кайли стисна протегнатата му ръка и даде знак на придружаващите го да седнат на столовете, които те междувременно бяха донесли от по-

слънчевите части на терасата. И докато Доминик и господин Кайли разискваха подробности от корабостроенето над чашите с разхладителни напитки, донесени от прислугата, Абигейл се надяваше никой да не забележи как отчаяно е стиснала чашата с лимонада, за да прикрие треперенето на ръцете си.

— Ще се радваме да ви помогнем с каквото можем — каза Доминик, след като отпи глътка лимонада. — Но трябва да знаете, че познанията ми в областта на корабостроенето идват от това, което съм прочел и което съм наблюдавал при пътуванията си, преди да имам възможността сега, за първи път, да плавам на кораб, построен от американци. Не знам доколко можем да ви бъдем полезни, защото двамата с Абигейл не познаваме особено добре морето.

— Разбира се. Сигурно сте видели кой е нападнал кораба. Господин Кайли погледна към един от придружителите си, който измъкна малко преносимо писалище и писмени принадлежности и се приготви да записва показанията им.

— Би било трудно... не, бих казал, по-скоро невъзможно човек да не забележи една морска битка, ако се намира на борда на кораб, участващи в нея.

И Доминик погледна към Абигейл. И макар че не я смуща с лакът, тя разбра какво иска той от нея — да вземе участие в разговора, защото му се струваше, че би привлякла повече внимание към себе си, ако не каже и дума.

Гласът ѝ трепна, но тя не направи никакъв опит да се овладее, изричайки:

— Нападението над кораба ни беше ужасно, господин Кайли. Трясък, викове на ранени, дрънкане на саби, изстрели от пистолети. Никога няма да го забравя.

— Говорите само за чути звуци — отбеляза господин Кайли. — Можете ли да ми кажете какво сте успели да видите, госпожо?

— Нищо. — Тя остави чашата си на масата и обгърна раменете си с длани. Но бързо склучи вледенените си пръсти в скута си, защото вече трепереше, спомняйки си за ужасните часове на борда на „Република“, когато не знаеше дали баща ѝ е жив или не. — Не видях нищо. Казаха ми да остана в каютата си, господин Кайли. И аз това направих. Може би щеше да е по-малко ужасно, ако бях видяла битката, вместо да оставя въображението си да ми рисува страшни

картини за случващото се на палубата. Страхувам се, че тези картини от представите ми ще останат завинаги запечатани в мисълта ми.

Ръката на Доминик се плъзна върху нейната и пръстите му леко я стиснаха.

— Нямах представа — изрече той меко.

— Знам.

Тя отново потъна в очите му. Съчувствието в тях беше успокояващо като прегръдката му, но тя искаше да почувства ръцете му около раменете си. Не искаше от него съчувствие, а чувственост.

Господин Кайли се прокашля и по слабото му лице пропълзя лека червенина.

— Още няколко въпроса, ако може.

— Разбира се — отвърна Доминик, продължавайки да държи ръката на Абигейл.

Тя стисна силно пръстите му, радостна, че той ще отговаря на въпросите на господин Кайли. И докато го слушаше, разбираше с все по-нарастващо смайване, че Доминик не се бе пошегувал с нея, като ѝ каза, че винаги се опитва да говори истината. Нито една дума от тези, които каза на господин Кайли, не беше лъжа, но и никоя от тях не издаваше, че той е командвал френски кораб, който е спрял американски плавателен съд, опитващ се да пробие блокадата.

Господин Кайли, изглежда, беше удовлетворен от сведенията, които му предостави Доминик, защото, когато стана и се приготви да тръгне заедно с хората си, той сърдечно разтърси ръката му и благодари и на двамата. Лейди Съдли също стана, за да ги изпрати до външната порта.

Доминик седна веднага щом посетителите се скриха зад вратата. Притисна студените пръсти на Абигейл в шепите си и въздъхна.

— Толкова съжалявам, скъпа.

— Вече ми се извини.

Тя се надигна и отиде да се облегне до стената.

— Така ли? Кога?

— Като ме бутна в тази стена, точно когато пристигна господин Кайли.

Доминик тръгна с нежна усмивка към нея.

— Не говорех за това, скъпа, а за страха, който ти причиних по време на нападението на кораба.

— Ти нямаше представа, че съм там, когато... — И тя хвърли тревожен поглед към къщата.

Той повдигна лицето ѝ към себе си.

— Не говоря и за това. Става дума за момента, когато те намерих в каютата ти.

— Толкова ли ти харесва да ме дразниш? — дръпна се тя рязко от него.

Ръката му хвана нейната и я спря. Абигейл знаеше, че ако дръпне ръката си, той няма да я задържи насила. Но ако имаше поне трошичка разум, щеше още сега да прекрати този разговор и да си припомни, че той е неин враг, че е пленил кораба на баща ѝ и го е пратил на бесилката, че можеше да я предаде, опитвайки се да спаси себе си и своя кораб.

Но сърцето ѝ се разтуптя буйно, когато отново вдигна очи към него. Пръстите му нежно галеха бузата ѝ, привличайки я обратно към него, без нито една дума. Когато ръката ѝ се вдигна от само себе си, той хвана китката ѝ и притисна устни към дланта ѝ. Прониза я внезапен трепет, обля я палеща и непобедима вълна.

Без да пуска ръката ѝ, Доминик вдигна глава и прошепна:

— Може да е така, но сега има друго нещо, което мога да правя с тебе и което би ми харесало много повече, скъпа. Едно много опасно нещо, което би могло да изтръгне душата ти, когато ми се отдадеш.

— Не бива да говориш така. Ако някой те чуе...

— Сами сме.

Един вик опроверга думите му. Чуха се бързи стъпки и към тях се втурна Нютън. Момчето се вмъкна помежду им, гъвкаво като змията, която стискаше в ръце. Вдигна я за миг към Доминик, за да му я покаже, а после забърбори весело, също като птиците, които чуруликаха в короните на дърветата над главите им.

Абигейл отстъпи крачка назад, знаейки, че трябва да избяга още в същия миг, преди безразсъдството ѝ да я прати право в ръцете на Доминик. Не бе направила обаче дори две стъпки, когато усети как той хваща здраво лактите ѝ и я обръща към себе си, за да впие в нея суровия си огнен поглед.

— Скъпа?

— Мисля, че трябва да се оттегля, докато ти и Нютън се забавлявате с неговата змия.

— Не точно с това искам да се забавлявам — измърмори той тихо, така че момчето да не може да го чуе. — Тази къща е пренаселена. Дори в личните ни стаи все се мотаят камериерки и лакеи.

— Може би е за добро, Доминик.

След дълбоката му и страстна целувка Абигейл остана без дъх.

— Ако мислиш така — прошепна той, — значи съм длъжен да променя мнението ти колкото може по-скоро.

Тя се измъкна от прегръдката му и отстъпи една крачка, после още една. Обърна се рязко и влетя в къщата, но знаеше, че няма къде да избяга от истината. Искаше насладата, която той можеше да ѝ даде, дори ако това означаваше, че предава всичко, в което някога беше вярвала.

— Никога не влизаме в тази постройка — потрепери Клариса, посочвайки с чадърчето си към каменната къщичка до езерцето в самия център на градината.

— Защо? — запита Абигейл, докато слизаше по стълбата към градината, за да застане до младата жена.

Прикри с ръка прозявката си. Не скучаеше, просто много ѝ се спеше. Миналите две нощи пак имаше непрекъснати гръмотевични бури. Тя се свиваше под завивките, хапейки устни, за да не извика от ужас. Защото тогава Доминик щеше да дойде в стаята ѝ. Абигейл знаеше, че няма да бъде достатъчно силна, за да се възпротиви на желанието си да се озове в прегръдките му. Но това желание я плашеше повече от гръмотевиците, отекващи над главата ѝ.

— Мама казва, че е опасно. Вътре има кладенец и някой сигурно се е удавил в него — блеснаха дяволито очите на Клариса. — Искате ли да надникнем там?

— Вие като че ли казахте...

— Мама казва да не влизаме там. Нищо не е казала за надникване.

— Освен това — извиси се гласът на Доминик, — много изкушаващо е да се надникне.

Смутена руменина обля бузите на Клариса. Тя премига кокетно, вдигнала очи към Доминик, но Абигейл не се усмихна. Детинският флирт на младото момиче не я притесняваше, тревожеше я мисълта как ще реагира лейди Съдли, ако открие истината за Доминик Сен Клер. Той изглеждаше много елегантен в красиво скроеното си палто и безупречни панталони, което си беше основателно оправдание за опитите на Клариса да изпробва женския си чар върху него. Но дори това облекло не пречеше на Абигейл да го вижда като пират, застанал надменно на палубата на кораба си, вгледан в далечните хоризонти.

— Да, много е изкушаващо, но съм сигурна, че вътре е опасно — каза Клариса с мек глас. — Разбира се, мама няма да има нищо против

да влезем вътре, ако сте с нас, господин Сен Клер.

Нютън изскочи иззад едно дърво, захапал дълъг стрък трева, все едно селянин пуши с лулата си.

— Мама каза, че никой не бива да влиза там. Дори господин Сен Клер. — Засмя се дяволито. — Не се тревожете, Клариса няма да влезе вътре, защото е догоре пълно с паяци.

— Ще вляза — заинати се сестра му.

Абигейл трябваше да се помъчи да прикрие усмивката си. Като видя Доминик да намигва, ѝ стана още по-трудно да се сдържа. Клариса не беше много по-млада от нея, но обезпеченият ѝ отвсякъде живот на графска дъщеря я правеше доста по-незряла. Единствената ѝ грижа беше коя рокля да облече за следобедния чай. Такава ли беше и Абигейл, преди Доминик и неговите пирати да нахлуят в живота ѝ? Може би... защото не бе могла да си представи, че баща ѝ ще я изостави сама на борда на „Република“.

Доминик протегна ръка към нея и запита:

— Да надникнем там, Нютън, и да видим дали майка ти има основание да се тревожи.

Нютън изтича с радостен вик към постройката. Клариса го последва. Като накара Абигейл да го хване под ръка, Доминик тръгна след тях, вече без да куца.

— Вървиш доста по-добре — забеляза Абигейл.

— Нютън смята, че една разходка из парка ще ми помогне да се раздвижа — засмя се Доминик.

— Глезиш го.

— Той е добро момче и има нужда от баща си. Лорд Съдли е в Лондон вече над три месеца заради работи, свързани с имението, и вероятно по държавна работа.

— Но семейството ще се събере в края на седмицата — отбеляза Абигейл, загледана към езерцето, което проблясваше под слънчевата светлина.

Доминик спря и изрече бавно:

— Ако всичко върви така, както очаквам, скоро ще видиш баща си.

— С нахлузена на врата примка ли? — Тя дръпна ръката си от неговата. — Колко мило, че ми го напомни.

Той хвана ръката ѝ и вплете пръсти в нейните.

— Съдбата му още не е решена. Всички доказателства за престъплението му изчезнаха и може би това е основната причина „Република“ да бъде потопена.

Тя отвори широко очи.

— Вярно е, но ако свидетелстваш срещу него, съдът със сигурност ще повярва на думите на един французин срещу американеца.

— Може би. Нищо не се знае. — Той взе едно камъче и го хвърли във водата. — Трябва да призная, че завиждам и на тебе, и на Нютън за надеждите ви да се съберете отново с бащите си.

Абигейл не можа да отговори, защото Нютън притича към тях и дръпна Доминик за ръкава.

— Елате! — завика момчето. — После ще я гледате. Искam да надникнете вътре.

Доминик се засмя.

— Това момче като че ли всеки ден само си търси белята. Ако някога имам син, ще искам да е такъв — любопитен и немирен като него.

— Внимавай какво си пожелаваш, Доминик. Може да си го получиш.

Усмивката му стана неустоима.

— Трудно ми е да го повярвам, когато не съм получил каквото искам от тебе, скъпа.

— Откъде знаеш, че аз не съм поискала точно обратното?

— Заради това, което ми казват те. — И той нежно прокара пръст по устните ѝ.

— Господин Сен Клер! — извиси се настойчивият глас на Нютън.

Доминик пак се засмя, докато двамата с Абигейл се приближаваха към мястото, където ги чакаше момчето. Постройката не беше голяма. Отвътре се носеше миризма на влага, долавяше се леко ромолене на вода. Абигейл предположи, че това е просто заслон, построен над естествен извор.

Смигвайки на Клариса, Доминик вдигна резето и отвори дъсчената врата. Лъхна ги силна миризма на застояло, но Абигейл се усмихна. Точно така миришеше в килера на леля ѝ. Населен със стотици паяци и разни други пълзящи твари, но извънредно любимо

място за нея, щом потърсеше хладина в непоносимо горещите дни, когато дори морският бриз не освежаваше достатъчно въздуха.

Нютън надникна и направи гримаса.

— Мислех, че ще има нещо вълнуващо.

— Например заровено съкровище? — обади се сестра му.

— Или заровен труп?

Клариса потръпна.

— Какъв ужас! — И премига кокетно. — А вие как мислите, господин Сен Клер?

— Подозирам — отвърна със смях Доминик, — че майка ви е забелязала, че някой от прислужниците ѝ липсва, ако тук се е разиграло нещо лошо.

— О! — възкликна Клариса, а Нютън измърмори нещо под нос.

Абигейл се запита как е възможно такава прозаична жена като лейди Съдли да е родила две толкова изпълнени с въображение деца. Докато се отдалечаваха, явно доста разочаровани, тя не се заслуша в разговора им. Загледа как Доминик влиза в постройката. Тя също влезе предпазливо и изчака един миг, преди очите ѝ да свикнат с тъмнината.

— Внимавай — предупреди я той. — В средата има кладенец и подът е хлъзгав. Може би водата се надига и спада с приливите.

— Много далече е от морето.

— Може би, но е ясно, че водата понякога прелива. Внимавай — повтори той, протягайки ръка, за да хване нейната. — Най-добре излез вън и ме изчакай. И ти като Нютън нямаш търпение да напъхаш луничавия си нос във всяко нещо. — Гласът му внезапно стана съвсем сериозен. — Спомням си, че и преди съм го казвал. Когато бяхме на „Република“. Проклет да е баща ти, че погуби толкова хора.

Абигейл се обърна рязко и излезе навън под ярката слънчева светлина. Премига, мъчейки се да отпъди болката, която беше заседнала в гърлото ѝ. Как би могла да защити баща си, когато не можеше да разбере защо е карал онези оръжия за Англия?

Доминик положи ръце на раменете ѝ — те не искаха нищо, само ѝ предлагаха утеха. Когато тя се облегна на гърдите му, той обви ръце около нея. Опря буза на бонето, взето назаем от Клариса, но без да казва нищо.

— Не се правя, че разбирам тази омраза между хора, които са били приятели — изрече тя с тъжна усмивка. — Между хора, които са

били роднини. Някъде в Англия имам далечни братовчеди, които от време на време пишеха до леля ми и чичо ми. Струва ми се, че чичо веднъж им беше ходил на гости.

— Но не знаеш къде може да живеят?

— Не. Може да са на което и да е място в Англия. — Тя обърна лице към него. — Само дето роднините ми в Америка биха се радвали да видят роднините от Англия победени.

— Като и двата клона искат да видят Франция на колене.

— Да. — Тя въздъхна тъжно. — Толкова просто беше да вярвам в победата на всяка цена, преди да тръгна на това пътешествие.

Пръстите му нежно докоснаха ухото ѝ.

— Разочарована ли си, че французите не са такива зверове, каквито си очаквала?

— Вие можете да се държите като зверове, но и американците го могат.

— Говориш за екипажа на баща си.

— Нямаше да ви простят, ако бяха успели да си върнат „Република“.

— Ето защо не пожелах да им дам тази възможност.

Абигейл се засмя.

— Щях по-лесно да повярвам на галантността ти, Доминик, ако не знаех колко много искаш да докараш плячката си във Франция.

— Твърде добре ме познаваш, скъпа. Един опасен неприятел ме познава прекалено добре.

— Може би някой ден нашите страни отново ще бъдат съюзници.

Той избухна в гръмогласен смях.

— Надявам се да не се случи.

— Доминик, но това е ужасно! Само защото мразиш англичаните...

— Не си ме разбрала, скъпа. Най-верният ми приятел е англичанин.

Абигейл го изгледа смаяна. Сега пък какви истории ѝ разказва?

— Шегуваш се!

— Едва ли. — Той се приближи към езерцето, взе една пръчка, наведе се и леко раздвижи водата. Надигналата се тиня я размъти. Доминик хвърли пръчката във водата и се изправи. — Не мога да повярвам колко години минаха, откакто за последен път се видях с

Ивън Съмърсет. Три? Не, може би повече. Тогава се занимавахме с много изгодна контрабанда през Ламанша.

Абигейл впи очи в него.

— Контрабанда ли? Затова ли заподозря, че „Република“ пренася контрабандни стоки?

— Отчасти заради това, макар че никога не съм пренасял оръжия, за да помагам на враговете си да убиват моите съотечественици.

— Чувала съм за контрабандата в Ламанша. — Нямаше да допусне той да я отклони от темата, като оскърбява баща ѝ. Никак не искаше да говори за това, че баща ѝ бе пренасял оръжия за Англия, поне докато не получи възможност да чуе самия него. Ако изобщо успееше... Думите на Доминик подсказваха, че френското правосъдие ще е брутално и светкавично. Въпреки че полагаше усилия да говори спокойно, все пак додаде с внезапно трепнал глас: — Контрабандистите пренасят бренди, коприна и вино за Англия.

— Ние не носехме такива неща. — Той стана, обърна се към нея и се усмихна широко. — Занимавахме се с далеч по-екзотични работи. Обикновено с предмети на изкуството и антики.

Шокирана, Абигейл се опита да отгатне още колко лица на този загадъчен мъж чакат да бъдат открити.

— Внасяхте ли тези неща в Англия или ги изнасяхте?

— Както се случи. — Той сви рамене. — Не съм познавач на изкуството. Оставях това на Ивън. Корабът ми беше само транспортно средство. — И добави със смях, смекчен от спомена: — Имахме хубави моменти, понякога едва отървавахме кожата. Питам се дали той още се занимава с тази работа.

— Не знаеш ли къде е сега?

— Войната направи така, че не можем да се срещнем в някоя кръчма и да си разправяме истории над кана бира. Понеже е англичанин, той не може да ми изпрати съобщение през блокадата. Това може да прати и двама ни на каторга, но и двамата знаем, че ако някой от нас има нужда от другия, ще се срещнем отново.

— Ако сега е в Англия...

Доминик се засмя.

— Понеже вече знаеш плана ми, скъпа, Ивън може и да е в Лондон. Ако не е, там ще бъде поне някой от другите ми приятели.

Познавам един-двама души, които ще ни помогнат да се измъкнем от Англия. По-скоро бих потърсил помощ от Ивън, защото знам, че ще направи всичко каквото трябва, за да ни помогне, както и аз за него.

— Съзнаваш ли колко си щастлив, че имаш приятел като него?

— Толкова щастлив, колкото и от това, че те открих.

— Днес си очарователен, Доминик.

Ръцете му отново я обвиха и той я притегли към себе си.

— Отдавна съм те предупредил, че смятам да те очаровам, за да те излекувам от омразата ти.

— И успя.

Тя не може да каже нищо друго, защото устните му намериха нейните. И когато потисканите вълни на желанието си пробиха път към повърхността, Абигейл се потопи в насладата от неговата прегръдка. Ръцете ѝ започнаха нежно да галят гърба му.

Изведнъж той я пусна. Тя понечи да го запита защо, но вече знаеше отговора. Нищо в думите, които беше изрекла, не подсказваше, че е променила намеренията си относно онова, за което бяха говорили в стаята ѝ в нощта на първата буря. Тя посегна да хване ръката му и прошепна:

— Бъди търпелив, Доминик. Дай ми малко време.

— Време, което може би нямам. — Той я дръпна отново към себе си и я притисна до силните си гърди. — И търпение, което може би е още по-малко. Не забравяй това, скъпа.

Целувката му опари устните ѝ, бърза и огнена, но след това той я пусна и се запъти обратно към къщата. Тя искаше да го повика, но се въздържа.

Извърна се и погледна към езерцето. Дори размътените му моди бяха по-бистри от мисълта ѝ. Сърцето ѝ знаеше какво иска да направи, но ако баща ѝ я беше предал, как можеше да повярва на Доминик?

Копнееше да узнае отговора на този въпрос.

— Не — каза лейди Съдли, оставяйки чашата си на подноса заедно с другите чинии от обяда. — Няма защо да се отбиваш първо при шивачката, Клариса.

Момичето изду ядосано долната си устна.

— Но, мамо, трябва ми роклята, която поръчах за соарето на татко за вечерта, когато пристигаме. — Лицето ѝ просветля, когато се обърна към Абигейл. — Ще присъствате, нали?

Абигейл погледна към Доминик, седнал при тях на терасата близо до розовата градина, но той се беше загледал към далечните хълмове, които бяха единствената преграда между него и морето. Съжалението, че не е на палубата на любимия си кораб, се излъчваше от него, както лъчите от слънцето, и гасеше усмивката му. Мъка я връхлетя между два удара на сърцето ѝ. Това забавяне в Съдли Хол, макар че беше дало на глезена му възможност да заздравее, правеше още по-силен копнеж му да се върне на своята „Песен“. Беше виждала този копнеж и в очите на чичо си, когато отиваше на кея, за да наглежда товаренето на кораба, преди да отплава.

Абигейл се протегна и леко докосна ръката на Доминик под лакътя. Той се обърна към нея с все така отсъстващ поглед. Сякаш без да забелязва тъгата му, тя изрече с весел тон:

— Много ще ни е приятно да приемем поканата за соарето на лорд Съдли, милейди.

— Със сигурност. — Лейди Съдли се усмихна искрено. — Ще се радвам да представя на моите приятели човека, който спаси живота на децата ми.

— Бих настоял да не се говори за това.

Усмивката ѝ помръкна.

— Но защо, господин Сен Клер? Не мога да си представя поради каква причина не искате вашата смела постъпка да стане достояние на благовъзпитаното общество?

— Доминик е изненадващо скромен — намеси се Абигейл с бърза усмивка, отправена към него, сякаш изричаше приятна шега — по отношение на подобни неща. Предпочита да ги държи за себе си.

Нютън скочи и размахна въображаем меч.

— Като Робин Худ.

— Нещо такова. — Доминик изпи последната глътка от чашата си и я остави до тази на лейди Съдли. — Просто смятам, че мъжът не бива да бъде хвален само защото изпълнява дълга си.

— Вие сте невероятно скромен, господин Сен Клер — грейна отново усмивката на лейди Съдли. — Нека бъде както желаете. Няма да ви се отплащам за кавалерската постъпка, като ни карам да се чувствате неудобно. — Тя стана и плесна с ръце. — Сега, Клариса, вече е време за урока ти по бродерия; Нютън, учителят ти ме помоли да те изпратя при него веднага щом свършим обема.

И докато Клариса и Нютън мърмореха недоволно, тръгвайки подир майка си към къщата, Абигейл искрено се разсмя.

— Нямаше да ти е толкова забавно — отбеляза Доминик, като ѝ протегна ръка, за да ѝ помогне да стане от стола, — ако ти се наложеше да учиш вътре в стаята в такъв хубав ден.

— Прекарала съм много дни седнала в ъгъла с книга, която ме вълнуваше много по-малко от възможността да отида заедно с чичо си на кораба му.

Без да пуска ръката ѝ, той я поведе през терасата към буйно разцъфналите рози.

— Значи и ти си чувала песента на сирените?

— Харесваше ми да говоря с чичо. Той винаги ми разказваше такива вълнуващи истории за пътуванията си, а аз никога не се уморявах да ги слушам, дори когато вече не бях дете.

— Защо той и леля ти са те отгледали?

Абигейл тъкмо се беше навела, за да помирише една роза с цвета на прясно масло, но се изправи.

— Майка ми умряла скоро след като съм се родила.

— При раждането ли?

— Не. Била съм почти на шест месеца, когато е починала.

— Но как?

Ръката му, обгърнала я през кръста, ѝ даде сили да се потопи в мъчителните спомени.

— Наистина не знам. Понякога, докато бях още съвсем малка, питах леля Уилма за това. Тя винаги ми казваше, че смъртта на майка ми била трагичен инцидент. И нищо повече.

— Но ти не вярваш?

— Искам да вярвам. И щях, ако леля Уилма ме беше гледала в очите, когато ми го каза. Понякога дори децата разбират, че нещо не е наред.

Той не каза нищо и се запъти към езерцето. Това я зарадва, защото не искаше някой да дочуе разговора им. Живата рана, каквато представляваха тези спомени за нея, можеше да я накара да изрече нещо, което да ги издаде.

Едва когато стигнаха близо до езерцето и тръгнаха към постройката с кладенеца, Доминик промърмори:

— Значи никога повече не си я питала?

— Леля Уилма винаги се държеше така, сякаш ще заплаче, когато и аз заплача, затова ми се стори най-разумно да не я питам повече. По няколко пъти в годината се измъквах тайно от къщи, за да садя цветя на гроба на майка си. Искаше ми се да я бях познавала, да бях познавача и баща си.

— Но вместо това си израснала с леля си и чичо си.

— А те много ме обичаха. Нямаха собствени деца, затова имаха нужда от мене също толкова, колкото и аз от тях.

Той се засмя, когато спря пред вратата на постройката с кладенеца.

— Може би детството ти е било благословия. Била си по-добре, отколкото ако Фицджералд те беше отгледал.

— Доминик!

— Спести ми лекцията за светостта на баща си. Ти първа трябва да осъзнаеш, че не го познаваш истински. Може би е дошло време и да признаеш, че той не е образцовият човек, за какъвто си го смятала, когато е нахлувал в живота ти в удобен за него момент, за да ти донесе дрънкулки от някакви далечни места.

— Рядко ми е носил подаръци. — Тя вдигна очи към него, после отново отклони погледа си. — Не ме гледай така.

— Как?

— Сякаш си доказал правотата си. Само защото баща ми не е сантиментален, това не означава, че няма чувства към мене. Аз съм му

дъщеря. Той ми е баща. Има лоялност, която не може да бъде пренебрегвана.

— Нима? — Когато тя се наклони да се отдалечи, той се изправи пред нея. Не я докосна, но тъгата в очите му я задържа на място. — Скъпа, пожелах си баща ти да беше уважаван неприятел. Врагът, от когото имаш респект, е ценен почти колкото един приятел.

— Говориш безсмислици.

— Така ли? — Той взе ръката ѝ и я притисна към гърдите си. — Вслушай се поне в моето сърце, ако не в своето. Дори да твърдим, че е така, ние с тебе никога няма да бъдем приятели.

— Вярно е.

Пръстите ѝ потрепнаха под дланта му в желанието ѝ да ги прокара по широките му гърди.

— Още ли сме врагове?

— Искан ми се да знаех как да отговоря.

Усмивката му накара нейното сърце да примре под напора на вихрушка, подобна на морска буря.

— Знаеш отговора, скъпа. Врагове сме, защото има един човек, който може да ни раздели завинаги.

— Баща ми?

— Той си остава помежду ни, макар да е далече оттук. Трябва да приемеш, че баща ти не е човекът, за какъвто си го смятала. Видя пушките в трюма. Знаеш, че тук няма други американци, освен тебе, и може би няколко души от вашето правителство. Какъв е този човек, който продава пушки на враговете си?

Тя го докосна леко над лакътя и шокирана го видя как отърсва ръката ѝ от своята.

— И какво? Какво те кара толкова да мразиш баща ми?

— Просто е, защото знаеш истината. Макар да не казваш нищо, познавам го по погледа ти, когато говориш за баща си. И ти като мене не разбираш как може човек да остави дъщеря си на милостта на своите врагове. — Пръстите му погалиха бузата ѝ. — Скъпа, мога да му простя неговата лоялност, въпреки че е предател на твоята родина. Мога да му простя и бруталността, когато нападнахме кораба му. Но не мога да му простя това, че те остави беззащитна.

— Нито пък аз. — Тя погледна на изток, към Франция, където баща ѝ очакваше съдебния процес, който можеше да го отведе и на

смърт. — Опитвам се да повярвам, че има причина, но не мога да отгатна каква. Това вече няма значение, нали?

— Не, няма. — Палецът му подпря брадичката ѝ и я накара да извърне лице към него. Той се усмихна и притисна нежно пръстите и дланта си към бузата ѝ. — Затова нека да мислим за по-хубави неща.

— Не вярвам на този блясък в очите ти, Доминик.

— Умна жена си ти. — Той се разсмя и я пусна. — Ела с мене.

— Къде?

— Мисля, че ще ти е интересно да видиш какво открих, когато се върнах при кладенеца тази сутрин.

Абигейл погледна към каменната постройка.

— Върнал си се тук? Защо?

— Вчера видях нещо, което ме заинтригува, но тогава не беше най-уместният момент да го проуча.

— Защото Нютън щеше да поиска да дойде с тебе ли?

— Никакви въпроси повече. — Той я дръпна за ръката. — Ще разбереш, когато ти покажа какво открих.

Понеже знаеше, че няма никаква полза да го отегчава с въпроси, защото беше толкова глух за тях, колкото и лейди Съдли за оплакванията на децата си по повод уроците, тя тръгна след него, докато той отваряше вратата. Пристъпи навътре в хладната мрачина и се вслуша в мекия ромон на водата в средата на постройката.

— Внимавай — каза Доминик, докато я водеше покрай стената. — Подът е хлъзгав.

Абигейл ахна възхитена, когато видя пред себе си един простичък шлюз. Водата от кладенеца преливаше през него и като малък водопад се спускаше във втори басейн, преди да изчезне под пода.

— Защо държат това на тъмно?

— Не е било винаги тъмно.

— Какво искаш да кажеш?

— Ела и ще ти покажа.

Любопитството подтикна краката ѝ да не изостават от дългите му крачки, когато той тръгна отново покрай стената. Спря внезапно и тя се блъсна в него. Смехът му отека странно.

— Ето, скъпа — каза Доминик, като взе ръката ѝ и я положи на стената. — Чакай тук.

- Къде отиваш?
- Имай малко търпение.
- Харесва ти нетърпението ми.
- Както и моето на тебе.

Абигейл се запита дали той вижда руменината по лицето и в почти непрогледната тъмнина. Не можеше да се съмнява, че е разбрала правилно думите му. Той беше проявил по-голямо търпение относно глезена си и това, че беше далече от кораба си, отколкото относно желанието си да я притежава.

Чу глух удар, после още един, а след това гласа на Доминик:

- Абигейл?
- Къде си?
- Тук горе.
- Горе ли?

Опита се да разбере къде е той, но не видя друго, освен тъмнина. После разбра, че точно над главата ѝ тъмнината има малко по-светло петно и с размерите и очертанията на капак.

- Хвани ръцете ми, скъпа.
- Ръцете ти? — Тя се засмя. — Само да можех да ги видя.
- Той посегна и я хвана за ръцете.
- Дръж ме здраво!

Тя се засмя отново, когато той я издърпа през една дупка в тавана. Седна на ръба ѝ и се огледа. Но не видя нищо друго, освен все същата тъмнина.

- Ела насам, скъпа.
- Накъде?

Тя протегна ръце, но не откри нищо, дори и стена.

Доминик се засмя, прихващайки я през кръста. Вдигна я от мястото ѝ и я настани на нещо по-меко от дървения перваз на люка.

Тя протегна ръце и напипа стената. Проследи я и разбра, че таванът на това място не е много висок. Ако Доминик се изправеше в цял ръст, главата му щеше да опре в него.

Още едно глухо тупване отекна в това, което сигурно беше малък килер.

- Какво беше това? — извика тя. — Доминик! Тук ли си?
- Тук съм.
- Къде си?

— Ето тук.

Ръцете му напипаха лицето ѝ и го обърнаха надясно.

— Какво е това място?

— Идеалното място, скъпа.

Пръстите му погалиха бузите ѝ и нежно се заровиха в косата ѝ. Милувката на дъха му привлече устата ѝ към неговата.

Устните ѝ намериха неговите и той леко я положи по гръб. Тя ахна, усещайки някаква приятна мекота под себе си.

Когато Доминик развърза връзките на бонето ѝ и го хвърли настрана, Абигейл прошепна:

— Клариса каза, че не са им позволявали да идват тук.

— Точно така. — Той се засмя тихо и дрезгаво. — Никой няма да ни безпокои тук. Никакви камериерки няма да носят кани с вода, за да си правя компреси на глезена. Никакви лакеи няма да ни носят лъснати обувки. Никаква лейди Съдли няма да идва да види дали сме настанени удобно. — Той плъзна ръка под нея, привличайки я към себе си. — Това е най-голямото удобство, което мога да си представя.

Устните ѝ се озоваха в нежния му плен, преди тя да успее да зададе някакъв въпрос. Целувката му беше лека като полъх на морски бриз. Тя не можеше да се противи на копнежа, който породил у нея това усещане. Когато устните му се спуснаха по шията ѝ, тя изохка от удоволствие. Той вплете пръсти в косата ѝ и я привлече още по-плътно към себе си, докато другата му ръка се плъзгаше нагоре по гърба ѝ. Отпусна се върху нея и тя не можа да сподави стона, който желанието изтръгна от гърлото ѝ.

Абигейл привлече устните му към себе си, отчаяно търсейки насладата, която трябваше на всяка цена да избягва. Не я интересуваше лоялността, която се опитваше да ги раздели. Всичко, към което се стремеше сега, беше този откраднат момент, прорязващ мрака със светкавиците на възпламенената ѝ страст.

Когато той погали гърдите ѝ, през нея пробягна тръпка на екстаз и тя омекна под него. Всичко в нейния свят изчезна, останаха само пръстите му, галещи връхчетата на гърдите ѝ, и устата му, чиято влажна топлина облъхваше шията ѝ. Тя го притисна плътно към себе си.

Доминик я притегли върху себе си и се засмя леко, а дъхът му я облъхна като въздишка на пролетен вятър, докато пръстите му

смъкваша роклята от раменете ѝ и същевременно развързваха връзките на гърба. Пръстът му се спусна едва доловимо по гръбнака ѝ в жадна милувка, докато кожата ѝ настръхваше под пламенните докосвания на езика му. Той седна и я хвана през кръста, за да ѝ помогне да настани коленете си отстрани на бедрата му. Пръстите му бавно се плъзнаха надолу по смъкнатото деколте на роклята ѝ.

— Това не ми харесва — прошепна той.

— Не ти харесва ли? — Тя едва изричаше думите, омаяна от неусещаната досега наслада. Дали и той чувства същото? — Доминик, ако...

— Тихо, скъпа. Как мога да се любя с тебе, ако не виждам, лицето ти?

Абигейл присви очи, когато внезапна слънчева светлина нахлу в тясното пространство. Той беше отворил някаква капандура в покрива, едва сега осъзна тя. Капандура, препречен с железни решетки, за да не може никой да влезе или да излезе през нея. Много въпроси се бореха на устните ѝ, но тя не каза нищо, само сграбчи лицето му и притисна уста в неговата.

С дрезгав смях той вкопчи пръсти в деколтето на роклята ѝ. Очите му блеснаха, докато сваляше роклята все по-надолу, и останаха впити в нейните дори когато роклята се свлече изцяло от тялото ѝ.

— Изглеждаш объркана, скъпа.

— Помислих... Ти отвори прозореца, затова помислих, че искаш да видиш...

И тя изохка в прилив на наслада, когато той обхвана гърдите ѝ.

— Лицето ти, скъпа. Искam да виждам лицето ти, когато те докосвам, когато ти ме докосваш, когато станем едно.

С всяка следваща дума гласът му ставаше все по-неравен. Той изстена и я притегли към себе си.

Тя притисна длани към гърба му, докато той я полагаше на постелката и обсипваше с целувки нежните извивки на шията ѝ. Всяка съзнателна мисъл изчезна, когато тя започна да се разтваря в едно море на наслади. Но не ледено, а горещо, защото кожата ѝ пареше под ласките на езика му, докато той прокараваше по тялото ѝ горещите паралели на екстаза. С жажда, не по-малка от неговата, тя откри очертанията на ухото му, докато той продължаваше да изтръгва омайни тръпки от чувствителната кожа на гърдите ѝ.

Доминик бързо свали долната ѝ риза, докато тя също така сръчно го освобождаваше от жилетката и ризата му. Изследвайки мускулестите му гърди, тя не преставаше да се наслаждава на усещането, че му дава също такова удоволствие, каквото и той на нея. Когато той прокара пръсти по краката ѝ, предизвика у нея такива усещания, каквито никога не беше предполагала, че може да изпита. Вълни на желание пробягаха през нея и се утаиха някъде дълбоко в тялото ѝ.

— Ти си най-красивата жена на този свят — прошепна Доминик, когато тя посегна към копчетата на панталона му.

Понечи да каже още нещо, но думите му заглъхнаха в стон, когато Абигейл издърпа панталоните надолу.

— А ти си най-красивият мъж.

Смехът му я накара да изтръпне в мига, в който той отново я привличаше върху себе си. Устните на Доминик се впиха в нейните и едно неконтролируемо желание я разтърси от глава до пети, когато твърдостта му се притисна към нея. Тя искаше това. Искаше него.

Мощен земетръс се надигна у нея, докато той дръзко я галеше, търсейки тайните, които скоро щяха да го обгърнат отвсякъде. Тя се движеше с ритъма на неговите докосвания, а целувките му проникваха дълбоко в нея.

Нямаше нужда Доминик да я насърчава да го докосва. Отхвърляйки всякакви задръжки, Абигейл откри как да му достави удоволствие с пръсти и устни. Всяка негова реакция отекваше в нея, давайки му онова, което тя знаеше, че той иска още откакто очите им се бяха срещнали за първи път.

Той шепнеше нежни, едва разбираеми думи срещу устата ѝ, докато полека навлизаше в нея. Пулсиращата ѝ топлина го обгръщаше отвсякъде. Тя впи очи в неговите, чувайки го как шепне името ѝ. Жадно нагаждайки движенията си към неговия ритъм, тя го остави да я поведе към неподозирания възторг.

Увила ръце около раменете на Доминик, Абигейл привлече устата му към своята, политайки в бездната на екстаза. Кресчендото на усещанията я накара да се разпадне на призми, в които се отразяваше самият цвят на душата ѝ.

Абигейл отвори очи, когато една целувка докосна леко клепача ѝ. Усмихна се и вдигна ръка, за да прокара пръсти по устните на

Доминик.

— Доволна ли си? — прошепна той.

— Това заповед ли е, капитан Сен Клер?

Той се засмя, наслаждавайки се на реакцията на тялото ѝ, плътно опряно до неговото.

— Как може толкова сладък човек като тебе да е толкова кисел?

— И аз мога да кажа същото за тебе.

Той отново се усмихна, докато тя вкусваше следите на страстта по устните му. Положи ръка на гърдите му и се сгуши плътно в него. Не искаше магията да свършва, питаше се дали някога отново ще се почувства толкова щастлива, колкото беше в този момент.

— Какво е това място? — запита тя.

— Бих предположил, че са го използвали контрабандисти. А може да е и по-отдавнашно. Може би е попско укритие.

— Какво укритие?

Доминик се усмихна.

— Място, където английските католици са криели свещениците си от гнева на Реформацията. Когато откриели, било сигурно, че ще умре на кладата като еретик.

— Какъв ужас! — Когато той положи ръка върху нейната, Абигейл докосна пръстена на лявата му ръка. — Никога не си ми казвал защо носиш това. Каза ми само, че е семейно наследство. Какво е това странно изображение?

— Това е венчалният пръстен на баща ми. — Пръстите му отмахнаха кичур коса от челото ѝ. — Аз съм единственият му син, така че когато той загина по време на Терора, пръстенът премина у мене.

Доминик я целуна леко и прокара пръст по очертанията на скулите ѝ.

Тя отблъсна ръката му и изрече рязко:

— Престани!

— Защо?

— Защото не мога да мисля, когато правиш така. — Засмя се, когато едната му вежда се вдигна въпросително. — Добре, мога да мисля, но само за едно.

— Точно така.

Самодоволният му тон я накара отново да отблъсне ръката му.

— Още не си ми отговорил. Какво е това странно изображение?

Когато той вдигна ръката с пръстена, за да улови слънчевото отражение, внезапно прокраднала се самотност смекчи погледа му. Прииска й се да го запита какво търси в огледалото на спомена, но го остави сам да проговори.

— Знаеш ли за Терора? — запита той.

— След Френската революция ли? — Тя потръпна. — Чувала съм ужасни истории.

— Например?

— Това, което всички знаят за крал Луи и семейството му — че са ги гилотинирали.

Той кимна, увивайки кичур от косата й около пръста си.

— Чувала ли си за другите, които са умирали само защото са притежавали земи или титли, или просто са били обявявани за врагове от новите диктатори?

— Те са управлявали.

— Скъпа, съдиш за Френската революция през американски очи. Няма никаква прилика с вашата борба за освобождаване от английско управление. — Той стисна устни. — Лудост овладя цял един народ. Великите идеали бяха принизени, за да служат на онези, които се докопаха до властта. Ето защо приветствахме Наполеон.

Тя преглътна възражението, което би изказала само преди няколко седмици. Да мисли за Наполеон като за спасител на Франция беше противно на всичко, в което вярваше, но не искаше да спори с Доминик. Не и докато лежах в топлото след сияние на любовта.

— И семейството ти е станало жертва на Терора?

— Баща ми уреди майка ми да ме изведе от Париж, накара я да се скрие, за да не могат да намерят никого от нас. Тя ме отведе в Бордо, но често говореше за замъка Тонер дю Грелон. На английски бих казал „Замъкът на Гръмотевичния камък“.

— Гръмотевичният камък? — ахна тя. — Затова ли толкова се учуди, когато ти казах за приказките на леля Уилма.

Доминик я целуна по челото.

— Точно така, скъпа. Там е живял баща ми, преди да го погълне бездната на омразата.

— Баща ти е живял в замък?

— Много хора живеят в замъците, освен притежателите им. Майка ми се гордее със селския си корен и с годините, през които семейството ѝ е служило при дуковете. Хората, живели в Замъка на Гръмотевичния камък, сега са пръснати по света.

— А ти търсил ли си ги? Може да имаш и други роднини?

— Търсих, но безуспешно. Майка ми не можа да ми каже много, само това, че баща ми е умрял храбро. Нося този пръстен в памет на неговата смелост.

Абигейл взе ръката му и я обърна към себе си, за да види по-добре изображението. Светкавица, пронизваща камък.

— Гръмотевичният камък — прошепна тя. — Замъкът на Гръмотевичния камък. Това внушава страхопочитание.

— Каквото и да е било, вече го няма. Там не ме очаква нищо, затова избрах сам живота си. — Той се усмихна. — И беше много добър до деня, когато намерих рядкото съкровище, което ме очакваше на борда на един американски кораб.

Абигейл зарови пръсти в косата му и прошепна:

— Което накара добрия ти живот да се промени?

— Трябва ли да питаш, скъпа? Животът ми беше добър, но сега се промени към още по-добро.

Усмивката му се стопи в устните ѝ. И докато ръцете му я обгръщаха здраво, тя разбра, че той копнее да спрат да говорят, за да вкусят отново от взаимното желание, което отказваше да се уталожи.

И тя го искаше. Искаше това удоволствие, докато можеше да му се наслаждава. Щом напуснеха този пристан, който той беше открил в мрачината на тайнствения кладенец, войната отново щеше да ги притисне, отново щяха да се принудят да бъдат врагове. Само тук можеха да имат радост. Тук можеха да правят нещо по-добро, отколкото да спорят за неща, които не можеха да променят. Тук можеше да се наслаждава на радостта... и на любовта. Обичаше Доминик Сен Клер. Това беше единственото, което се съмняваше, че ще се промени, докато е жива.

Но знаеше колко кратко може да бъде това време.

Абигейл не можеше да се въздържи да не се оглежда. Никога преди не беше виждала толкова много разкошни дрехи. Дори най-богатият корабостроител в Ню Бедфорд щеше да изглежда като беден роднина тук, сред великолепието на тази лондонска къща. Аромати на скъпи парфюми се носеха около нея, опиянявайки я като движенията на танцуващите в средата на огромната бална зала. Светлината на кристалните канделабри се отразяваше в скъпоценностите, проблясващи в сложните прически и по пръстите и китките на дамите. Дори обикновеният на пръв поглед бастун в ръката на един от господата блестеше с несъмнено златни инкрустации.

Абигейл също беше елегантна. Шивачката набързо преправи перленобялата рокля на Клариса, за да ѝ стане по мярка. Беше красива от всичко, което някога беше обличала, тъканта сякаш се рееше около нея, обгръщайки я като фин облак. Единствените цветни петна бяха розовите пъпки в средата на корсажа и по дантелата на ръба на късите ѝ ръкави. Лейди Съдли беше много разочарована, че нямаха достатъчно време, за да дадат да се обият със също такива розови пъпки и белите обувки на Абигейл.

Като чу смеха на Доминик под живата мелодия, която свиреше оркестърът в галерията на главите им, тя отмести поглед от залата и срещна усмивката му.

— Скъпа, изглеждаш като малко момиченце с нова кукла.

— Чувствам се като кукла. Не мога да повярвам, че Абигейл Фицджералд е на място като това.

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Внимавай какво говориш. Дори само истинското ти име може да ни предаде.

Тя се смути и кимна. Не можеше да позволи възторгът ѝ пред този разкош да я накара да забрави защо са тук.

— Колко остава?

— До какво?

— Докато се измъкнем, за да намерим твоя приятел.

Въздържа се да не каже на глас името на Ивън Съмърсет.

Доминик се засмя, нагласявайки белите си ръкавици, които бяха в тон с жилетката и вратовръзката под черната дреха. Панталоните му проблясваха в сребристо под светлината на канделабрите.

— Да не си се научил да четеш мислите ми, още преди да съм ги изрекла?

— Видях как използваш всякакви предлози, за да се измъкнеш от къщата. Много малко въображение е необходимо, за да се отгатне причината.

— Надявам се ти да си единственият с такова въображение.

На лицето му се изписа мрачно изражение.

— Щом тръгна, ще ти кажа.

— Ти? Мислех, че...

— По-добре е да останеш тук, скъпа.

— Мислех, че ми вярваш — каза тя, не желаейки да отстъпи.

— Вярвам ти. Точно затова те оставям тук, за да прикриваш отсъствието ми с някаква история, която съм сигурен, че можеш начаса да съчиниш. — Той въздъхна. — Давам ти по-трудната задача, а и там, където отивам, не е място като за тебе.

Абигейл хвана ръката му.

— Не забравяй, че съм моряшка дъщеря. Там, където отиваш, не може да е по-различно от местата, където и аз съм била.

— Така е. — Той я изгледа от глава до пети. — Затова знаеш колко внимание ще привлечеш към нас, ако отидеш на подобно място така красива, каквато си сега.

Тя подръпна с усмивка ревера на дрехата му и ръката ѝ се спря за миг на жилетката му.

— Значи затова държеше на тъмните дрехи. За да минеш незабелязан в сенките.

— Сенките взеха да ми харесват. — Той присви очи, но искриците желание, припламнали в тях, не останаха скрити за нея. — Ще ми липсват, скъпа, защото вече не сме в Съдли Хол.

— Трябва да си намерим нови сенки.

Пръстите му се плъзнаха по лицето ѝ в бърза милувка.

— Или ярко слънце, за да те виждам как потръпваш от наслада, да наблюдавам лицето ти в тези моменти. — Отправи поглед някъде

покрай нея и тонът му изведнъж стана съвсем друг. — Много ви благодаря, милейди, че ни поканихте да присъстваме тук тази вечер.

Лейди Съдли размахна леко ветрилото от пищни пера пред лицето си и се усмихна. Макар че дрехите ѝ сега бяха много по-разкошни от простичкото облекло, което бе носила в провинцията, изражението на лицето ѝ си бе останало същото.

— Много сте любезен, а би трябвало да ме укорите, че не съм ви представила на другите си гости, господин Сен Клер.

Абигейл видя как Доминик едва сдържа потрепването, когато чу лейди Съдли да произнася името му. И сякаш не се беше случило нищо особено, тя побърза да се обади:

— Лейди Съдли, по пътя от Лондон споменахте, че ще се срещнете с госпожа Амстердам, която би желала да поговори с хора от Канада. Ще бъдете ли така любезна да ме представите на нея сега? Доминик трябва да се срещне с един приятел, когото видя да пристига преди малко, но какъвто си е притеснителен, не искаше да ме оставя сама.

И тя продължи да бърби непринудено, щедро черпейки от речника на Клариса, докато лейди Съдли кимна в знак на съгласие.

— Благодаря ти, скъпа — прошепна Доминик и стисна ръката ѝ, преди да се отдалечи.

Абигейл сподави въздишката си и наложи на устните си най-очарователната си усмивка, докато лейди Съдли вървеше пред нея, отвеждайки я към жените, събрани от едната страна на балната зала. Беше усвоила много бързо основното правило — да кима и да се усмихва. Това ѝ спестяваше необходимостта да дава обяснения за акцента си, който ясно сочеше, че е чужденка.

Докато се придвижваше от групичка на групичка, без да изпуска от очи вратата с надеждата, че Доминик скоро ще се върне, усети как някой я хваща за ръката. Понечи да я отдръпне, но после се усмихна на Клариса, която я погледна изпитателно, преди да се обърне към пълничкия мъж до нея.

Учудващо бяла коса стърчеше от всички страни на главата му. Беше облечен в елегантни дрехи, но обувките му изскърцаха, когато направи една стъпка към нея. Абигейл се запита дали и те, подобно на жилетката, опъната над огромния му корем, не протестират срещу извънредната тежест, която са принудени да носят.

— Абигейл, това е сър Харлан Морис — каза Клариса и по лицето ѝ се изписа облекчение. — Сър Харлан, моята приятелка Абигейл...

— Много се радвам да се запозная с вас — побърза да каже Абигейл, преди Клариса да разкрие нещо повече за нея.

Искаше ѝ се Доминик да беше се представил някак другояче пред Клариса и Нютън, а не със собственото си име. Тогава бе изпитвал остра болка и това беше единственото му извинение, което тя много добре разбираше, но сега ѝ се налагаше много да внимава, за да не допусне някой да си спомни, че френски контрабандист с такова име командва кораб от Наполеоновата блокада.

— И аз се радвам, госпожице. — Той присви очи в оценяващ поглед. — Тъкмо казвах на младата лейди Клариса, че...

— О, извинете ни — намеси се Клариса също така бързо, както Абигейл я беше прекъснала. — Казах на мама, че ще ѝ заведе Абигейл веднага щом я открия в тълпата. Желая ви приятни забавления, сър Харлан.

Младото момиче избута Абигейл от възпълничкия джентълмен толкова бързо, че не ѝ остана време за друго, освен набързо да му кимне. И докато Клариса я водеше бързо през балната зала, Абигейл запита:

— Какво има?

— Този човек! — Клариса потръпна и изражение на огромно неудоволствие замъгли приятните ѝ черти. — Дошъл е в Лондон да търси съпруга за ужасния си син. Не знам защо мама и татко са го поканили тук тази вечер.

— Само защото са го поканили, не означава, че ще позволят на сина му да те ухажва.

— Дори не бих допуснала! — ококори тя възмутено очи. — Никоя уважаваща себе си дама не би го допуснала. — Накани се да каже още нещо, но въздъхна, когато чу една възрастна дама да я вика. — Абигейл, толкова си щастлива, че си намерила мъжа на мечтите си и няма нужда да се показваш през сезона, за да те оглеждат всички майки и бащи, които искат да оженят синовете си.

Абигейл се засмя, докато Клариса се отправяше към повикалата я дама. Но усмивката ѝ угасна, когато чу някой да я вика по име. Обърна се и видя сър Харлан, който се приближаваше към нея. Един

бърз поглед към вратата ѝ даде да разбере, че Доминик още не се е върнал. Насили се да се усмихне и учтиво поздрави натрапилия се събеседник.

Очертаваше се една предълга вечер.

Абигейл се надяваше никой да не е забелязал колко често минава покрай вратата, която гледаше към стълбите, водещи до предното преддверие. Както всичко останало в лондонския дом на семейство Съдли, и тази стълба беше съвършена. Нито една прашинка не замъгляваше красотата ѝ. Възхищението пред изящните предмети, наредени покрай стените, щеше да ѝ даде оправдание, че така често се отбива в тази посока.

Къде ли може да е Доминик? Тя нямаше представа колко голям град е Лондон, но с карета сигурно се стигаше сравнително бързо оттук до реката и пристанището. Той ѝ беше казал, че познава няколко души, които могат да им помогнат да се измъкнат от Англия. Колко време щеше да му трябва, за да намери поне един от тях?

Не забравяше да се усмихва всеки път, когато покрай нея минеше някоя възрастна дама, и да кимва на джентълмените. Те не помисляха да я ухахват, защото всички я смятаха за съпругата на Доминик.

Съпругата на Доминик.

Топлина избликна някъде дълбоко в нея и се разпукна като нежно цвете. Не знаеше как така изцяло се бе променила в изминалите две седмици, но вече не можеше да си представи живота без Доминик. Искаше да вкусва омаята на гласа му, магията на очите му, докосването му, което я хвърляше в екстаз, какъвто не бе подозирала, че може да съществува.

Но тя много добре знаеше, че онзи проклет кораб е всъщност неговият живот. Беше виждала колко самотно живее леля ѝ, докато очаква онези няколко кратки седмици, когато чичо ѝ се връщаше у дома, преди отново да отплава. Морето беше опасна любовница, с която никоя жена не можеше да се състезава.

Доминик може да ме вземе на кораба си.

Опита се да не обръща внимание на тази мисъл, която често ѝ бе идвала на ум, докато Доминик спеше до нея, положил буза на гърдите ѝ. Неведнъж ѝ идваше на устата да го запита дали не би ѝ позволил да дойде с него, когато се срещне отново с екипажа на своя кораб. Но не беше го питала, защото се страхуваше, че той ще ѝ изтъкне поне десет

разумни довода защо не е възможно тя да пребивава на борда на френски кораб в блокадата на Англия. Тогава мечтите ѝ щяха да се превърнат в студена пепел.

Изрече набързо някакво извинение, когато се бутна в някого. Отстъпи назад и погледна по-внимателно.

Пред нея стояха двама мъже. Тя се беше блъснала в по-високия, със светлокафявата коса. До него бе застанал мъж, по чиято глава нямаше повече косми, отколкото по яйчена черупка. И двамата бяха добре облечени, но не така елегантно, както хората от „благовъзпитаното общество“. Не носеха обаче и сивите ливреи на прислугата на дома Съдли. Запита се кои ли са.

По-високият пристъпи и протегна ръка.

— Госпожице, простете ми, че не гледах къде вървя.

Тя го изглежда невярващо. Не можеше да не познае акцента.

— Вие сте американец!

— И аз, и господин Едуардс. — Той се усмихна и дългото му тясно лице промени изражението си. — Както и вие, бих се осмелил да предположа.

— Какво правите тук, в Англия?

Все така усмихнат, но с хладен глас, мъжът отговори:

— Дори по време на война има нужда от дипломати, които да търсят начини тя да приключи с мир.

— Не бива да питате господин Мънро за нищо повече в това отношение — намеси се господин Едуардс.

— Естествено. Разбирам — отвърна тя, макар че не разбираше нищо.

— А вие, госпожице, може ли да запитам вие защо сте тук? Явно сте американка, а не си спомням да съм ви виждал в състава на нашата малка делегация.

— Пристигнах съвсем неотдавна в Лондон.

Абигейл искаше да каже истината, доколкото беше възможно. Къде е Доминик? Никак не я биваше в тази игра на полуистини.

— Удоволствие е да се запознаем с вас, госпожице — и господин Мънро погледна към по-ниския си спътник. — Човек започва да жадува да чуе гласове, които му напомнят за дома.

— Така е.

С това беше абсолютно съгласна.

— Можем ли да поговорим насаме? — запита той и се огледа.

— За какво?

— Имам нареждания да давам на висшестоящите си началници сведения за всички американци в Лондон. — Той я погледна със студена усмивка. — Няма защо да изглеждате съкрушена, госпожице. Запитайте всички тук и всеки ще ви каже, че това е съвсем обикновена практика, когато човек се намира сред неприятели.

— Всеки в тази зала с право може да сметне американците за свои неприятели, господин Мънро. Съмнявам се, че вие или господин Едуардс ще бъдете толкова непредпазливи да обявявате тук поданството си, без сериозно да си помислите. Нито пък аз.

Господин Едуардс се засмя.

— Тя е права, Мънро. Трябва да бъдете открит с нея.

По-високият мъж го изгледа втренчено, после кимна, но явно неубеден.

— Госпожице, чухме, че в Лондон се намира човек, който би могъл много да навреди на американците. Имаме описание на този човек, но не искам да говоря тук за това. — Очите му блеснаха и той продължи със съвсем различен тон: — Колко се радвам отново да ви видя, милейди.

Абигейл погледна над рамото си и видя Клариса да се приближава към тях. Усмиваше се топло и приветливо, протягайки ръката си към господин Мънро. Той се поклони дълбоко над нея, а Клариса леко се засмя.

— Господин Мънро — каза младата домакиня, веейки си с ветрилото също като майка си, — виждам, че вече сте се запознали с моята приятелка Абигейл...

— Да, запознахме се — побърза да я прекъсне Абигейл, преди Клариса да успее да каже още нещо. Макар че името Абигейл не се срещаше много често, фамилното име на Доминик със сигурност щеше да ги издаде. — А ти явно познаваш тези джентълмени.

— Те са приятели на татко.

Клариса тъкмо щеше да продължи, но една възрастна дама с огромен бюст я повика. Без да се извини, тя побърза към нея.

— Госпожице? — обърна се към нея господин Мънро с лек поклон и жест към преддверието.

Когато Абигейл се поколеба, господин Едуардс добави тихо:

— За ваше добро е, госпожице.

Тя кимна. Не можеше да не забележи искреността в гласа на господин Едуардс. И макар че инстинктът я предупреждаваше да не напуска балната зала, защото можеше да пропусне връщането на Доминик, страхуваше се, че ако не научи сведенията, които можеха да ѝ дадат двамата мъже, това щеше да бъде още по-голяма грешка.

Господин Едуардс продължи да води учтив разговор, задавайки ѝ въпроси за впечатленията от престоя ѝ в Лондон, докато минаваха покрай една стая, където мъжете играеха на карти. Димът от пурите им за малко не я задави. Когато тя махна с ръка, за да го отстрани от себе си, господин Едуардс ѝ отправи съчувствена усмивка.

Отстъпвайки настрана, господин Мънро отвори една врата и я покани да влезе в стаята. Абигейл прие, защото стаята ѝ беше позната. Тук беше пила чай заедно с лейди Съдли днес следобед, докато разтоварваха каретата и разопаковаха багажа.

Двамата мъже влязоха и затвориха вратата. Когато се обърна, за да ги помоли за обяснение, Абигейл изненадана се взря в третия мъж, който стоеше зад вратата.

— Ти си жив! — извика тя. — Но какво правиш тук? Нали трябваше...

Изстена, когато нещо я удари по тила. Всичко потъна в мрак.

* * *

Доминик вървеше по паважа на улицата. Тротоарът беше така изровен, че му беше по-лесно да върви долу, по платното. Особено като знаеше, че го следят.

Мъжът зад него сигурно не предполагаше, че Доминик го е усетил, защото се притаяваше в сенките и спираше, щом Доминик завиеше зад някой ъгъл, а после отново тръгваше по петите му. Беше го забелязал още в кръчмата близо до пристанището. Мъжът не беше висок, но Доминик знаеше, че и ниските хора могат да бъдат опасни не по-малко от високите. Острият нож или зареденият пистолет увеличаваха риска.

Ако този мъж искаше да разбере какво прави Доминик тук, близо до пристанището, отговорът беше прост. Безпокойството му

нарастваше с излизането от всяка следваща кръчма. Когато отвори вратата на заведението, което като че ли беше готово всеки момент да се сгромоляса в Темза, той изобщо не се озърна. Вратата зад гърба му отново се отвори и затвори, докато стъпките му го отвеждаха към мястото, където една кана и няколко чаши стояха на ниска маса, досущ подобна на половин дузина съседни маси, край които неколцина мъже се бяха свили над чашите си. Усещаше преследвача зад гърба си.

Доминик седна на масата при каната и сложи една монета пред себе си. Както предположи, блясъкът на златото привлече мигновено кръчмаря. Добре. Имаше нужда да поговори с някого, който може и да му даде необходимите сведения.

Една пълна чаша се настани на масата пред него.

— Пийни с мене — каза тихо Доминик.

Кръчмарят, нисък мъж с черна коса, преплитаща се в бялата му брада, напълни още една чаша с пенлива бира и се настани срещу него.

— Тука не е място за благородни господа — изръмжа той. — Особено за такива, дето така си показват златото пред всички.

— Парите са за тебе. — Доминик се усмихна и захлупи монетата с длан, когато побелелият мъж се пресегна да я вземе. — Ако ми дадеш отговорите, които са ми нужни.

— Сигурно много искаш да узнаеш нещо, господине. А парите си ги бива.

— Така е, търся един човек.

— Досетих се. — Ханджията надигна чашата си и отпи голяма глътка. — И кого търсиш?

— Един стар приятел. Ивън Съмърсет. Това име да ти говори нещо?

Кръчмарят остави чашата си на масата и набръчка чело, макар че Доминик едва можеше да различи изражението му под гъстата рошава маса от коса и брада.

— Да, чувал съм го. Навърташе се насам.

— Навъртал се е?

Доминик не можа да потисне раздражението в гласа си. Къде се е дянал Ивън?

— Отдавна не се е мяркал. Две години, може и три да са. — Мъжът отпи замислено още една глътка. — Има един, дето сигурно ще знае.

— Кой?

Доминик леко дръпна ръка от монетата. Кръчмарят впи в нея лакомо блесналите си очи.

— Червения.

— Кой Червения?

— Просто Червения. Можеш да го намериш в „Медната риба“. Знае всичко, каквото става в града. Ако приятелят ти е тука, Червения ще ти каже къде да го търсиш.

Доминик дръпна още малко ръката си от монетата.

— Къде е „Медната риба“?

Ханджията набързо го осведоми. Доминик взе монетата и му я подхвърли. Тя моментално изчезна някъде в дрипите му. Отпивайки от чашата си, Доминик направи гримаса. Бирата беше горчива. Бутна чашата настрана и се изправи.

— Благодаря, приятел.

— Със здраве, господине.

И ханджията потупа предницата на дрипавата си риза, където беше скрил парите.

Доминик заобиколи масите и излезе на улицата. Накани се да слезе отново на паважа.

— Господине?

Той се обърна и опря ръка на дървения кол, който някога явно беше служил за връзване на коне, но сега беше така прояден от дървояди, че едва се държеше.

— Да?

Мъжът, който го беше следил, пристъпи под светлината, излизаща от прозорците на съседната кръчма. Протегна ръце и завъртя длани, за да покаже, че не държи оръжие.

— Какво искаш? — запита Доминик и го подкани с жест да се приближи. — Не може да е толкова важно, че да чакаш цял час, за да ми предадеш съобщението.

— Важно е, господине. — Той се ухили и му протегна едно сгънато листче. — Сега е важно.

Доминик взе листчето. Разгъна го и го обърна към светлината.

— Капитан Сен Клер, елате на посочения адрес преди полунощ, ако искате да приберете Абигейл Фицджералд, преди да бъде предадена на английските власти.

Полунощ! Вече беше почти полунощ. Той изруга, смачка хартията и понечи да я хвърли. Но се въздържа, не искаше някой случайно да попадне на уличаващата бележка. Пъхна я под жилетката си и се огледа. Пратеникът обаче беше изчезнал.

Доминик отново изруга. Възможността да научи кой праща писмото беше изчезнала заедно с приносителя му.

Забърза по улицата. Нямаше време да търси Червения и да разбере къде се е дянал Ивън, макар че точно сега ужасно му беше необходимо приятелят му да е тук с него. В онези времена много лесно се бяха оправяли с такива сложни работи.

Сега обаче провалът щеше да му струва неимоверно скъпо. Тази мисъл не му даваше мира, също като човека, който го беше следил. Усети бодване в глезена, но не му обърна внимание. Когато стигна на по-оживено място, взе карета, която да го отведе на адреса, недалече от старата лондонска крепостна стена.

Не се учуди, когато видя да светят всички прозорци на къщата, разположена на доста оживена улица между един магазин за шапки и една книжарница. Онези вътре навярно искаха да бъдат сигурни, че никой няма да се промъкне вътре, без да го забележат.

Плати на кочияша и се упъти към вратата. Почука. Вратата се отвори и той разбра, че са го наблюдавали още откакто беше слязъл от каретата. Когато влезе в преддверието, чу далечен камбанен звън, който оповестяваше полунощ.

Жената, която му отвори, беше възрастна. Или не чуваше добре, за да запомни името му, когато ѝ го каза, или не беше изненадана, че го вижда. Махна му да я последва по тесния коридор, изненадващо тъмен, докато цялата останала част на къщата беше залята от ярка светлина.

Когато стигнаха до вратата при стълбите, жената я отвори и се дръпна, за да го пропусне.

— Не, Доминик! — чу той вика на Абигейл. — Бягай! Бягай оттук!

Доминик влетя в стаята и се озърна. Погледът му се кръстоса с очите на мъжа, когото не беше очаквал да види отново, преди да стигне Франция. Ахна смаяно:

— Фицджералд!

— Питам се дали ще дойдете, Сен Клер. — Капитан Фицджералд се усмихна и погледна към дъщеря си. — Страхувах се, че няма да ви видя увиснал на бесилката.

— Татко! — изкрещя Абигейл. — Пусни го! Пусни ни! Моля те!

— Да ви пусна?

Фицджералд се навъси страшно, когато двамата мъже, държащи Абигейл за ръцете, се изсмяха. Вдигна ръка и я удари силно.

Тя се свлече на пода. Замайана повече от неверие, отколкото от ужасната болка в главата, Абигейл чу нечий вик, после юмручен удар. Надигна се на колене и се опита да стане, хващайки се за облегалката на близкия стол.

Доминик нямаше да позволи да я наранят. Но не биваше да се опитва да прави нещо глупаво, като например да се помъчи да я защити. Трябваше да бяга. Веднага!

Сграбчи ръката на баща си и се изправи.

— Престани! — изкрещя, когато видя Доминик паднал на колене, с опрян в гърлото му нож.

— И ти си като майка си! — изсъска баща ѝ. — Курва, която тръгва подир първия мъж, който ѝ се усмихне. — Гласът му се извиси, изпълнен с ярост. — По-лоша си от нея, защото си позволила на това френско копеле да спи с тебе. Каква стойност имаш сега за мене?

— Каква стойност ли? Какво искаш да кажеш? — Тя залитна, но баща ѝ не я подхвана и тя се строполи на стола. — Татко, ти си жив! И аз съм жива. Пусни Доминик и...

— Доминик, така ли?

И той отново вдигна ръка.

Тя отстъпи назад — никога не беше предполагала, че ще трябва да се плаши от баща си. И прошепна умолително:

— Татко, какво има?

Той само изглежда яростно Доминик. Самодоволна усмивка блесна жестоко на устните му. Изсмяха се и ритна ужасно силно

поваления си враг.

— Не! Престани! — изпищя Абигейл.

Хвърли се напред, но Мънро я задържа. Тя се помъчи да се отскубне, но не можеше. Той беше твърде силен за нея.

Доминик с мъка се надигна отново на колене. Когато Фицджералд се приготви пак да го ритне, той отскочи настрани с мълниеносната бързина, каквато Абигейл беше видяла у него при гръмотевичната буря. Хвана ботуша на баща ѝ и рядко го изви.

Фицджералд падна на пода. В следващия миг юмрукът на Доминик смаза носа му.

— Това е за Абигейл — изрева Доминик. — А това е за...

Пред лицето му моментално изникна дулото на пистолет. Той вдигна бавно ръце, усмихвайки се, докато Фицджералд се надигаше с мъка от пода. Не каза нищо. Но изведнъж скочи и бутна настрана оръжието, когато Фицджералд се извърна рязко към Абигейл, вперила ужасения си поглед в тях.

— Да не си посмял пак да я удариш, Фицджералд!

— Тя е моя! Ще правя с нея каквото си искам.

— Само да...

Но преди Доминик да пристъпи към Абигейл, внезапна болка проряза челюстта му.

Едуардс се изсмя, виждайки го как рухва на пода. Прокара ръка по дръжката на пистолета си, който беше хванал за дулото, и го насочи към Абигейл. Тя се задърпа, за да се освободи от ръцете, които я стискаха здраво.

— Копелета! — изкрещя като в несвяст.

Баща ѝ стисна лицето с две ръце.

— Какъв език! Помисли си само какво ще каже леля ти Уилма, ако разбере какви думи изрича нейната доведена дъщеря.

— Племенницата ѝ, искаш да кажеш.

Нима ударът на Доминик беше замъглил ума на баща ѝ? Не, този стряскащ блясък не бе напуснал очите му още от момента, когато тя се бе събудила в тази къща, за да разбере, че баща ѝ е в Лондон и че Мънро и Едуардс са част от екипажа на новия му кораб.

Фицджералд се изсмя.

— Искях да кажа доведената ѝ дъщеря. Не ми казвай, че никога не си подозирала, че скъпият ти чичо е истинският ти баща.

— Защо да подозирам?

Тя се опита да мине покрай него, за да стигне до Доминик, но той се изправи пред нея, и ѝ препречи пътя.

— Защото това е самата истина. Мислех, че само се е хвалел, че е спал с майка ти, преди да се ожени за Уилма.

Като разбра, че той няма да я пусне да се приближи до Доминик, Абигейл се отпусна на най-близкия стол.

— Да не искаш да кажеш, че чичо Джареб и мама са били любовници? Ако го е обичала, тогава...

— Мълчи! — Той отново я удари. Когато тя извика от болка, лицето му се изкриви в жестока усмивка. — И ти си курва като нея, но може би все още имаш стойност за мене.

— Стойност? Какво искаш да кажеш?

— Мълчи, докато се оправя с този френски пират.

— Не! Не го наранявай! — Тя скочи и мина край баща си... не, покрай чичо си. Мина покрай капитан Фицджералд и изтича към мястото, където беше паднал Доминик. Когато го видя, че още диша, коленичи до него и се опита да го свести.

— Назад! — извика и издърпа ножа, който знаеше, че Доминик е скрил под дрехата си.

— Пусни го! — заповяда капитан Фицджералд.

— Остави ни! Качи се на кораба си и замини оттук. Забрави, че си ни намерил. Тогава ме остави на Доминик. Сега няма да ти е трудно пак да го направиш.

Усмивката му беше като късче лед.

— Не ставай глупава. — Взе пистолета от Едуардс и го насочи право в главата на Доминик. — Пусни ножа, Абигейл, за да не излезе, че си се съпротивлявала без причина.

Тя загледа ужасена мъжа, който за пореден път показваше колко малко го е грижа за нея. Искаше да го накара да ѝ отговори защо беше настоял тя да го придружи на това плаване, щом като толкова я ненавижда? Но щеше ли да промени решението, което беше взела, отплувайки от Ню Бедфорд? Ако не беше дошла на това плаване, никога нямаше да срещне Доминик.

Не можеше да остави капитан Фицджералд да го убие. Трябваше... Но мислите ѝ изчезнаха в една рязка, отнасяща всичко болка.

Артър Фицджералд взе ножа, паднал на пода, когато Абигейл се отпусна безчувствена долу до Сен Клер. Изтри го и отправи мрачна усмивка към Мънро, който тъкмо оставяше на масата дървената подпорка за книги.

— Докарай каретата. Трябва да тръгваме.

— Капитане?

Той метна яростен поглед към Едуардс.

— Сега пък какво?

— Ами те? — Той махна към французина и Абигейл, чиято рокля се бе вдигнала почти до коленете. — Какво... искам да кажа, какво смятате да правите с тях?

— Вържи Сен Клер и го напъхай в сандъка на каретата. Отнеси се по-нежно с Абигейл. — Той се усмихна хладно, хвърляйки ножа на масата до подпорката за книги. — Мънро, знаеш какво да правиш.

— Да, капитане — отвърна мъжът с широка усмивка. Много добре знаеше какво има предвид капитанът за двамата си пленници.

Каретата изтрополи по алеята пред голямата къща. Издигната на един хълм над селцето Мористаун, от нея се виждаше като на длан цялата долина, както по времето, когато на това място се бе издигал феодалният замък, построен преди близо хиляда години. Големи прозорци бяха заменили тесните бойници, останките от крепостната стена бяха изчезнали, разрушени от отлитащите години.

Абигейл не бе хвърлила и един поглед към виещия се път, който по стръмнините се стесняваше почти колкото ширината на каретата. Не се интересуваеше къде я отвеждат. Всичките ѝ мисли бяха насочени към затвора, в който бяха отвели Доминик. Нямаше смисъл да пита капитан Фицджералд каква ще е съдбата му. Той мрачно и студено беше отказал да отговори на всички въпроси за Доминик или за „Република“, или за новия си кораб.

Но Абигейл не можеше да мисли за нищо друго. В селото под хълма бяха спрели до един мрачен и мръсен затвор. Дрънченето на оковите, които бяха сложили на ръцете и краката на Доминик още преди да напуснат Лондон, още отекваше в ушите ѝ. Той сигурно цял се беше схванал, натъпкан в ужасния сандък отзад на каретата. Единственият ѝ опит да говори с него не успя, защото капитан Фицджералд веднага ѝ беше затиснал устата с ръка. Тя не можа да

направи нищо друго, освен безпомощно да гледа как Доминик изчезва зад дебелите стени на затвора.

Думите, които капитан Фицджералд бе отправил към тъмничаря, не й даваха мира. „Пъхнете го в най-дълбоката дупка! Така ще разбере какъв ад очаква френските пирати, когато увиснат на бесилката.“ После триумфално се бе изсмял.

Абигейл се облегна на стената на каретата, за да се дръпне възможно най-далече от мъжа, когото бе смятала за свой баща. Никога вече нямаше да го помисли. Дори не искаше да го смята за свой чичо. Това беше само един звяр, изпълнен с омраза, жесток и отмъстителен... точно такъв, за какъвто толкова глупаво беше смятала и Доминик.

Каретата спря точно пред къщата. Почти половин миля имаше от портата на имението до входа, по чиито стъпала гостите стигаха до открита веранда. Градината тънеше в сънната си красота. Всичко беше спокойно, само не и кървящото й сърце.

Когато каретата спря, един лакей отвори вратичката. Отстъпи назад и намести пред стъпалото малко столче, за да могат гостите да слязат по-лесно. Поклони се и измърмори:

— Добре дошли, господине, госпожице.

Абигейл не погледна красивите цветя, растящи край верандата, докато против волята си подаваше ръка на капитан Фицджералд. Ако кажеше, че не иска да влиза тук с него, нямаше да спечели нищо, даже напротив. Заби поглед в земята, беше се уморила да гледа победоносното му изражение.

Капитан Фицджералд се изсмя.

— Защо си толкова мрачна, Абигейл?

— И разумът ти ли е толкова малко, колкото и състраданието? — изфуча тя, не желаейки да му покаже колко много я боли. — Какво съм ти направила, че толкова ме мразиш? Не умрях, когато „Република“ потъна, но това не е престъпление.

— Странно, че само ти и Сен Клер сте оцелели.

— Скочих от прозореца на каютата, преди твоите хора да взривят кораба. Доминик се опитваше да се бори с тях. Експлозията го изхвърли във водата. После морето го е отнесло до брега.

— И никой друг не е оцелял?

— Денди.

— Кой?

— Котето ми — отвърна тя с леден тон.

Капитанът изруга.

— Никой друг човек?

— Никой — тя потръпна, припомняйки си изхвърлените на пясъка тела.

— Откъде знаеш, че този пират не ги е избил всичките?

— В неговото състояние не можеше и бълха да убие. — Смахът ѝ секна, когато осъзна, че истината я е издала.

— Предателка! — изръмжа той тихо и тя разбра, че не иска никой друг да чуе разговора им. — Хранех те и те обличах! И ти с какво ми се отплати? Върнала си живота на това копеле!

— Защо да съм лоялна към баща, който превозва оръжия за неприятелски държави?

— Не си ми дъщеря!

— Ти така каза.

— Не ставай нахална, момиче. — Той се приближи плътно към нея и продължи със същия тих шепот: — Трябваше да разбера, че ще станеш същата като нея.

— Какво искаш да кажеш?

Той сграбчи ръцете ѝ.

— Майка ти беше курва. Красива курва. Казваше, че е влюбена в Джареб, но аз я исках... убедих я да се омъжи за мене.

Лицето на Абигейл пребледня. По зловещото му изражение тя разбра, че не е първата, пострадала от жестоката му ръка. Вероятно беше пребил майка ѝ, за да я накара да стане негова съпруга и да не се омъжи за брат му.

Студеният му смях смрази кръвта в жилите ѝ.

— Тя не спомена, че е бременна, преди да разменим брачните клетви. Искаше да ме напусне, след като Джареб се върне от пътуването си.

— Защо не я пусна?

— Защото беше моя! — изрева той. — Ти дори още сучеше, когато тя се опита да избяга при него. Погрижих се за нея, след като ѝ казах, че ще отгледам копелето ѝ. — Той се усмихна. — И трябва да се погрижа за тебе, дъще.

Абигейл отстъпи една крачка. Да не е луд? Не, капитан Фицджералд не беше луд. Натрапчивата ревност го караше да постъпва по този начин.

— Ти си се погрижил за майка ми?

Макар че не очакваше да чуе от него истината, усмивката му я предупреждаваше, че много му се иска да ѝ я каже.

— Беше нещастен случай. Падна на кея. И си счупи врата. — Усмивката му стана нетърпима.

— О, небеса — ахна тя, осъзнавайки какво се таи зад тази зловеща усмивка. — Ти си я бутнал.

— Не ставай глупава, Абигейл. — Той я потупа по бузата. — Твърде рисковано щеше да бъде. Тя можеше и да не умре. — Хвана я за ръката и я поведе по стълбите. — Сега бъди добро момиче. Жалко ще бъде, ако историята се повтори.

Абигейл застана като вкопана на място, отказвайки да го последва доброволно, макар и с риск той да счупи и нейния врат.

— Къде ме водиш?

— Мислех, че ще се зарадваш да разбереш, че изпълнявам обещанието, което дадох на майка ти, преди да умре.

— Обещание да затриеш живота ми?

Капитанът отново се изсмя.

— Заклех се, че ще се погрижа за дъщеря ѝ така, както заслужава.

Абигейл не му направи удоволствието да го запита отново какъв ужас е приготвил за нея. Не можеше да се тревожи за бъдещето си, щом знаеше, че той е направил така, че Доминик да бъде съден за пиратство. Защото знаеше каква ще е присъдата.

Смърт.

Не се и осмеляваше да мечтае, че ще оневинят Доминик. Само да си отвори устата, френският му акцент мигновено ще го обяви за виновен.

Капитан Фицджералд стисна силно ръката ѝ, но тя отказа да го погледне. Той се беше облякъл в хубав костюм за предстоящото посещение, а тя все още носеше онази елегантна рокля, с която се беше появила на приема на семейство Съдли. Защо трябваше да влизат в тази къща, вместо да бягат от Англия сега, когато капитан Фицджералд беше започнал да си отмъщава на Доминик? Нямаше ни

най-малка представа. Фицджералд не ѝ беше казал, а тя не искаше да го запита, не искаше повече да му дава възможност да се гаври с нея.

Той я дръпна силно за ръката и тя тръгна след него. Не можеше да се бори с Фицджералд, когато сърцето ѝ лежеше разбито на парчета в гърдите ѝ. Сложи крак на първото стъпало.

— Внимавай къде вървиш! — скара ѝ се той. — Леля ти не те ли е учила да се държиш като дама?

— Леля ми ме научи на много неща, но закъснелият ти интерес към моето образование ми изглежда доста смешен, татко. — Изрече обръщението като изпълнен с омраза епитет. — Разбира се, в този момент намирам целия ти интерес към мене за смешен.

— Мълчи! — Лицето му почервения от ярост. — Ако не...

— Какво по-лошо можеш да ми направиш от това, което вече ми причини? — запита тя, спирайки по средата на дългото стълбище, обградено с гръцки колони. — Отдели ме от леля ми, която ме обича. Осъди майка ми и мене, макар че и двете искаме само да бъдем с мъжете, които обичаме. Аз нямам от какво да се срамувам. Аз не предавам страната си, като докарвам оръжия да ги продавам на англичаните.

— Нищо не знаеш ти.

— Знам това, което видях в трюмовете на „Република“. Мислиш ли, че няма да обърнат внимание на това, когато свидетелствам на процеса на Доминик?

— Няма да свидетелстваш.

— Няма ли?

— Няма. — И той се усмихна. — Погрижил съм се да бъдеш заета с други занимания.

Когато не чу от нея нито дума в отговор, той запита:

— Не искаш ли да знаеш с какви?

— Интересува ме само това, че накара да арестуват мъжа, когото обичам. С какво още можеш да ме нараниш?

Фицджералд присви очи.

— Ако не искаш да научиш отговора, което, уверявам те, ще бъде във вреда на Сен Клер, ела сега с мене.

Абигейл поиска да възрази, но се побоя, че всеки следващ неин протест ще го убеди да намери начин да поиска колкото може по-скорошен процес срещу Доминик. Подозираше, че е накарал да го

арестуват, защото така можеше да има контрол над нея. Щеше да се възползва от страха ѝ за Доминик, когато тя покаже признаци на неподчинение. Въздъхна примирено и разбра, че няма избор, освен да капитулира... за момента. Сигурно имаше нещо, което да може да направи. Нямаше да се предаде, докато не са пратили Доминик на бесилката.

Но защо баща ѝ, американец, се движи така свободно из Англия и предава враговете си на английското правосъдие? Защо е докарал тук оръжия? Защо я беше оставил на „Република“, макар че не преставаше да повтаря колко ценна била за него?

Дъските на верандата изскърцаха под стъпките им. Вратата се отвори. Абигейл потръпна от внезапен прилив на страх. Някакви невидими, неуловими за обонянието изпарения се носеха от тази къща и я облепваха с противните си нишки.

— Добър ден, капитане, госпожице — каза икономът, който се появи от сенките в коридора. Сивата му коса беше пригладена силно назад и цветът ѝ беше в тон с безупречно чистите му панталони. Над тях беше облякъл яркочервен жакет. — Мога ли да взема наметките ви?

Капитан Фицджералд хвърли наметалото си в ръцете на иконома. Обърна се към Абигейл, но тя се дръпна, за да избегне допира на ръцете му. Свали наметалото си и го подаде на служителя. Той го взе, докато тя оглеждаше преддверието, за да не срещне гневния поглед на капитан Фицджералд.

Забеляза витото стълбище с мраморни стъпала и лъщящите с лакировката си мебели, запълващи огромното пространство, което като че ли стигаше чак до дъното на къщата. Още по-фантастична от къщата на семейство Съдли в Лондон.

Една фигура помръдна в сянката. За разлика от грациозно движещия се иконом възпълният мъж почти се затъркаля към тях. Тя беше сигурна, че го е виждала някъде. Снощи на приема на семейство Съдли? Може би, но там се беше запознала с толкова много хора, че не успяваше да се сети как точно е името му...

— Най-накрая сте тук — каза той с глас, който сякаш излизаше от дълбоки бездни някъде в обемистото му тяло. Главата я заболя от този звук. — Артър, приятелю, толкова се радвам да ви видя жив и здрав след изпитанията на това пътуване.

— Беше предизвикателство, на което устоях — и капитан Фицджералд отправи сияйна усмивка към Абигейл, която тя се направи, че не е видяла.

— Чух, че сте загубили кораба и товара си в битка с френски пирати. Ужасно нещо, с такова нетърпение очаквахме да получим товара ви.

— Аз обаче успях да си върна най-ценния товар на „Република“. Дъщеря ми Абигейл. — Той се усмихна, когато тя го погледна така, сякаш е изгубил ума си. И я избута напред. — Абигейл, това е сър Харлан Морис. Мой добър приятел.

— Сър Харлан Морис?

Тя леко наведе глава, но не направи реверанс. Щом е приятел на капитан Фицджералд, значи беше човек, с когото трябваше да внимава. Доминик беше прав за предателството на Фицджералд, както беше излязъл прав и за толкова други неща. Овладея я паника. Още повече се оплиташе в мрежата на този ужасен човек. Трябваше да открие начин да му се изплъзне.

Сър Харлан се изсмя.

— Значи все пак е ваша дъщеря. Стори ми се, че е така, когато се запознахме вчера вечерта на приема у Съдли. Описахте ми я прекрасно, приятелю, ето защо бях напълно сигурен, когато пратих вашите хора да я вземат.

— Вие? — ахна Абигейл. — Вие сте пратили Мънро и Едуардс?

Вместо да ѝ отговори, той подпря с пръст брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ нагоре. Тя се опита да се дръпне, но сър Харлан стисна здраво лицето ѝ в длани.

— Дори още по-хубава, отколкото я описахте, и червенокоса при това. Възхитително, Артър.

Нов пристъп на страх овладея Абигейл, когато чу доволното изсмиване на капитан Фицджералд. Този звук предвещаваше нещастие за нея.

Сър Харлан продължи:

— Елате в кабинета ми. Там можем да поговорим насаме. Предпочитам първата среща да не бъде пред много любопитни погледи.

Първата среща? Абигейл сви вежди. За какво говореше баронетът? Думите на капитан Фицджералд подсказваха, че двамата

мъже са разговаряли често. А тя беше представена на сър Харлан едва снощи...

Когато влезе в кабинета, Абигейл видя, че той гледа към една много красива градина, но вратата към нея беше затворена. Богата дървена ламперия покриваше стените, почти губейки се под множеството картини. Някои от тях бяха портрети. Тя разпозна единия, на който беше сър Харлан като млад, и предположи, че жената до него е съпругата му. Малко момче стоеше до жената, която държеше бебе в скута си. Абигейл си спомни жлъчния коментар на Клариса по адрес на сина, за който сър Харлан търсел съпруга. Зачуди се за кое от двете момчета става дума.

Възхитителните мебели, изглежда, бяха дело на майсторска ръка. Стаята беше обзаведена луксозно, но Абигейл усещаше една хладина, която не беше долавяла никога дори в официалната приемна на леля Уилма, която се използваше само за сватби и погребения.

Когато сър Харлан ѝ посочи един стол, тя се отпусна на него. Безсънието от предната нощ ѝ се отразяваше зле, чувстваше, че самообладанието всеки момент може да ѝ изневери и да я накара да се разплаче. Стисна силно облегалките на стола и заслуша как двамата мъже си говорят като стари приятели. Бяха се настанили срещу нея в две тежки дъбови кресла. Оглеждайки стаята, Абигейл се запита какъв ли ужас ѝ е приготвил сега капитан Фицджералд.

Двама мълчаливи слуги влязоха с пълни подноси. Абигейл не каза нито дума, докато те поставяха бутилка бренди, кана с чай и чаени чаши на масичката до сър Харлан. Бренди? У лейди Съдли бяха поднасяли само чай и кейк. Когато сър Харлан погледна очаквателно към нея, тя стисна ръце в скута си. Нямаше да се прави, че ѝ е приятно да бъде тук и да предложи да им сервира. Нямаше друга причина да не вярва на сър Харлан, освен тази, че беше приятел на капитан Фицджералд. Това напълно ѝ стигаше.

Пълничкият мъж погледна към Фицджералд, но капитанът само сви рамене. Докато наливаше напитки в чашите, сър Харлан не преставаше да говори за хора и събития, за които Абигейл не беше и чувала. Видя как капитан Фицджералд кима и разбра, че това не е първото му посещение в Англия. Разбра и че тази му среща със сър Харлан не е първата, така че какво имаше предвид баронетът?

Взряна упорито в чашата си, Абигейл само искаше да може да се извини на Доминик. Той имаше право, като я предупреждаваше да се пази от капитан Фицджералд, но тя не се беше вслушала в думите му. Ужасно ѝ се искаше да му се извини за глупавата си наивност.

— Колко ще останете? — запита сър Харлан, посягайки към парчето кейк с дебела глазура.

— Останалият ми товар...

Абигейл рязко вдигна глава.

— Товар? Още товар ли си докарал в Англия?

Капитан Фицджералд се засмя.

— Да не мислиш, че не съм правил нищо, откакто ми откраднаха „Република“? Французите не можаха да ме задържат, защото нямаха никакви доказателства, затова дойдох в Англия и уредих да си купя нов кораб. Сега разтоварват „Факел“ в лондонското пристанище. Трябва да свършат до края на седмицата. Когато го натоварят отново, ще отплавам за Америка. Маккормик иска да побързам. Трябва да му закарам товара най-късно до края на октомври.

Да замине за Америка? Само преди толкова кратко време това беше най-съкровено то ѝ желание, но не можеше да замине сега, когато Доминик беше в затвора и го заплашваше смърт. Трябваше да убеди капитан Фицджералд да промени намерението си. Затова тя се насили да изрече с усмивка:

— Ще успееш, ако можеш да избегнеш френската блокада по-успешно, отколкото последния път.

Капитан Фицджералд изфуча и изръмжа полугласно някаква ругатня.

Сър Харлан сипа малко бренди в чая си.

— Разбира се, дъщеря ви ще остане тук, Артър, докато вие се занимавате с делата си в Лондон.

Абигейл се поизправи. Ако останеше тук, щеше да успее да намери някаква помощ, за да освободи Доминик.

Капитан Фицджералд отвърна, отправяйки многозначителен поглед към нея:

— Много мило от ваша страна. Не мислех, че сега бихте отворили вратите на дома си за нея. Смятах, че ще трябва да отведа дъщеря си и да я доведе обратно при следващото си пътуване.

— Глупости. Защо да я излагате на опасности? — Баронетът се засмя и коремът му се раздруса. — А и къде другаде ще е на толкова удобно място за пробите? Ще уредя шивачката да дойде тук. Колкото по-скоро привършат приготовленията, толкова по-скоро ще насрочим сватбата.

— Сватба ли? — ахна Абигейл.

Моментално си спомни коментарите на Клариса. „Дошъл е в Лондон да търси съпруга за ужасния си син.“

Студените сини очи на сър Харлан се спряха върху нея, но думите му бяха отправени към капитан Фицджералд:

— От въпроса ѝ съдя, че не сте ѝ споменали никакви подробности.

Пръстите ѝ стиснаха конвулсивно чашата, докато Фицджералд изричаше:

— Трудно щеше да ѝ бъде да запази в тайна такава новина, затова сметнах, че ще трябва да изчакам, докато стигнем в Морис Парк.

— Значи тя не знае нищо?

— Нищо!

Абигейл не можа да понесе да я изключват от разговора.

— За какво говорите? Чия сватба?

— Ами твоята, скъпа дъще.

Тя скочи на крака. Когато понечи да мине покрай него, капитан Фицджералд така силно я стисна за китката, че тя се сви от болка.

Той се изправи, изричайки властно:

— Успокой се, Абигейл. В края на краищата, нали не искаш да изглеждаш като бостанско плашило, когато се срещнеш с бъдещия си съпруг.

— Ти си луд! — извика тя. — Ако мислиш, че ще се омъжа за някого, когото ти избереш, особено за неговия ужасен син...

— Ужасен ли? — изправи се на крака туловището на сър Харлан.

— Това чух в Лондон. Няма да се оженя за него.

— Тихо! — Капитан Фицджералд я бутна обратно на стола ѝ. Отправи ѝ свиреп поглед и продължи: — Както разбирате, сър Харлан, налага се тя да бъде третирана строго. Но трябва да свикнете с това.

Странна тъга пропълзя по кръглото лице на възрастния мъж, но почти веднага изчезна.

— Да, свикнал съм с подобно нещо. Може би силната ѝ воля ще даде по-добри резултати при Клайв, а не както с последното момиче, което... Няма значение.

— Клайв? — прошепна тя, страхувайки се да чуе отговора на въпроса си. — Клайв е вашият син?

— Да.

Сър Харлан отново взе чашата с чай, сякаш нищо не се беше случило.

— Ако мислите, че ще се омъжа за англичанин...

Капитан Фицджералд изсъска:

— Нищо не знаеш, момиче. Мълчи. Не желаем да те слушаме.

Тя стана и вирна предизвикателно брадичка.

— Но ще ме слушате. Дори да ми бяхте баща, капитане, никога нямаше да се омъжа за човек, когото вие изберете.

Сър Харлан се изправи. На кръглото му лице се изписа смущение.

— Тя не е ваша дъщеря? Тогава коя е? — Той свъси вежди. — Да не се опитвате да ми пробутате някаква измамница?

— Абигейл е моя дъщеря. — Капитан Фицджералд хвана ръката ѝ и я разтърси със странна усмивка на тънките си устни. — Дете на невярната ми съпруга, но официално мое. Възпитана е от брат ми и твърде пуританската му съпруга, така че не е усвоила развратните навици на майка си.

— Къде е майка ѝ?

— Мъртва е.

Сър Харлан се усмихна.

— Много добре.

Абигейл, извън себе си, избълва френската ругатня, която толкова често беше чувала от Доминик. Не знаеше какво точно означава, но заподозря, че сър Харлан знае, като видя как почервява лицето му. Как смее да се радва, че майка ѝ е умряла, защото не е могла да обикне мъжа, който я е взел насила! Задърпа ръката си, за да я изтръгне от тази на Фицджералд.

Яростта ѝ го накара да се усмихне. Той я бутна обратно на стола. Разтривайки натъртеното, Абигейл се наклони отново да стане. Когато Фицджералд вдигна ръка, сър Харлан го възпря.

— Не я удряйте, Артър — заповяда той.

— Какво значение имат няколко синини, ако ще я научат да се подчинява? — запита капитан Фицджералд.

— Не искам да му давам никакви идеи.

— На кого? — прошепна тя.

И двамата не ѝ обърнаха внимание, продължавайки да спорят.

— Сър Харлан — намеси се тя, не можейки да понесе нито миг повече препирнята им, — какво му е на сина ви, че не може да си намери съпруга?

Яростта изля тъмен пурпур върху лицето на баронета. Когато се обърна към нея, тя се сви на стола си. Ръката му се сви в юмрук и се издигна над главата ѝ. Абигейл трепна, защото знаеше, че няма кой да го спре.

Чу се почукване и сър Харлан замръзна. Грабна бутилката с бренди и си наля в една празна чаша. Изгълта я на един дъх. Усмивката се върна на лицето му, той махна с ръка и каза:

— Отвори, Абигейл.

Тя се изправи с намерението да му каже, че не изпълнява заповеди на английски баронети. Но осъзна, че ако сега се възпротиви, той ще я пребие. Виждаше заплахата в очите му. Трябваше да се подчинява, докато не намери начин да се измъкне от тази къща. После щеше да потърси съюзници за Доминик. Дали е имал възможност да предупреди приятелите си, преди да бъде примамен със съобщението от капитан Фицджералд?

Колкото повече се приближаваше към вратата, толкова по-силно ставаше настоящето чукане. Тя отвори и отстъпи назад с изплашен вик. Очите ѝ се втренчиха, широко отворени, в ужасното същество, излязло сякаш от най-лошия ѝ кошмар.

Мъжът, застанал на прага, беше висок колкото Доминик, но два пъти по-широк. Руса коса, немита и мазна, висеше на кичури върху лицето му, чернеещо се под небръснатата от много дни брада. Той се приближи към нея — прегърбен, с влачеща се походка, сякаш му струваше много усилия да придвижва краката си. Полюляваше безволево отпуснати ръце покрай тялото си. От него излизаше някакъв остър звук, който се забиваше като свредел в ушите ѝ. Абигейл с все по-нарастващ ужас разбра, че той си тананика.

— Сър Харлан? — извика тя, без да се обръща.

Не смееше да направи някакво движение, защото не беше сигурна как ще реагира това страшно създание. Забеляза двама едри мъже зад него и се запита те пък какво ли правят тук.

— Хубаво. — Русият мъж спря да тананика и посегна да докосне косата ѝ. — Хубаво.

— Върви си — прошепна тя. Понечи да избяга, но един стол ѝ препречваше пътя. Така ли искаше капитан Фицджералд да сломи волята ѝ? Трябваше да се унижи и да моли за помощ, за да избяга от този звяр. — Помогнете ми. Не ме оставяйте с него! Моля ви!

Капитан Фицджералд сложи ръка на рамото ѝ, задържайки я между себе си и огромния мъж.

— Внимавай какво говориш, дъще. Обиждаш Клайв Морис, твой годеник.

— Годеник? Искаш да се омъжа за него? — Тя се вгледа потресена в безволево увисналата челюст на мъжа и в лишените му от разумен израз очи.

Когато направи крачка встрани, огромните му лапи я сграбчиха. Тежката му ръка потупа косата ѝ, сякаш тя беше някакво домашно котенце. Мъжът не преставаше да повтаря едно и също:

— Хубаво.

Абигейл в ужас метна умолителен поглед към двамата здравеняци зад гърба му. Никой от тях не направи никакво движение, гледаха я с израз, който, колкото и да не ѝ се искаше да повярва, като че ли издаваше, че се забавляват. Трябваше сама да се спасява. Когато се опита да се дръпне, Клайв я стисна здраво. Пръстите му се спуснаха от косата към панделките на корсажа ѝ. Тя извика отвратена.

На лицето му внезапно се изписа такава ярост, каквато никога преди не беше виждала. Чу предупредителен вик, но юмрукът на Клайв вече се стоварваше върху бузата ѝ. Тя се строполи на пода.

Захлипа, без да обръща внимание на ставащото наоколо. Скри лице в ръцете си и започна да излива мъката си. Плачеше за себе си и за Доминик, и за любовта, която им отказваха тези двама мъже, които нямаха никаква представа какво е любов.

Вратата се затвори. Рязката заповед на сър Харлан я накара да вдигне очи към суровата му физиономия. Той протегна ръка.

— Стани, Абигейл.

Като знаеше, че няма на кого да разчита за помощ, тя нерешително хвана ръката му и му позволи да ѝ помогне да се изправи. Огледа се със страх, но чудовището вече го нямаше.

Изстена, когато сър Харлан стисна лицето ѝ с две ръце. Устните му бяха гневно стиснати, но тя не знаеше дали гневът му е насочен към нея или към сина му. Той запита, поглеждайки към капитан Фицджералд:

— Винаги ли толкова лесно посинява?

— Не знам. — Капитанът си наля бренди, но не предложи на Абигейл, а според нея една глътка от златистата му топлина щеше да я успокои. — Не съм прекарвал много време с нея, за да знам.

— Така ли е, Абигейл?

Тя се измъкна от месестите ръце на сър Харлан. Отиде към подноса с чай, натопи една салфетка в горещата вода и я притисна към нараненото място под лявата си скула.

— Страхувам се, че много лесно посинявам, сър Харлан. Понеже съм червенокоса.

Баронетът изруга ядосано.

— Как може синът ми да се ожени за жена с насинено око? Какво ще каже доброто общество?

— Малко оризова пудра ще го прикрие, освен това тя ще е с воал — отбеляза капитан Фицджералд, изпразвайки чашата си. — Не се тревожи за това, Харлан.

— Няма да се омъжа за това... това същество! — извика Абигейл.

— Напротив, ще се омъжиш. — Сър Харлан си беше възвърнал самообладанието и се усмихваше. — Никога не бива да показваш пред Клайв друго, освен послушание. Трябва да се отнасяш с уважение към него. Не бъди като другата.

— Коя друга?

— Предишната годеница на Клайв. За нещастие ѝ се случи инцидент преди сватбата.

— Инцидент? Какъв?

— Счупи си врата. Ужасно нещастие, не мислиш ли?

— Това ли е направил с нея? — Тя погледна към капитан Фицджералд и забеляза, че на лицето му се е изписал забележително

блажен израз. Никога не би си признал, че се е отървал от съпругата си по същия начин. — Ако тя е била убита, тогава...

Сър Харлан насочи пръст право в лицето ѝ.

— Беше инцидент, Абигейл. Да се предполага, че е било друго, ще предизвика ненужни усложнения. Съдействай ни, иначе ще разбереш, че и за тебе може да стане доста неудобно тук. Ясен ли съм?

— Да, напълно.

Той се обърна и дръпна шнура на звънеца.

— Мисля, че ще е най-добре сега да се оттеглиш, Абигейл. Ще се присъединиш към нас за вечеря.

— По-скоро не — и тя докосна бузата си.

— Синът ми не вечеря с нас. Храни се в собствения си апартамент. Предлагам да дойдеш на вечеря с нас, скъпа, вместо да вечеряш с него. Откакто Клайв видя красотата ти, мисля, че ще е разумно да ограничим срещите ви. — Той се прокашля. — Понякога младите мъже може да полудеят от копнеж по бъдещата си съпруга преди сватбата.

— Няма нужда да бъдете деликатен с мене, сър Харлан — усмихна се Абигейл. Точно тази увертюра беше очаквала. — Може би капитан Фицджералд е пропуснал да ви спомене, че вече не съм девица. Знам какви са желанията на мъжете.

Както се беше надявала, сър Харлан почервения и се нахвърли върху капитан Фицджералд:

— Артър, нищо не си ми казал за това! — Мечтата ѝ да се измъкне угасна, когато той продължи: — Кога? Има ли възможност да е бременна?

Капитан Фицджералд подръпна нервно яката си.

— Възможно е. Тя и онзи французин, който е в твоя затвор, са пропътували дотук през Англия от мястото, където е катастрофирала „Република“.

— И ти си била любовница на този французин? — запита баронетът с мрачна физиономия.

Тя скръсти ръце пред себе си и му отправи най-студената си усмивка.

— Капитан Доминик Сен Клер е много очарователен французин, сър Харлан.

Дебелият мъж изсумтя.

— Това ще създаде проблеми. Детето трябва да е от Клайв. Не бива да има никакво съмнение. Жалко ще бъде, ако не го оженим за дъщеря ти. Не само че той я намира привлекателна, но у нея има качества, които бих искал да видя у внуците си. — Вдигна рамене. — Ще разберем след няколко седмици. Сватбата може да се отложи дотогава.

Абигейл скри усмивката си. Много неща можеше да се случат за няколко седмици. Само преди няколко седмици тя пътуваше на „Република“, смятайки, че плават към Карибите. Оттогава беше преживяла катастрофи и се беше докоснала до екстаза. Със сигурност за също толкова време щеше да намери средство, за да спаси и себе си, и Доминик от съдбата, която им готвеха.

Една мълчалива прислужничка поведе Абигейл нагоре по стълбите към стаята, където щеше да живее, докато чака сър Харлан да разбере, че не е бременна. Жената беше отправила уплашен поглед към синината на бузата ѝ, но не беше казала нищо.

Абигейл държеше очите си сведени към плочките на пода, подаващи се изпод тесния дълъг килим, който покриваше средната част на коридора. Запита се дали ще ѝ е полезно да се престори, че е бременна. Не, нямаше да има никаква полза, защото сър Харлан явно беше твърдо решен, че всяко дете, което не е от сина му, няма да доживее да се роди. Макар и дълбоко замислена, забеляза, че няколко врати се пооткрехнаха, за да могат някои любопитни прислужнички да видят жената, определена да се ожени за Клайв Морис.

Мисълта я накара да потръпне отвратена. Нищо чудно, че Клариса беше така ужасена от мисълта, че родителите ѝ са поканили сър Харлан на приема си. Макар че беше любопитна защо сър Харлан така отчаяно търси съпруга за сина си и защо капитан Фицджералд се е съгласил тя да бъде тази съпруга, Абигейл се опита да не мисли за ужасното докосване на това чудовище. Само Доминик я беше галил така. Не искаше този урод да го прави.

— Госпожице Фицджералд, това ще бъдат вашите стаи — каза камериерката.

— Благодаря ви — изрече тя с безцветен глас.

Ако можеше да изрази някакво чувство, това щеше да отприщи мъчителната болка в нея.

Потисна желанието си отново да се отдаде на мъката си. Не в коридора, прозвъня предупредителна камбана в мисълта ѝ. Ако някой я видеше да избухва в сълзи, сър Харлан веднага щеше да научи. Тя не искаше да му дава нови поводи да тържествува над мъката ѝ.

Вратата се затвори зад гърба ѝ. Тя прекоси с вкаменени крака преддверието и намери зад него още една стая. Застана на прага, подпря се на вратата и затвори очи. Може би, ако ги отвореше бавно,

щеше да види, че всичко това е било кошмар. Щеше да се събуди в прегръдките на Доминик в голямото легло в Съдли Хол и целувките му щяха да пропъдят ужасните спомени.

Когато отвори очи, Абигейл въздъхна. Не се беше спасила. Спалнята, която виждаше пред себе си, беше тапицирана в нежни розови и зелени оттенъци. На високото легло бяха струпани един куп привлекателни дантелени възглавници, в тон с драпериите на високия френски прозорец, от който се излизаше на балкона. Из стаята бяха пръснати няколко стола, друга врата вероятно водеше към будоара. Беше красиво, идеално за бъдещата снаха на сър Харлан, но си беше затвор.

Абигейл пристъпи вдървено към леглото и се отпусна тежко на него. Зарови лице в сатенените покривки, искаше да призове Доминик да я спаси, но и той самият страдеше жестоко в ужасния си затвор. Това тяхно приключение, което никой от двамата не беше подозирал, че ще се случи, бе стигнало до непоносим край. Той щеше да умре на бесилката, а тя щеше да бъде похитена от онова полубезумно чудовище.

Усети леко докосване по рамото. Извърна се с лек вик и вдигна очи. Въздишка на облекчение се изтръгна от устните ѝ, когато видя една висока чернокоса жена да стои пред нея. Простата рокля и силно опънатата коса сочеха, че е прислужница. Луничките по лицето ѝ бяха повече от тези на Абигейл.

— Коя сте вие? — запита Абигейл.

— Казвам се Теси. Тук съм, за да ви помогна.

Надежда се надигна у нея, но тя побърза да я потуши. Теси беше тук, за да ѝ помага като прислужничка, а не да ѝ сътрудничи в бягството.

— Госпожице Абигейл, успокойте се. — Гласът на Теси беше успокоителен, макар че широко отворените очи му противоречаха.

— Как мога да бъда спокойна? — Абигейл отиде към двойната врата, която водеше към малкия балкон, гледащ към алеята. — Как мога да бъда спокойна, като знам, че Доминик е в затвора, а аз съм осъдена да се измъчвам тук.

— Доминик? — Очите на прислужничката се отвориха още повече. — Значи е вярно това, дето си шепнеха. Вие сте били с един френски шпионин.

Абигейл не се учуди, че клюката се е разнесла толкова бързо.

— Той не е шпионин. Само се опитваше да измъкне мене и себе си от Англия. — Въздъхна, не й се искаше отново да разказва цялата история. — Защо ни причиняват това?

— Със сигурност сте чули, че сър Харлан търси булка за лудия си син.

— Да, чух.

— Вашият баща не е първият, който да е предлагал дъщеря си срещу парите, които сър Харлан обеща на онзи, който даде дъщеря си за жена на Клайв.

Абигейл хлъцна.

— Пари ли?

— Пет хиляди лири на сватбата и още пет хиляди, когато булката роди син.

Абигейл се отпусна на стола и впи поглед в сключените си ръце. Прекалено късно осъзна защо капитан Фицджералд я беше взел със себе си при това пътуване. Стойност... за него тя имаше стойност. Колко пъти беше повторил това, докато идваха насам? За първи път в живота й се случваше да го чуе от този човек. Той можеше да спечели пари от нея, като я продаде на един луд и на малоумния му син. И това му беше още по-приятно, защото сега окончателно си отмъщаваше на майка й, унищожавайки и живота на дъщеря й.

— Сър Харлан иска да бъде сигурен, че не съм бременна, преди да ме омъжи за сина си — прошепна тя.

Гняв сгърчи спокойното лице на Теси.

— Значи наистина смята да ви омъжи за това създание, което нарича свой син?

— Да.

— Какво ще правите?

— Каквото трябва. — Абигейл вдигна глава и стисна силно ръчките на стола. — Той се страхува, че съм бременна с детето на Доминик. Мисля, че трябва да го държа в неведение колкото може повече време.

— Аз няма да му кажа нищо. — Теси коленичи до стола на Абигейл. — Знам, че нямате причина да ми вярвате, госпожице Абигейл, но можете да ми се доверите. Този звяр нападна сестра ми, беше си я харесал. — Лицето й доби суров израз. — Клайв беше мило

момче, добросърдечен като бебе. Тези мъже, които го пазят, те са виновни. Те го дразнеха и го накараха да стане такъв звяр, какъвто е сега. Не искам да го видя да наранява още някоя жена така, както нарани сестра ми.

— И като предишната му годеница.

Теси кимна.

— Това беше ужасно.

Абигейл се поколеба. Ако сър Харлан беше заповядал на Теси да говори така, тя можеше да се издаде. Но ужасно ѝ трябваше съюзник в тази къща. Ти се научи да вярваш на Доминик, напомни и сърцето ѝ.

— Значи ще ми помогнеш да скрия истината?

— Да, госпожице Абигейл. Ще си мълча. Тази работа никак не ми харесва. — Изправяйки се, цъкна с език. — Не ми харесва, че искат насила да ви накарат да се омъжите за горкия Клайв. Кажете какво искате да направя и ще го направя. Сър Харлан никога няма да узнае истината от мене.

— Благодаря ти. Не мога да изразя колко съм ти признателна за добрите чувства.

И тя стисна ръката на Теси. Теси се изчерви и каза:

— Разопаковах ви нещата, госпожице Абигейл. Ще останете тук, докато баща ви отиде да подготви „Факел“ за път.

— Знам.

Абигейл стана и излезе на малкия балкон. Прокара пръсти по стигация до кръста ѝ парапет. Сърцето ѝ се сви от невероятната жестокост, на която беше станала жертва. Стаята ѝ гледаше към селото и от балкона се виждаше отвратителният затвор, където държаха Доминик. Запита се на какви ли унижения е подложен той там.

Нямаше да се остави да стане жертва на алчността на капитан Фицджералд. Заповтаря си наум тази клетва. Възнамеряваше да покаже и на него, и на сър Харлан, че няма да играе по свирката им. Щеше да провали плановете им.

Единственото, което не знаеше, беше кога ще стане това.

Капитан Фицджералд замина да наглежда товаренето на „Факел“, каквито бяха предварителните му планове. Абигейл се постара да направи така, че да не трябва да се сбогува с него. След завръщането му щеше да бъде принудена да се омъжи за Клайв. След

завръщането му Доминик щеше да бъде обесен. Това ѝ стана мъчително ясно на непоносимия обед, когато капитан Фицджералд и сър Харлан бяха вдигали наздравници една след друга, докато не се строполиха съвсем пияни под масата.

Заминаването на капитана не намали ужаса на дните ѝ, които се точеха един след друг, докато не измина цяла седмица. Всяка сутрин Абигейл се събуждаше със страх от предстоящия ден. Ако се опиташе да се скрие в стаята си, пращаха прислужничка, която да я кара да отговаря на въпроси как е със здравето. Дори Теси не успяваше да я опази от тези въпроси въпреки усилията си. Абигейл знаеше, че сър Харлан дебне всеки признак на бременност. Теси ѝ помагаше да го заблуждават.

Страхуваше се най-много от следобедите, защото тогава трябваше да приема посещенията на Клайв. Един следобед се беше осмелила да протестира, че трябва да иде в гостната, за да се срещне със сина на сър Харлан, и беше жестоко набита. Ударите на сър Харлан бяха много по-жестоки от плесницата на сина му.

Когато застана пред вратата на гостната, за да се подложи отново на мъчението да се преструва, че Клайв е напълно нормален, Абигейл видя сър Харлан да се приближава по коридора, след като беше излязъл от кабинета си. Изглеждаше надут като пуяк, който се перчи из двора, и също толкова безмозъчен.

— Време ли е вече за срещата ти с Клайв? — Той се разсмя и коремът му заподскача под жилетката. — Как протече сутринта?

— За мене никак.

Баронетът отново се засмя и я потупа по рамото с привидна симпатия. Тя се дръпна. Лицемерието му ѝ беше противно. Теси ѝ беше казала защо сър Харлан е прибягнал до този сложен план, за да намери годеница за сина си. Съпругата му живееше в Лондон, защото не можеше да понася съжителството с него — не повече, отколкото Абигейл. По-големият им син беше умрял, без да остави законни наследници. Така че само Клайв можеше да даде на сър Харлан внука, който му беше необходим, за да наследи именията му, които не искаше да остави нито на съпругата си, нито на братята си. Той планираше да се сдобие със законен наследник, дори това да му струваше десет хиляди лири и Абигейл да се превърнеше в също такава развалина като сина му.

— Абигейл, скъпа, чудесното сияние на здравето, с което пристигна тук, започва да избледнява. — Той я щипна по бузата. Когато тя изстена, защото я беше оципал точно там, където кожата ѝ още беше чувствителна след удара на Клайв, дебелият мъж се усмихна още по-широко. — Трябва повече да излизаш навън. Наредих да отидеш до Мористаун утре сутринта на проба за сватбената рокля.

— Мористаун? — повтори тя, шокирана, че ще ѝ позволи да излезе от къщата.

После разбра, че е отгатнал истината — че тя няма да избяга и да остави Доминик да умре тук. Това, което ѝ даваше най-голяма сила да издържи всичко това, можеше да бъде същото, което щеше да унищожи и нея, и Доминик.

— Ще пратя кочияша си с тебе. Той ще се погрижи да не ти се случи нищо лошо. Нека селяните видят колко красива е бъдещата ми снаха.

Когато вратата на гостната се отвори, сър Харлан се извини и се отдалечи. Абигейл беше открила, че той не може да понася присъствието на сина си. Не би могла да го обвини.

По-едрият от двамата пазачи на Клайв, Фулър, който като че ли едва сега се учеше да говори, ѝ се ухили широко:

— Точно навреме, нали, госпожице Фицджералд? Нямате търпение да видите любимия си, а?

— Да — отвърна тя съвсем честно.

И докато Фулър сумтеше учудено, тя вече минаваше покрай него, за да види Клайв изправен до камината в далечния край на стаята. Беше казала самата истина. Искаше да види любимия си, защото вече беше минала повече от седмица след последния ѝ разговор с Доминик. Когато погледна мъжа, за когото трябваше да се омъжи, тя си представи нежната прегръдка на Доминик. Единственото, от което трябваше да се страхува в прегръдките му, беше да не полудее от невероятния екстаз, който изживяваха заедно.

Високото тананикане на Клайв изпълваше стаята. Абигейл се помъчи да запази изражението си спокойно, защото вече беше научила, че той реагира дивашки на всеки признак на страх. Звукът от стъпките ѝ навярно беше достигнал до бавно работещия му мозък. Той я погледна като огромна птица, която се мъчи да гледа поотделно с всяко око.

— Виж кой е тук! — изграчи Фулър. — Ето я твоята хубавица, Клайв.

Абигейл седна на най-близкия стол. Беше се научила, че това е най-лесният начин да избегне ужасяващата прегръдка на Клайв, която можеше да я задуши. Прошепна:

— Добър ден.

Никога не беше казвала нещо друго, освен това. И „довиждане“.

Болезнено премигване беше единствената ѝ реакция, когато Клайв я потупа по главата, без да престава да мърмори разни неразбираеми неща. Отново можеше да различи само една-единствена дума — „хубаво“. Когато хвърли поглед покрай него и видя лицата на Фулър и Грийн, другия пазач, си пожела да има как да изтрие усмивките им. Спомни си какво ѝ беше доверила Теси — че Клайв бил добросърдечно същество, преди тези двамата да започнат да се грижат за него.

Потисна вика, който щеше да се изплъзне от устата ѝ, когато ръката на Клайв тупна рамото ѝ доста по-силно от друг път. Наистина той не съзнаваше, че ѝ причинява болка, но от това броят на синините по раменете и гърба ѝ никак не намаляваше. Когато Клайв се отдалечи от нея, тя го изчака да си намери някакво занимание в другия край на стаята и после се изправи. Тръгна към вратата, но Фулър ѝ препречи пътя.

— Още няма един час. Знаете какво иска сър Харлан. Един час да стоите тук с вашия любим.

Абигейл си пое дълбоко дъх. Ако заговореше с повишен тон, рискуваше да привлече вниманието на Клайв. Трябваше на всяка цена да избегне това.

— Господин Фулър, днес Клайв не се интересува от мене. Предлагам да се отдръпнете, за да мога да изляза.

— Не се интересува от вас ли? — Той се изкикоти. — Мога да поправам положението.

Абигейл загледа с невярващ поглед как Фулър се обръща с дяволска усмивка към Грийн. Толкова малко човещина беше останала у тях, така ужасяваща беше лудостта им!

Изтича към вратата, но едни здрави ръце я бутнаха назад. Тя изпищя и в следния миг здраво стисна устни. Твърде късно — злото вече беше сторено.

Фулър изруга, когато от другия край на стаята се разнесе ответен рев.

— Вижте какво направихте! — изръмжа той. — Би трябвало да ви оставя тук с него, но не ми се ще да ви събирам парче по парче. — Отвори вратата и я избута навън, докато Клайв продължаваше да реве. — Махайте се веднага. И гледайте да измислите някакво оправдание пред сър Харлан. Той ще се вбеси, че сте разсърдили сина му.

Абигейл се блъсна в една прислужничка. Изплашената жена се втрещи от виковете и шума от чупене на мебели, които се чуваха от гостната. Тя хукна по коридора и Абигейл реши, че трябва да направи същото.

Беше изкачила няколко стъпала, когато зад нея се появи Теси.

— Госпожице Абигейл, той иска да говори с вас веднага щом свършите с...

Тя преглътна и погледна към вратата на гостната. Трепна, когато отвътре се чу трясък от нещо счупено.

Облегната на перилата, Абигейл се помъчи да събере колкото сили й бяха останали. Не можеше да предположи защо сър Харлан ще иска да говори с нея точно сега. Нито Фулър, нито Грийн бяха имали време да представят на господаря си своята версия на случилото се. За бога, как да продължи да се бори против сър Харлан и слугите му, които искаха да я унищожат?

— Ако искате — прошепна Теси, — мога да му кажа, че сте неразположена.

— Не — отвърна тя, макар че много се изкушаваше да се съгласи. Не искаше сър Харлан да накаже Теси, нито пък искаше той да открие, че тя заговорничи с прислужничката. Ако сър Харлан откриеше, че Теси е нейна съюзничка, щеше веднага да я смени. — Къде е сър Харлан?

— В кабинета си.

— Добре. — Абигейл докосна ръката на Теси и сниши глас. — Когато свърша, има нещо, за което искам да поговоря с тебе.

Теси сви вежди.

— Ранена ли сте? Той...

Сви рамене, когато от гостната долетя звук на счупено стъкло.

— Добре съм. — Абигейл вдигна глава. — Или ще бъда, когато намеря начин да...

Преглътна думите, които можеха да я издадат.

Теси кимна и изтича нагоре по стълбите.

Абигейл слезе и тръгна по коридора. Почука на вратата на кабинета и почака сър Харлан да я покани вътре. Отвори вратата и изрече:

— Искали сте да говорите с мене.

Гласът ѝ беше студен, не се опита да му придаде никаква топлина. Мразеше сър Харлан повече от Клайв. Младият мъж не можеше да си помогне. Бащата беше истинското чудовище.

Сър Харлан се изправи.

— Затвори вратата.

Когато се приближи към бюрото, Абигейл се закова на място. Пред нея бяха разположени най-красивите бижута, които някога беше виждала. Разноцветни камъни проблясваха върху колиетата, обиците и гривните. Изумруди, сапфири, рубини, перли и други камъни, чиито имена не знаеше. Сигурно струваха хиляди лири.

— Намиращ ли ги красиви? — запита сър Харлан с хитра усмивка.

— Великолепни са, но ми се струва, че би трябвало съпругата ви да ги държи при себе си и да ги носи в Лондон.

— Реших да не ѝ ги оставям. — Усмивката му изчезна и той добави ядно: — Щеше да ги изгуби за една нощ на комар с други богати дъртофелници.

— Значи ги държите тук в кабинета си?

— Няма да е за дълго. Скоро ще станат твои.

— Мои ли? — извиси тя глас шокирана.

— Ще бъдеш съпруга на сина ми. — Той махна с ръка към красивите бижута. — Ти си дъщеря на Артър, затова знам, че ще оцениш колко е изгодно да станеш съпруга на Клайв.

Абигейл отстъпи настрани и се настани в едно кресло.

— Той не ми е баща. Вече ви го казах.

— Тогава значи ти е чичо. — Той взе една разкошна изумрудена огърлица, положи я на дланта си и ѝ я поднесе. — Знаем колко харесва той хубавите неща в живота.

— Оставете я. Не я искам.

— Не я искаш? — Сър Харлан си изсмя. — Значи си също толкова глупава като Клайв. Имаш ли представа колко струват?

— Да.

— Но не ги искаш?

Тя се наведе към него и произнесе:

— Сър Харлан, вие сте купили лоялността на капитан Фицджералд. Купихте ме за леглото на сина ви, но никога няма да купите душата ми. Може да съм глупава, но това ще е по моя воля, не по ваша. — Стана и прибави: — Приятен ден, сър.

— Чакай!

Като знаеше какво ще й струва, ако не се подчини на заповедта му, Абигейл забави крачка и се обърна. Сър Харлан грабна бижутата и ги пусна в кутията върху бюрото си. След като ги сложи на лавицата в шкафа, който стоеше зад гърба му, той заключи стъклената витрина и остави ключа в най-горното чекмедже на бюрото си. Приблужи се към нея.

— Не забравяй — изръмжа той, — че когато си поискам, мога да пратя твоя френски пират на бесилката. Само защото съм добър представител на английското правителство, ме предоставям привилегията да бъде съден. Но ако решиш да ме разсърдиш, скъпа, ще видиш колко бързо мога да забравя това. Разбра ли ме?

Тя скръсти ръце пред себе си и кимна.

— Разбрах ви напълно. Но това, което вие не разбирате, е че ако убиете Доминик, няма да имате с какво да ме държите. Разбрахте ли ме? Подозирам, че ще ме разберете, ако помислите малко повече.

И Абигейл се обърна към вратата, без да обръща внимание на сърдитото му изфучаване.

Не изпита никакво удовлетворение от мимолетната си победа. Ако не предприемеше нещо, сър Харлан щеше да постигне своето. Тя щеше да бъде принудена да се омъжи за Клайв, а Доминик щеше да умре. Беше твърдо решена да помогне на Доминик да се измъкне жив от Англия. Трябваше да намери начин да му помогне. Замоли се дано успее и той да направи същото за нея. В противен случай трябваше да прекара остатъка от живота си в истински ад.

Докато излизаше от красивата карета, Абигейл привлече вниманието на всички минувачи по улицата, която се изкачваше по хълма към имението на сър Харлан. Напълно възможно беше това село да е едно от многото, през които тя и Доминик бяха минали по пътя си към Лондон. Дюкянчетата по тесните криви улички, каруците и хората — всичко ѝ се струваше познато.

Но не си спомняше някое от селата да беше засенчено от стените на мрачен затвор. И в никое друго село не я бе тревожила мисълта, че сър Харлан вероятно е наредил да я шпионират. А той сигурно би направил това, ако подозираше накъде се е отправила тя сега и с каква цел.

Абигейл благодари на лакея, който ѝ бе помогнал да слезе от каретата, усмихна се и пхна една монета в ръката му.

— Господа, сигурно сте ожаднели от праха по пътя дотук. — Усмивката ѝ бе отправена и към кочияша. — Има ли наблизко място, където да намерите нещо да пийнете, докато си свърша моите работи?

Лакеят се поколеба.

— Заповядано ни е да...

Но кочияшът подвижна от високата капра:

— Мълчи, глупако! Благодаря ви, госпожице Фицджералд. — И той докосна периферията на шапката си. — Много сме ви благодарни.

— Ще свърша след около два часа.

И тя махна с ръка към дюкяна, над който се виждаше табела с надпис на френски: „Госпожа Риш — шивачка“.

— Ще ви чакаме точно тук, госпожице Фицджералд, след два часа. — И кочияшът изрева към лакея: — Качвай се! Не можем да заприщваме улицата. И други дами може да дойдат при госпожа Риш.

Абигейл махна с ръка, за да отпъди от себе си праха, вдигнат от каретата, и зачака търпеливо тя да завие зад ъгъла. Сега трябваше да се пази да не се издаде. Насили се да тръгне с бавна стъпка по улицата, точно в противоположната посока. Сви в една пресечка и метна над

дрехата си проста тъмна наметка. Надяваше се така да бие по-малко на очи. Беше я взела назаем от Теси, заедно с малко пари. Щеше да намери начин да ѝ се издължи.

Спря в края на пресечката и се вгледа в затвора. Високите стени бяха увенчани от страховити зъбери. Тя стисна по-здраво чантата си и се насили да тръгне към постройката. Надяваше се, че след като е възможно да влезе в това ужасно място, ще успее после и да излезе.

Мина през тясната врата и още щом пристъпи в занемарения двор, я пресрещна един висок мъж. Беше отблъскващо мръсен, както всичко наоколо. При всяка стъпка на кръста му прозвънваше една връзка ключове. Той се ухили и погледът му се плъзна оценяващо по фигурата ѝ.

— Кво правите тука, госпожичке? — запита мъжът.

— Вие тъмничарят ли сте?

Не беше допускала, че и пазачът ще има толкова противен вид, колкото и затворът.

— Аз съм Причард. Ако имате работа тука, значи аз ви трябва.

— Дойдох да видя капитан Доминик Сен Клер. — Мислено се поздрави, защото гласът ѝ не трепна. — Ще бъдете ли така любезен да ми кажете къде мога да го намеря?

Тъмничарят протегна ръка.

— Ще ви трябва придружител, госпожичке.

Осъзнавайки, че няма избор, Абигейл извади една монета от чантичката си. Той я прибра в джоба си с широка усмивка.

— Ето натам, госпожичке. Хубаво, че идвате да го видите сега. Не беше много за гледане, като го извадихме от ямата тая сутрин.

Когато Абигейл се усмихна, Причард едва сдържа едно удивено хлъцване. Но нея не я беше грижа какво си е помислил той. Посещението на Теси по-рано сутринта явно се беше оказало полезно. Тя се беше осведомила колко пари ще са нужни, за да преместят Доминик от ужасната обща килия.

Искаше ѝ се да разбере какво е видяла и чула Теси, за да знае какво я очаква вътре. Но нищо, и сама щеше да направи каквото трябва. Прихвана полите си, за да ги предпази от вонящите локви по земята. Причард отвори една врата и я подкани да влезе вътре. Смрадта в тесните коридори беше още по-ужасна.

Пазачът я поведе по върволица от безкрайни стълбища, докато накрая започна да ѝ се струва, че са наближили вратите на ада. Когато бутна една дебела врата, отвътре я лъхна воня, хиляди пъти по-силна, отколкото, в която и да е рибарска колиба в Ню Бедфорд. Тя извади от чантата си парфюмираната кърпичка, която Теси беше настояла да ѝ приготви, и я притисна към носа си.

Слабата светлина, процеждаща се иззад спуснатите капаци на фенера на тъмничаря, разпръсваше тъмнината едва на няколко инча. По стените личаха почти невидими петна от отдавна изпадалата мазилка. Драскане и тропот издаваха, че някакви твари, вероятно едри хлебарки или плъхове, бягат от светлината.

Една ръка се подаде от тъмното и я сграбчи за полата. Тя изпищя, политна и се прилепи към тясната зарешетена врата. Изпод рошавата коса към нея гледаше някакво безцветно женско лице. Абигейл се откъсна от желязната хватка, само за да попадне в лапите на още едно кошмарно създание. Още един чифт костеливи ръце, покрити със струпей, се протегнаха към нея.

Когато тя отново изкрещя, Причард се изкикоти зловещо. После пристъпи напред и нанесе силен, зъл удар по ръцете, които се протягаха през решетките.

— Махни си ръцете от нея, червей такъв — изсъска той.

Усмивката му оголи едни жълти изпочупени зъби. Абигейл едва се сдържа да не повърне. Освен жените в тази килия имаше и деца. Какво може да е направило едно дете, че да заслужи да го затворят? Сълзи избиха в очите ѝ, не само заради децата, но и заради Доминик, подложен на това мъчение в последната една седмица. Като си спомни колко обичаше да усеща как вятърът роши косата му и духа право в лицето му, осъзна, че за него това наказание трябва да е двойно по-мъчително.

Обърна се решително към тъмничаря.

— Моля ви, заведете ме при капитан Сен Клер.

Измъкна се от посягащите към нея ръце, но други я сграбчиха изотзад за полата. Тя се обърна и видя още една килия. Беше пълна с мъже, не по-малко дрипави от жените. Наред с тях към нея надничаха и деца, но слабите им ръце не можеха да я стигнат.

Причард пак се изкикоти и вдигна фенера към нея. Когато светлината падна върху лицето ѝ, един от мъжете извика:

— Дай я насам, пазачо. Ще бъдем добри с нея, ще видиш. Само за една нощ. Утре сутрин ти я връщаме.

— Не! — изкрещя Абигейл, когато мъжът я сграбчи за ръката. Стисна силно пречките на вратата, опитвайки се да го откъсне от себе си. Ръждясалото желязо се впи в дланите ѝ.

Причард се обади с ухилена физиономия:

— Май вашите пари ви докараха само дотука, госпожичке.

Тя се дръпна в средата на коридора, опитвайки се да оправи роκлята си. Треперещите ѝ пръсти отказваха да ѝ се подчиняват.

— Платих ви да ме заведете при капитан Сен Клер.

— Мене ми се струва, че всички приятели на тоя френски пират трябва да са престъпници — ухили се зловещо той. — Може да направя добро, като ви заключа тука.

— Ти си полудял! — Тя погледна към приличащите на скелети жени. — Не можеш да ме пуснеш при тях!

— Не там. — Той хвана ръката ѝ и я изви, за да я накара да погледне към килията, откъдето мъжете подхвърляха неприлични забележки. — Ей тука. Колко мислиш, че ще изкараш при тях? Ти избираш, госпожичке. Десет шилинга, иначе влизаш вътре.

— Десет? — Абигейл едва чуваше собствения си глас.

— Десет — повтори той.

— Дай я тука, пазачо! Добре ще се погрижим, ще видиш.

Мъжът, който първи я беше докопал, се ухили и огромната му лапа отново се протегна към нея.

Абигейл отвори чантичката си с треперещи пръсти, които едва ѝ се подчиняваха, и извади оттам монетите. Теси я беше предупредила да вземе със себе си поне една гвинея. Сега вече разбираше защо. Причард изсумтя, докато тя пускаше монетите в дланта му. После щеше да мисли как ще плати за следващото си посещение. Сега само искаше да се измъкне от този ад.

Причард сграбчи ръката ѝ с пръсти, наподобяващи нокти на граблива птица, и я повлече след себе си по някакви стълби. Виковете и проклятията ги сподиряха чак докато той я отведе на най-горната площадка и затръшна вратата зад тях.

Сякаш влязоха в различен свят. Макар че вратите пак бяха с малки прозорчета, закрити с гъсти решетки и подвижни капаци, на всеки няколко крачки по стените на коридора имаше закрепени

свещници със запалени свещи. Капаците на някои врати бяха отместени. Лицата, притиснати към решетките, не бяха така мъртвешки като онези долу. Тук бяха щастливците, чиито приятели и семейства можеха да си позволят да подкупят пазачите.

Причард застана пред една врата, която по нищо не се отличаваше от другите. Надникна вътре и извика:

— Сен Клер!

— Млъквай, Причард!

— Доминик — прошепна Абигейл, почти невярваща, че наистина отново ще го види.

— Сен Клер, довел съм ти компания!

— Махай се!

Гласът на Доминик накара сърцето ѝ да се заблъска бясно в гърдите.

— Хайде, капитане! Готви се за абордаж! — изрева Причард.

Зад вратата се чуха стъпки, после капакът на миниатюрното прозорче издрънча и се дръпна. Доминик погледна през отвора и ахна:

— Абигейл!

— Доминик!

Тя искаше да каже още нещо. Толкова много неща имаше да му казва, но само можа да прошепне името му.

— Тука ли ще стоиш или ще влизаш? — изръмжа Причард.

— Отворете вратата, моля ви — изрече тя, приковала поглед в Доминик. — Не ми искайте повече пари. Днес ви дадох всичко, което можах.

Намекът за още подкуп изкара усмивка на устата му. Той затърси ключа сред останалите, увиснали на огромната халка.

— Дръпни се назад, Сен Клер. Само да опиташ някой номер, хубавата ти дама ще пострада. — И подхвърли към Абигейл. — Имате половин час. Трябва да ви стигне да си свършите работата.

Абигейл знаеше, че се изчервява, но не каза нищо, докато той превърташе ключа и вратата отстъпваше назад, едва проскърцвайки на добре смазаните си панти. Причард опря длан между плешките ѝ и я блъсна вътре. Тя ахна, щом чу ключа да се превърта зад гърба ѝ.

— Той ще дойде за тебе — каза Доминик с мрачна усмивка, докато затваряше капака, така че тъмничарят да не може да ги шпионира.

— Сигурен ли си?

— Как иначе ще получи подкупа, който му обеща, за да те измъкне оттук?

— Парите на Теси не могат да купят много нещо, нали?

— Теси?

— Една приятелка.

Без да се впуска в обяснения, Абигейл огледа малката килия. Маса, разклатен стол и дървен одър с куп слама на него бяха единственото обзавеждане. Малка бойница пропускаше вътре светлина и пресен въздух. Тя трепна, когато чу отдалечаващия се по коридора смях на Причард и се запита какво ли ще ѝ струва да се измъкне от този затвор.

Доминик обхвана брадичката ѝ и докосна нежно устните ѝ със своите. Тя обви ръце около раменете му. Дочу дрънчене на желязо, когато той пристъпи към нея, и се дръпна ужасена. Тежки вериги обвиваха глезените му.

Не можеше да откъсне поглед от тази ужасна картина. Веригата му пречеше да стъпва нормално. Така окован, не можеше да избяга от пазачите. Овладея я безсилен гняв, но тя го потисна дълбоко в себе си. Гневът нямаше да ѝ помогне.

— На тебе и на Теси трябва да благодаря за този лукс — каза той, изтръгвайки я от вцепенението ѝ.

— Как си?

Той погали леко бузата ѝ с пръст.

— Като всеки, който е прекарал една седмица на дъното на смрадлив кладенец. — Желанието правеше гласа му дрезгав. — Как можах за една седмица да забравя колко си красива! Толкова често мислех за тебе, питах се дали си добре, страхувах се какво може да е направил Фицджералд с тебе.

Доминик смръщи вежди, когато Абигейл се обърна настрана. Като чу името на баща си, лицето ѝ сякаш се затвори. Какво е направил този негодник сега с нея? Знаеше, че трябва да я попита, но не искаше да хаби нито миг от краткото време, което им беше отпуснато. Копнееше да се наслади на красотата ѝ, да слуша мелодичния ѝ глас, онзи глас, който беше долавял в съня си, който го беше спасявал от непрекъснатия кошмар. Искаше и да я притегли в прегръдките си, да вкуси нежния ѝ допир.

Докато тя сваляше наметалото си и го мятеше на стола, той стоеше до нея, отпуснал безпомощно юмруци до бедрата си, и съзнаваше, че мъчението, което беше претърпял в изминалата седмица, не можеше да се сравни с чувството, което изпитваше, като я гледаше сега застанала пред него в роклята от златиста коприна, която сякаш отразяваше отблясъците на косата ѝ. Деколтетото беше по-изрязано, отколкото на роклите, с които я беше виждал на „Република“. Нежният ѝ профил го изкушаваше да я притисне в обятията си и да я люби така, както беше бленувал през всеки от дните на раздялата им.

Пристъпи към нея, но замря, когато веригите на глезените му издрънчаха. Ако се опиташе сега да я прегърне, звънтенето на белезниците щеше да наруши сладката омая на прегръдката им. Не, нямаше да наруши блажения миг с този ужас.

— Престоят в ямата долу не беше толкова страшен, след като успях да надделея над онези, които искаха да ме сломят — каза Доминик, обръщайки се с лице към нея.

Тя потръпна.

— Истински зверове.

Той сви вежди.

— Била си там?

— Причард ме заведе.

— За да ти измъкне повече пари?

Когато тя кимна, той стисна още по-здро юмруци. Копнееше да сграбчи противния тъмничар за гърлото.

— Колко ти струва да стигнеш дотук?

— Единайсет шилинга.

Той потисна гнева си. Нямаше да имат никаква полза, ако вбесят тъмничаря.

— Седни, Абигейл. Скъпо си платила за посещението и за този разкош. Най-малкото, което мога да направя, е да се покажа като добър домакин. А ти, разбира се, ще бъдеш така любезна да не обръщаш внимание на дрънкането на веригите по краката и ръцете ми.

— Стига, Доминик! — Тя го хвана за раменете. — Моля те, престани да се правиш, че всичко това е шега. Опитвам се да ти помогна. Не можеш ли поне за момент да се държиш сериозно?

— Защо? Ако взема това на сериозно, трябва да повярвам, че скоро ще ме обесят.

— Мога ли да направя нещо за тебе?

— Още ли е необходимо да питаш?

Абигейл се усмихна плахо и сведе поглед.

— Нещо друго, искам да кажа.

— Можеш ли пак да дойдеш?

Тя кимна. Напрегнатият му глас ѝ подсказваше, че вече е замислил нещо. Може би точно това, което да го освободи.

— Мога да идвам в селото, когато си искам, мога и тук да идвам, когато пожелаея — отвърна тя. — Стига да плащам на тъмничаря, разбира се.

— Разбира се — повтори той мрачно. Отдели се от нея и започна да се разхожда из тясната килия. Тя трепна от звъна на веригите, който се разнасяше при всяка негова стъпка. Лицето му стана мрачно. — Не си хаби съчувствието сега, Абигейл.

— Не искам да те гледам затворен тук.

Доминик спря пред нея. Ръцете му обгърнаха нежно раменете ѝ, пръстите му я погалиха с едва доловима ласка.

— И аз не искам да съм тук — прошепна той. — Никак не искам да съм далече от тебе, скъпа. — Сви вежди, привличайки ръката ѝ към себе си. — Какво е това?

— Само една синина.

— Синина ли? Няколко са. Ако Фицджералд...

— Не е той.

— Тогава кой?

— Просто синина, Доминик. — Тя се насили да се усмихне. — Не се държах така смирено, както биха искали.

— Това не ме учудва, скъпа, но никой не бива да те наранява така.

— Всичко ще бъде наред. — Тя си пое дълбоко дъх и излъга с усмивка. — Няма да се повтори.

Той не изглеждаше уверен, но накрая кимна.

— Тогава разкажи ми къде живееш.

Отговорът ѝ се забави. Макар че никой в затвора сигурно не знаеше как я третират, това сигурно беше известно на хората в селото, където живееше тя в момента. Не искаше да обременява допълнително Доминик. Не можеше да ѝ помогне, а тя ужасно се страхуваше, че той

ще направи нещо безразсъдно, ако разбере защо капитан Фицджералд я е довел в Англия.

Трябваше да отговори на въпросите му по такъв начин, че той да остане доволен и да не пита за нищо друго. Затова тя изрече тихо:

— Настанена съм в дома на сър Харлан Морис.

— Сър Харлан Морис ли? Този отвратителен наемник?

— Познаваш ли го?

Доминик кимна.

— Да, познава го всеки, който плава между Европа и Америка. Има собствена флотилия, но рядко се наема да прекарва легални товари. Предпочита изгодните рейсове, затова работи за всяко правителство, което пожелае да купи лоялността му.

— А защо не е в затвора?

— Защото точно сега, предполагам, за британското правителство е по-удобно той да работи в негова полза.

— Това обяснява защо е приятел с капитан Фицджералд.

— Капитан Фицджералд? — смръщи вежди Доминик. — Защо наричаш баща си така?

Абигейл му разказа накратко истината, която капитан Фицджералд с такова наслаждение беше ѝ разкрил. Обгърна с ръце раменете си и прошепна:

— Иска ми се да можех да си спомня майка си.

— Както и аз искам да можех да си спомня нещо за баща си.

— Надявам се някой ден да мога да отида при леля си и да ѝ кажа колко великодушно е постъпила, като е взела да отглежда дете, което би могла да мрази. Но тя ме обичаше, все едно бях нейна. Как бих искала да мога да ѝ се отблагодаря за това. — Тя се вгледа в очите му. Сладка топлина се надигна в гърдите ѝ. Наведе се напред и пръстите ѝ обхванаха лактите му. — А най-много бих искала да ти помогна.

— Трябват ми сведения.

— Мога да се опитам да ти ги доставя.

Доминик се усмихна, но изразът му я вледени.

— Капитан Фицджералд не е единственият, който би искал да ме види мъртъв.

— Знам.

— Американците и англичаните веднага биха ме пратили на бесилката.

— Знам.

— Но все пак искаш да ми помогнеш?

— Как можеш да ме питаш такова нещо? Мислех, че си разбрал, че искам да ти помогна — извиси се гласът ѝ, изпълнен с болка. — Преживях ужаса да дойда да те видя тук, затова мога да ти помогна. А сега ти ме обвиняваш, че искам да помогна на тези, които нямат търпение да те видят мъртъв.

Доминик изстена и я привлече в обятията си.

— Скъпа, прости ми, че се усъмних в тебе, но трябваше да те попитам.

— Знам.

Тя скри лице на гърдите му.

Точно тук искаше да бъде. В прегръдките му, където можеше да не мисли за нищо друго, освен за насладата от неговия допир.

Пристъпи към него и прилепи устни към неговите. Дъхът ѝ се смеси с неговия, двамата задишаха ускорено, но Доминик изведнъж се откъсна от нея с усмивка, изпълнена с угризения. Тя отново посегна към него. Но той поклати глава и промълви:

— Тук не е мястото за такива ласки.

Абигейл кимна. Каквото и да му кажеше, само щеше да го убеди, че я е страх, че той е обречен. Не искаше да повярва, че е така. Трябваше да има начин да го спаси.

— Чула ли си кога ще е процесът ми? — запита Доминик, подновявайки разходката си.

— Никой не можа да ми каже. Или не искат да ми кажат.

Тя въздъхна и седна на одъра, без да обръща внимание на бодливата слама. Раменете ѝ безпомощно се отпуснаха.

Доминик спря на място. Звънът на веригите още отекваше в килията, когато той отправи поглед към Абигейл, седнала на леглото му. Фантазиите, които го бяха предпазвали да не полудее, сега бяха действителност. Не! Нямаше да я вземе тук. Ако не оцелееше, искаше тя да си спомня насладата, която бяха споделяли в Съдли Хол, а не отчаяното съвкупление в затворническата килия, преди да го предадат на палача.

Седна до нея на сламата и обгърна с ръка раменете ѝ. Тя потръпна като платно под порива на лек бриз. Когато я усети да обляга глава на раменете му, той поднесе ръката ѝ към устните си.

Изрече тихо:

— Трябва да се свържем с „Песента на морето“. Налага се да го направиш.

— Аз ли?

Тя се дръпна потресена, отворила широко очи. Доминик се усмихна.

— Можеш ли да пътуваш, когато си пожелаеш?

Абигейл помисли колко покорна ще трябва да бъде и колко смирено ще трябва да понася срещите с Клайв, за да получи подобно позволение. Погледна в очите на Доминик, които блестяха въодушевено, и разбра, че ако иска да му помогне, няма друг избор.

— Мога да намеря начин.

— Добре. — Той се огледа наоколо и изруга. — Останала ли ти е някоя монета?

Тя отвори чантичката си и сложи в дланта му два шилинга.

Доминик дръпна настрани капака на вратата и задумка по нея, за да привлече вниманието на Причард.

— Искам хартия и мастило и нещо, с което да пиша — разпореди се той.

Причард изсумтя:

— Аз пък искам карета с четири коня.

— Мога да платя.

— Колко?

— Два шилинга, ако ги донесеш бързо.

Очите на тъмничаря блеснаха алчно.

— Ще ги донеса веднага.

И хукна по коридора.

Доминик се обърна и запита Абигейл какво става извън стените на затвора. Интересуваше се от всякакви новини. Едва тогава тя осъзна, че той е бил напълно откъснат от свата.

Едно почукване ги прекъсна. Доминик подаде монетите през решетката и получи хартията, перото и мастилото.

— Дай ѝ още петнайсет минути, Причард. Достатъчно я изнуди за днес.

— Тя ми плати само да я държа настрана от другарчетата ти. Старото ти приятелче Чапман много се интересува от твоята хубавица.

Приглушеният глас на Доминик не можеше да прикрие гнева му.

— Следващия път я доведи направо тук.

— Ще я доведа както си искам, Сен Клер.

— Така ли? — Той облегна лакът на прозорчето и се усмихна. — Само да не я доведеш по най-прекия път дотук, ще трябва да разкажа на капитан Джоузеф как не му плащаш неговата част от подкупа.

Лицето на Причард побеля.

— Разбрахме ли се? — продължи Доминик. — Води другите, които дойдат при мене, където си искаш, вземай им колкото си искаш, за да им помогнеш да намерят обратния път, но не и госпожица Фицджералд.

— Само си хабиш времето, което ѝ остава днес — избъбри в отговор Причард, но страхът личеше ясно в очите му. — Петнайсет минути и после трябва да си тръгне.

Доминик кимна и прекоси килията, за да стигне до Абигейл, която с все сили се мъчеше да сдържи усмивката си. Трябваше да предвиди, че Доминик Сен Клер в края на краищата пак ще командва положението, дори в затвора. Той разгъна хартията на масата и започна да пише. Когато тя застана зад рамото му, за да прочете какво е написал, той каза:

— Не, скъпа, не бива да го четеш. Ще си в по-голяма безопасност, ако не знаеш какво пише тук.

— Ако пишеш на френски, няма да мога да го прочета.

— Някои думи са почти еднакви. — Той сгъна листа, запечатана го с восък и го пхна в ръката ѝ. — Трябва да го предадеш на Ожие на „Песента“ или на моя приятел Ивън Съмърсет.

— Как?

— В Лондон можеш да намериш един мъж на име Червения в кръчмата „Медната риба“ близо до пристанището. Тъкмо щях да ида там да говоря с него, когато получих съобщението и се озовах в дома на Фицджералд. Червения може да уреди предаването на бележката.

— В Лондон? Искаш да се върна в Лондон?

Той се засмя леко.

— Скъпа, веднъж ти казах, че ще бъда глупак, ако не знам, че няма човек в Англия, чиято лоялност да не може да се купи.

Абигейл потръпна. Лоялността вече не беше ясно понятие. Сър Харлан бе купил съпруга за сина си не само с пари, а и с оръжия, които можеха да се обърнат срещу американците.

— Вече го разбрах. Но как...

— Опитай се.

— Ще се опитам, Доминик, но сме почти на пет часа път от Лондон.

Той сви вежди.

— Пет часа ли?

— С карета.

— Толкова далече? Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Когато те докараха тук...

— Спях. — Споменът го накара да стисне устни. — Хората на Фицджералд сигурно са ме упоили с виното, което ми дадоха. Нямах представа къде сме. — Той въздъхна. — Можеш ли да стигнеш оттук до Лондон, скъпа?

— Ще се опитам. Ще гледам да е възможно най-скоро.

Ръката му обгърна нежно лицето ѝ.

— Гледай скоро пак да дойдеш.

— Веднага щом получа някакви сведения.

Той стана, накара я да се изправи и я прегърна.

— Или преди това, скъпа. Усмивката ти просветлява очите ми, прогонва мрака на отчаянието.

Не знаейки как да отговори на тази изненадваща откровеност, без да му покаже, че го съжалява, което нямаше да му хареса, Абигейл само кимна.

— Непременно.

Когато устните му намериха нейните, тя се потопи в насладата на целувката. Въздъхна и се притисна още по-силно към тялото, отново откривайки нежното мъчение да е толкова близо до него и да не може да сподели страстта му. Когато устните му се плъзнаха по лицето ѝ, подканвайки я да се предаде, тя се впи в него. Пръстите му започнаха нежното си пътешествие по тялото ѝ и обхванаха гърдите ѝ. Тя ахна,

прилепила устни до неговите, в мига, когато насладата заплашваше да я погълне.

— Абигейл...

Дрънченето на ключа в ключалката накара Доминик да изругае гневно. Той я пусна и тя излезе, след като Причард ѝ отвори вратата.

Вървейки унило подир тъмничаря, Абигейл здраво стискаше парчето хартия, знаейки колко важно е то. Нямаше представа каква е молбата на Доминик, изложена в писмото, но със сигурност беше някакъв начин да се измъкнат от Англия. С нейна помощ той щеше да успее. Когато излезе на улицата, спря на място. Доминик неведнъж ѝ беше казвал, че в живота му в морето няма място за нея. Но сега не можеше да мисли за това. Той щеше някак си да се спаси. И тя щеше да го убеди да я вземе със себе си. Подобен живот сигурно нямаше да бъде лесен, но с Доминик щеше да бъде невероятно вълнуващ.

Щастието на Абигейл се изпари още в мига, когато се върна в дома на сър Харлан. В коридора срещна Фулър. Какво правеше той тук? Обикновено киснеше в кухнята и закачаше прислужничките.

Но после с болезнено присвиване на стомаха се досети, че сигурно е настъпил часът за всекидневната ѝ среща с Клайв. Не всички затвори имат решетки на прозорците и плъхове в ъглите. Тази мисъл я накара да потръпне.

Фулър я сграбчи за ръката и я дръпна към себе си. Буут се опита да се намеси, но той изръмжа на иконома:

— Махай се, старче! Сър Харлан иска тя да се среща всеки ден със сина му.

— Госпожица Абигейл току-що се върна от Мористаун — възрази Буут. — Сигурно е уморена.

— Да — подкрепи го Абигейл и много ѝ се прииска да се усмихне благодарно на иконома, но знаеше, че не бива да насочва жестокостта на Фулър към неочаквано появилия се неин съюзник. — Уморена съм. Ще дойда да се срещна с Клайв след половин час.

Фулър се усмихна хладно.

— След половин час ще е минала половината ви среща с вашия скъп Клайв. — Той я подкара пред себе си към гостната. Извърна се към иконома. — Само да си казал и една думичка, Буут, много ще съжаляваш.

Бутна я в стаята и тръшна вратата. Абигейл изръмжа една безсилна ругатня към затворената врата, но това не я накара да се почувства по-добре. Въздъхна и седна на един стол близо до камината, за да бъде колкото може по-далече от вратата, когато Фулър се върне с Клайв.

Когато вратата се отвори, тя се помъчи да прикрие страха си. Смехът на пазачите на Клайв я предупреждаваше, че днес ще им бъде по-трудно, отколкото друг път, да го удържат да не ѝ направи нещо.

Остана седнала, защото Клайв можеше да възприеме движението като признак на агресия.

Всички опити да скрие страха си пропаднаха, когато тримата нахлуха в стаята, Фулър и помощникът му Грийн се мъчеха да удържат Клайв, но юмрукът му събори Грийн на пода.

Фулър изкрещя:

— Ставай, Грийн! Помогни ми да го удържа!

Абигейл скочи от мястото си и изрече със задавен глас:

— Успокойте се. Още повече го вбесявате.

Фулър се заклатушка към нея, оставяйки Грийн да се оправя с Клайв. Мушна пръста си едва ли не в лицето ѝ, но тя го отмести. И изрева:

— Не ми казвайте как да си върша работата.

— Няма, ако я вършите.

— Не-е — проточи той. — Вие я вършете.

И преди тя да успее да му отговори, той излезе, махвайки на Грийн да го последва.

Абигейл изохка ужасена. Оставяха я сама с Клайв! Изтича към вратата, но тя се затвори под носа ѝ. Чу как ключът се превърта в ключалката. Тя хвана дръжката, но една ръка я откъсна от вратата.

Ръката около талията ѝ я стисна толкова силно, че тя започна да се задушава, докато Клайв я галеше по косата. Яркият ѝ цвят все така неудържимо го привличаше. Осъзнавайки това, Абигейл още повече се уплаши, но леко отблъсна ръката му и изрече внимателно:

— Пусни ме. Причиняваш ми болка.

Повтаряше безспирно тези две изречения, опитвайки се да си поеме дъх. Не знаеше какво ще направи той, ако я види да припада. Не трябваше да му позволява да я убие. Ако станеше така, Доминик също щеше да умре, защото сър Харлан вече нямаше да има причина да го държи жив.

Когато хватката му поотслабна, тя си пое дълбоко дъх. Клайв я пусна и застана неподвижен, а тя отново посегна към вратата. Полека започна да се отдалечава от огромните му ръце, докато озадаченият му поглед я следваше из стаята. Безсмислена усмивка се появи на лицето му, докато пристъпваше към нея.

Абигейл хлъцна. Много лесно я беше накарал да отстъпи в единия ъгъл. Дали пък и тя, и всички останали не бяха подценили

интелигентността на Клайв?

— Хубаво — измърмори той, пристъпвайки по-близо. — Хубаво.

— Не — прошепна тя. Но когато видя гняв да се изписва на лицето му, побърза да добави: — Не хубаво.

— Хубаво. — Детинско упорство изпълваше гласа му. Той посегна към нея. — Хубаво. Мое.

Тя отвори широко очи. Никога не го беше чувала да използва тази дума. Изведнъж разбра защо Фулър я беше заключил тук с него. Като я беше оставил насаме с Клайв, Фулър се надяваше, че ще ѝ се наложи да изпищи и да го повика на помощ, така че той да може да покаже пред своя работодател колко му е полезен. А щеше ли да дойде да я спаси? Тя се запита дали предишната годеница на Клайв не е умряла заради прищевките на Фулър.

— Абигейл — каза тя и хвана протегнатата ръка на Клайв. Притисна я към рамото си и прошепна: — Абигейл. — Положи ръката му на гърдите му. — Клайв.

Повтори бавно тези действия много пъти, докато той не започна да повтаря думите след нея. Усмихна се, вярвайки, че е стигнала до детето в него.

Изведнъж Клайв дръпна ръката си. Когато я вдигна, тя потисна инстинктивното си желание да се сниши. Ако го направеше, той щеше пак да я удари. Тежката му ръка се спря върху косата ѝ и той я погали неумело.

— Хубаво. Хубаво. Хубаво Абиг.

— Да. — Надявайки се, че няма да влоши положението, тя положи ръка на рамото му. — Хубаво Клайв.

Опита се да остане неподвижна, когато чу някакъв странен звук; после разбра, че той се смее.

Ръката му я потупа доста силно по главата.

— Хубаво Абиг. Не хубаво Клайв. Хубаво Абиг мое. Клайв бъде добро момче. Хубаво Абиг мое.

Абигейл преглътна шокирана. Никога не го беше чувала да нарежда толкова думи една след друга. Ако не я караха насила да стане негова съпруга, сигурно би могла да изпита жалост към този нещастник. През по-голямата част от живота си сигурно е бил държан затворен и пренебрегван, преди — точно като нея — да беше придобил стойност в очите на баща си.

— Искаш ли да видиш още хубави? — запита тя.

— Хубаво Абиг?

Тя поклати глава, чудейки се колко дълго ще успее да общува с него, преди необяснимата ярост да го връхлети и отново да го превърне в див звяр.

— Не — поклати глава и посочи вратата, която водеше към градината. — Хубаво там навън.

— Да. Да.

Абигейл взе ръката му, докато той ентусиазирано продължаваше да кима с глава. Напомняше ѝ за малкото дете, което живееше в къщата до тази на леля ѝ Уилма. Но Клайв не беше дете. Продължавайки безспирно да говори за „хубавите“, които щяха да видят след малко, тя го изведе в градината. Внимателно насочи неравните му стъпки покрай градинските столове по терасата и го поведе по великолепната трева. Колко ли се вбесяваше сър Харлан, който искаше всичко в къщата да бъде точно както е заповядал, от това, че има син с толкова много недостатъци.

Когато Клайв спря при едно дърво, тя прокара ръката му по кората. Той се засмя, когато усети гъделичкането по дланта си, и тя усети още по-силно съчувствие. Опитва се да отгатне на колко години е Клайв. Сигурно беше десетина години по-възрастен от нея, но се държеше така, сякаш никога не е докосвал дърво. Абигейл заподозря, че най-вероятно това е самата истина.

От коментарите на Теси по адрес на по-големия син на сър Харлан и негов предположаем наследник тя бе научила, че братът на Клайв е починал преди няколко години. Погледна към възхитеното му лице. Преди смъртта на брат си той сигурно е бил затворен на някой таван без прозорци, където никой да не може да го вижда.

— Хубаво Абиг.

Той посочи дървото и се помъчи да намери някаква дума.

Абигейл се засмя, но изведнъж млъкна, защото лицето му се изкриви от ярост. Веднага разбра. Много хора му се бяха присмивали. Все така с лека усмивка на лицето тя прокара пръсти по кората и каза:

— Дърво. Хубаво дърво.

И както предния път, заповтаря думите до безкрайност. От устата му излезе звук, подобен на онзи, който произвежда трион, прокаран по ръждиво желязо. Той докосна дървото.

— Хубаво.

— Искаш ли още хубави? — запита тя.

— Хубаво.

Той протегна ръка и се усмихна очакващо.

Очите на Абигейл се изпълниха със сълзи, когато осъзна колко много копнееше Клайв за обич. Не за страст, която баща му се надяваше да събуди у него, за да се сдобие с поредния си наследник, а копнеж за приятелство. Тя сложи ръка в неговата. Когато той стисна много силно пръстите ѝ, тя ги освободи с лека усмивка. Клайв кимна, но тя не беше сигурна доколко я е разбрал.

Наблюдавайки лицето му, за да забележи всяка промяна, Абигейл тръгна с него към розовите храсти, отрупани с ярки червени цветове. И каза простичко:

— Хубаво.

Дебелите му пръсти докоснаха алените цветове, прещайки разпилените листчета в ярък водопад към земята. Абигейл видя радост да се изписва по лицето му. Точно това искаше Клайв. Да бъде заобиколен от „хубави“ и да избяга от затвора си. Тя се запита как може сър Харлан да проявява такова безразличие към потребностите на сина си.

Потръпна, скръстила ръце зад гърба си, докато наблюдаваше как Клайв разглежда цветята с детско любопитство. За разлика от него тя беше имала щастието да расте край леля Уилма и чичо Джареб, които толкова я обичаха. Винаги бе обожавала чичо си, макар че никога не бе подозирала, че той е истинският ѝ баща. И сега копнееше за такава дълбока, всеотдайна обич. Обърна се и погледна към Мористаун. Там, в затвора, беше нейната безценна любов, може би осъдена, както и цялото ѝ бъдеще.

Събудената болка я прониза, сякаш бе набола дланта си на остър трън. Ако не се подчини на заповедите на сър Харлан, той ще нареди Доминик да бъде обесен. Любовта ѝ щеше да изчезне и тя щеше да бъде насила тласната в леглото на Клайв.

Докосна корсажа си и усети шумоленето на листа, който беше скрила там. Писмото на Доминик до мъжа по прякор Червения в кръчмата „Медната риба“ не беше изгубено. Тя трябваше да намери някакъв начин да отиде до Лондон и да се срещне с Червения. Усмихна се, когато ѝ хрумна, че може би е намерила средството.

Разтревожена от мисълта, че трябва на всяка цена да помогне на Доминик, и съзнавайки, че трябва, да се върнат в къщата, преди Фулър да е открил какво става, Абигейл подкани Клайв да тръгнат към градинската порта. Той изсумтя, но тя настоя:

— Пак ще гледаме хубавите, Клайв. Нали?

Той погали ефирните листенца, които беше събрал от земята. Тя се запита колко ли обещания са били дадени и забравени от тези, които го охраняваха.

Клайв посегна към ръката ѝ. Когато Абигейл видя листенцата в дланта му, той премести поглед от тях към нея. Тя се усмихна.

— Хубави за Клайв.

— Клайв добро момче?

— Да — каза тя съчувствено. — Клайв е много добро момче. Другия път ще вземем още хубави.

— Още?

— Да. Другия път — повтори тя твърдо.

Вече започваше да разбира как да се държи с него. Щом установеше граници, които да са приемливи за него, той се покоряваше. Започваше да буйства само когато нещо го разтревожеше.

Докато вървяха заедно към къщата, Клайв забърбори нещо, което тя не можа да разбере. Когато спря и я погледна, като че ли очакваше отговор от нея, тя се усмихна. Единствените думи, които беше разбрала, бяха техните имена и любимата му думичка.

Когато влязоха в дневната, Абигейл спря на място. Фулър и Грийн вече бяха пристигнали, Фулър оглеждаше стаята с изплашено изражение. Навярно търсеше бездиханния ѝ труп, обезобразен от Клайв.

— Загубили ли сте нещо, господин Фулър?

Той се извърна рязко. Страхът ясно се бе изписал на грубата му физиономия. Когато видя усмивката ѝ, само изръмжа.

Клайв влезе в стаята с обичайната си клатушкаща се походка. Протегна към него плячката си и обяви:

— Хубави. Хубави на Клайв.

Фулър изби листчетата от ръката му. Когато Клайв изръмжа, той запита:

— Клайв иска хубави? Тука има хубаво. Искаш ли хубави? Абигейл е хубава.

— Абиг хубаво?

Пазачът не можа да скрие учудването си, когато чу как я нарече Клайв, и погледна към Грийн, който кимаше енергично:

— Да, Абиг хубаво. Клайв добро момче. Абиг е за Клайв.

— Абиг мое?

— Да, Абиг е за Клайв. Пипни хубаво.

Пазачите се захилиха, когато Клайв пусна последните листчета от шепата си и се обърна към Абигейл. Тя се взря в преобразеното му лице. Добрият Клайв, който се разхождаше с нея из градината, беше изчезнал. Отстъпи назад, когато той се приближи към нея.

— Клайв... Клайв... — прошепна тя, знаейки, че ако изпищи от страх, това ще ѝ струва скъпо.

— Хубаво. Хубаво. — Той я хвана и я привлече към себе си. Започна да я гали, после докосна косата ѝ. Но изведнъж я пусна.

— Хубаво Абиг?

Като не знаеше какво да каже, тя отговори:

— Хубаво Клайв?

Когато той се засмя, Фулър изруга. Тръгна към него и го хвана за ръката.

— Не го пипайте! — извика Абигейл, когато Фулър и Грийн сграбчиха Клайв.

Фулър изсъска:

— Не знам какво сте направили с него, но на сър Харлан няма да му хареса. Бъдете сигурна, че другия път...

— Какво другия път?

Като чува въпроса, всички, с изключение на Клайв, погледнаха към вратата, която водеше към коридора.

В стаята влезе сър Харлан.

— Какво следващия път? — запита той. И преди някой да успее да отговори, се разпореди: — Изведете Клайв.

Фулър и Грийн побързаха да изведат Клайв от гостната и се отправиха с него по стълбите към горния етаж. Абигейл седна на един стол, затвори очи и отпусна рамене. Слабият контакт, който беше установила с Клайв, беше последното нещо, което сър Харлан би желал да се случи.

— Какво, по дяволите, е ставало тук? — запита сър Харлан и отиде към шкафа, за да си налее едно бренди.

Като реши да не се задълбочава във фактите, тя му каза, че Фулър я е оставил насаме с Клайв.

— Надяваше се той да ме нарани или дори да ме убие. — Смехът ѝ беше леден. — Но това не се случи. Двамата с Клайв се поразходихме.

— Двамата сте направили какво?

Той се взря в нея така, сякаш не можеше да повярва на ушите си. Абигейл беше сигурна, че наистина не вярва.

— Разходихме се из градината. Той някога бил ли е в градината?

Сър Харлан не обърна внимание на въпроса ѝ, усмихвайки се с хладния гняв, който вече беше научила, че е извънредно опасен за нея.

— Цивилизовахте ли го?

— Той иска само да бъде със своите „хубави“. — И тя вдигна едно розово листче от пода. — Днес се смя заедно с мене.

— Какво е правил? — Той гневно изби листчетата от ръката ѝ, също както Фулър беше постъпил преди малко с Клайв. — Когато тя зяпна смаяна, сър Харлан продължи: — Не искам да става градинар. Искам да създаде моя внук. Няма да го виждате до сватбата. Дотогава Фулър ще го надзирава и той няма да се интересува да разглежда разни цветя с вас.

Тя се изправи.

— Клайв е ваш син! Изобщо ли не се интересувате от него?

— Не. — Харлан се изкикоти, когато я видя как преглъща възражението, което се канеше да изрече. — Не очаквахте такава откровеност, нали? Това е истината. Ако по-големият ми син не беше убит тогава на дуела, никога нямаше да ми хрумне да доведе Клайв от онзи дом, където живееше заедно с други като него. Вървете си в стаята, Абигейл. Само като ви гледам, се ядосвам.

Тя тръгна към вратата.

— Сър Харлан?

— Остави ме, момиче!

— След като ви кажа едно нещо. — И преди той да успее да я възпре с повторно нареждане да си върви, тя изрече тихо: — У вашия син има топлота, която вие никога няма да познаете. Кой от двамата ви е по-малко човек?

За първи път го видя да замлъква смаян. И излезе от стаята. Докато се качваше по стълбите, осъзнаваше, че е късно да се опитва да

спори със сър Харлан. Съдбата на Клайв и собствената ѝ участ бяха предопределени от омразата на баща му към двама им. Сега трябваше да се опита да намери начин да провали плановете на сър Харлан, преди тя, Доминик и Клайв да станат жертви на озлоблението на баронета.

Преди да излезе от стаята си, Абигейл се увери, че видът ѝ е възможно най-хубавият. Държеше главата си изправена и се опитваше да не се усмихва, но погледна за миг в огледалото, което висеше сред картините над парапета в началото на стълбището. Теси беше употребила повече от половин час, за да накъдри червената ѝ коса на масури, които бяха хванати на темето и се спускаха по раменете ѝ. Не искаше да съсипе труда на камериерката. Беше готова за битка, облечена в рокля с любимия ѝ ментово зелен оттенък.

Но докато ръката ѝ се плъзгаше свободно по извивките на парапета, изведнъж тя усети как пръстите ѝ нервно стискат гладкото дърво. Двама мъже я чакаха във фоайето. Капитан Фицджералд! Какво прави той тук толкова рано? Според нея трябваше да се върне едва тази вечер.

Абигейл знаеше, че двамата мъже я наблюдават, но не обърна внимание нито на единия, нито на другия, докато не стъпи на мраморния под. Когато сър Харлан пристъпи напред с официална усмивка, тя също така официално вдигна дясната си ръка към него.

Той пое пръстите ѝ и се приведе над тях. Но когато понечи да ги вдигне към устните си, тя дръпна ръка, без да скрива отвращението си. Не подаде ръка на капитан Фицджералд.

— Добър вечер, сър Харлан — каза тя тихо. Отмести поглед от него и добави: — Каква изненада, капитан Фицджералд.

Мъжът, когото беше познавала като свой баща, се изсмя, отпивайки от чашата си, пълна догоре с бренди:

— Само я чуите! Вири си носа, сякаш е важна дама. Но след сватбата ще запее друга песен.

Сър Харлан трепна по-видимо, отколкото Абигейл.

— Не искам да говоря тук за такива интимни неща — каза баронетът.

Капитан Фицджералд само се изсмя и Абигейл разбра, че вече е пиян. Запита се откога ли пият тези двамата, докато тя се е приготвяла

за вечерята. Тогава забеляза, че сър Харлан е абсолютно трезвен. Когато беше дошла да ѝ помогне да се преоблече, Теси трябваше да я предупреди за пристигането на капитан Фицджералд. Той явно беше пил още преди да дойде тук.

Тя потръпна. Не искаше да стои тук с капитан Фицджералд или със сър Харлан. Последните две седмици бяха истински кошмар. Всеки ден се събуждаше с мисълта баронетът да не обяви, че процесът на Доминик започва на другия ден. Животът в огромната къща беше станал още по-тягостен. Сър Харлан отказваше да ѝ разреши да вижда Клайв. Тя няколко пъти дочуваше крясъци от крилото, където живееше нещастникът. Изпитваше огромно съжаление към горкия момък, който беше също такава жертва, както и тя.

— Абигейл? — обърна се към нея сър Харлан и ѝ предложи ръката си.

Тя нарочно го пренебрегна, отстъпвайки половин крачка назад. Това накара капитан Фицджералд да се изсмее още по-силно. С почервено лице сър Харлан ги поведе със себе си по коридора. Абигейл вървеше до него, но на един лакът разстояние.

Когато влязоха в голямата гостна, много по-красива от стаята, където се беше срещала с Клайв миналата седмица, Абигейл си спомни уроците, които беше научила, когато вярваше, че Доминик е неин враг. Ако запазеше самообладание и овладееше безредните си емоции, никой нямаше да заподозре, че изпитва невероятно силен страх.

— Мога ли да кажа, че изглеждаш много красива тази вечер? — обади се сър Харлан, докато тя се настаняваше на един стол, който две кръгли масички отделяха от другите.

— Благодаря.

Когато тя замълча след тези думи, двамата мъже се спогледаха неловко. Абигейл се зарадва, че е успяла да ги смути, но вече беше разбрала, че всяка нейна победа в тази къща е малка и нетрайна.

Капитан Фицджералд едва не падна, опитвайки се да седне. Изхълца и вдигна чашата си.

— За изпълването на вашите мечти, сър Харлан, и за напълването на моите джобове.

— Естествено, Артър, ти ще получиш известна сума едва когато тя се омъжи за Клайв — изтъкна видимо притеснен баронетът.

Абигейл се взря невярващо в сър Харлан. Защо лицето му става толкова червено, колкото косата ѝ, щом ще получи каквото е искал? Но осъзна, че не е притеснен, а ядосан. Само че защо?

Отговорът дойде, когато капитан Фицджералд седна малко по-изправено и пиянската усмивка изчезна от лицето му. Тропна чашата си на масата и каза:

— Разбрахме се, че ако сватбата стане, преди да изтече един месец, вие ще...

Сър Харлан се извърна към Абигейл и на лицето му заигра изражение на хрътка, надушила следа.

— Абигейл, получих много вълнуващи новини днес и смея да кажа, че нямам търпение да ги споделя.

— Вълнуващи? — В гласа ѝ се долови нарочно процедил се сарказъм. — Кое може да бъде по-вълнуващо от живота, който живея тук сега?

Забелязвайки, че ръцете ѝ треперят, тя склочи пръсти в скута си.

Капитан Фицджералд се обърна към нея.

— Нима мислиш, че можеш да ни убедиш, че искаш да се омъжиш за Клайв Морис?

Лицето на сър Харлан стана тъмночервено от гняв, но той само бръкна във вътрешния си джоб и извади лист светлокремава хартия.

— Получих покана от лейди Съдли.

— От лейди Съдли ли?

Абигейл се помъчи да запази привидно спокойно изражение. Не биваше да издава по никакъв начин, че чака отговор на бележката, която беше пратила до лейди Съдли миналата седмица, след като посети Доминик в затвора. Това, че сър Харлан беше развълнуван от получаването на писмото, сочеше, че лейди Съдли иска да помогне на нея и Доминик.

— Да. Тя разбрала, че ще се омъжваш, и иска да я посетиш в Лондон.

Капитан Фицджералд измърмори:

— И да избягаш с нейна помощ, без съмнение.

— Не познаваш лейди Съдли, затова не можеш да съдиш за нея — възрази Абигейл, оставяйки досадата да се промъкне в гласа ѝ. Защо се е върнал точно сега? — Тя ми предложи подслон, когато бях лишена от такъв, и ме прие така, сякаш съм част от семейството ѝ.

— Да — подкрепи я сър Харлан, отваряйки писмото. — Добрата жена знае, че майката на Абигейл е починала, и иска да и помогне да избере най-хубавата сватбена рокля. — Той се усмихна широко. — Тази мила дама ме кани да посетя нея и семейството ѝ в лондонската им къща.

— Дръж изкъсо Абигейл в Лондон — изправи се неуверено на крака капитан Фицджералд, олюлявайки се също като Клайв. — Тя е хитра интригантка, също като майка си.

Абигейл сви рамене.

— Не искам да ходя, сър Харлан. Признавам, че много бих се радвала отново да се срещна със семейство Съдли, но красивите сватбени рокли никак не ме интересуват.

Баронетът изфуча и тя разбра, че забележката ѝ, също като тази на капитан Фицджералд, е успяла да ядоса този алчен човек, който явно ужасно искаше малко да поухажва семейство Съдли.

— Естествено, че ще отидете и ще позволите на лейди Съдли да ви помогне. Ще бъде непростимо, ако отхвърлим подобно великодушно предложение. Не искам да чувам повече никакви възражения.

— Но, сър Харлан...

— Абигейл! Казах, че ще идеш, така че ще идеш!

Тя погледна към капитан Фицджералд, който започна да се усмихва. Нека си мисли, че са я надвили. Ако той се радва на това, няма да се съсредоточава върху подозренията си, които бяха обезпокоително близки до истината.

— Сър Харлан... — пак подхвана тя.

— Ако ще кажеш нещо друго, освен „да“ — изрече баронетът с най-снизходителния си тон, — по-добре не казвай нищо.

Стиснала юмруци, Абигейл премига, сякаш всеки момент щеше да заплаче. Не трябваше да им позволява да се усъмнят, че ѝ идваше да затанцува от радост. Стана, обърна се и се запъти към вратата.

Сър Харлан викна след нея:

— Заминаваме призори в другиден. Пригответи се.

Тя изправи рамене, но не отвърна нищо. Излезе от гостната. И докато затваряше вратата зад себе си, дочу баронета да казва:

— Ти ще останеш тук, Артър, за да наглеждаш приготовленията за сватбата.

Абигейл затисна устата си с ръка, за да не се засмее на глас — значи ужасният капитан Фицджералд ще трябва да се нагърби със задължения, които сър Харлан искаше да снесе от себе си, за да спечели приятелството на семейство Съдли. Може би щеше да се окаже, че завръщането на капитана точно сега не ще да е толкова ужасно нещо.

Докато се качваше по стълбите, тя погали гладките перила. Скоро щеше да излезе от дома на сър Харлан и да потърси начин изобщо да не се връща. Обърна се и огледа долния етаж. Много ѝ се прииска сега да изкрещи едно „сбогом“.

Желанието да се изсмее загъделичка гърлото ѝ, когато в ума ѝ прозвучаха укорителните думи на леля ѝ, когато малката Абигейл се беше пързала по перилата на стълбата в къщата, гледаща към пристанището на Ню Бедфорд. Всеки упрек, получен от малкото момиче, бе последван от топлата прегръдка на леля ѝ. Толкова обич имаше в тази къща, но тя не бе оценявала съкровището, което притежаваше тогава.

Колко щяха да се гордеят леля Уилма и чичо Джареб, ако знаеха за идеята на Абигейл да се свърже с лейди Съдли! Беше рисковано, но както винаги казваше чичо ѝ, ако не рискуваш, никога няма да постигнеш нещо истински ценно.

Тя се усмихна. Милите леля Уилма и чичо Джареб. Не чичо, а татко. Припомни си обветреното му лице. Червената коса и упоритата брадичка толкова приличаха на нейните, че се запита защо никога не си е задавала въпроса каква е всъщност роднинската връзка помежду им. Колко щеше да хареса той Доминик, ако войната не беше застанала помежду им! Чичо Джареб винаги говореше с уважение за мъжете, които командваха кораби и смело посрещаха променливите настроения на моретата.

С всяко изкачено стъпало щастието ѝ помръкваше все повече. Капитан Фицджералд нямаше да занесе съобщение от Абигейл за леля Уилма. Щеше да измисли някакви лъжи. Страхуваше се, че измислиците му ще наранят леля ѝ, защото тя я беше приела дълбоко в сърцето си.

Това обаче нямаше да има значение, ако тя успее да намери помощ в Лондон и да освободи Доминик, за да могат двамата да избягат от Англия. Тогава капитан Фицджералд можеше колкото си

иска да се оплита в лъжите си, но тя вече нямаше да има нищо общо с него.

Побърза към стаите си, които бяха единственото ѝ убежище в тази къща. Когато стигна до вратата, тя се отвори, преди да хване дръжката. Влезе и се усмихна на Теси.

— Лейди Съдли е писала на сър Харлан и ни кани в Лондон — каза Абигейл веднага щом затвори вратата зад гърба си.

Усмивката на Теси издълба трапчинки по бузите ѝ.

— Колко хубаво! И толкова скоро.

— Заминаваме за Лондон призори вдругиден. — Тя отиде към френския прозорец и го отвори широко. — Значи утре ще имам време да ида при шивачката.

— Утре ли? — Гласът на Теси изгуби веселостта си. — Мислите ли, че е разумно, госпожице Абигейл? Ако ви разкрият...

— Няма. Сър Харлан гледа само как да спечели разположението на семейство Съдли. — Тя се засмя. — Настоява да остави капитан Фицджералд тук и да го накара да наглежда всичко, каквото има за довършване около сватбата. — Потри ръце и се вгледа в далечината. — Трябва да стане. Това е единственият ни шанс.

— Надявам се да сте права, госпожице Абигейл.

— И аз се надявам. Защото втори шанс няма да имаме.

Абигейл настръхна, когато пристъпи под мрачните ледени сенки на затвора. Отвратителният двор беше празен. Никога не беше виждала затворници да се разхождат там. Когато дочу един дрезгав и вече твърде познат глас, се обърна. Причард навярно я чакаше.

— Добър ден, госпожице Фицджералд — избъбри той, протягайки ръка за подкуп.

Абигейл пусна монетите в шепата му. Когато той ги преброи с гримаса, тя се запита дали знае колко ѝ е трудно да се сдобие дори с тези мизерни шилинги. Отвсякъде я заобикаляше богатство, но за да го получи, трябваше да продаде душата си на сър Харлан.

Причард затътри крака пред нея, водейки я към стълбите, откъдето можеха да стигнат направо до килията на Доминик. Тя се уви плътно в наметалото си. Ако някой видеше петно по него, можеха да разберат за посещенията ѝ тук и да ги прекратят.

— Скоро ще има съд — подметна Причард.

— Колко зле за вас! Тогава няма да можете да ми измъквате шилинги.

Той вдигна рамене ухилен.

— Други ще дойдат да сменят ония, дето отиват на бесилката. И пак ще има кой да иска да ходи при тях. И те ще плащат колкото вас. — Изхъмка и добави: — Може даже и повече.

Абигейл не си даде труд да му отговаря. Ако свалеше маската на хладно безразличие, той щеше да се нахвърли върху ѝ като ястреб на плячка. Държеше погледа си прикован към коридора, който се откриваше пред нея, докато изкачваше последните стъпала към мястото, където беше затворен Доминик. Ако погледнеше към призрачните лица, взиращи се към нея през решетките в напразна надежда някои да дойде и при тях, щеше да избухне в сълзи.

Щом стигнаха до килията на Доминик, Причард изтропа с връзката ключове по овехтялата дървена врата.

— Хайде, капитане. Ставайте. Нали искате компания?

Капакът се откряна и тя видя щастливата усмивка на Доминик.

Когато Причард отвори вратата, Абигейл не чака той да я бутне вътре. Мина леко покрай непоносимите му ръчища, без да обръща внимание на ръмженето му, докато заключваше вратата зад гърба ѝ. Развърза бонето си и свали наметалото. Пусна ги на стола и се обърна към Доминик.

Беше страшно блед. Тя силно искаше това да е от липсата на слънчева светлина и добра храна, надяваше се да не се е разболял от някаква ужасна затворническа треска.

— Май се изненада, че ме виждаш — изрече тя. — Нали не мислеше, че ще отида в Лондон, без да дойда при тебе, преди да замина?

— Лондон? — Той веднага затвори капака и я грабна в прегръдките си. — Скъпа, направила си невъзможното!

Тя се засмя, склучвайки пръсти на тила му, като се опитваше да не обръща внимание на дрънченето на веригите, което придружаваше всяко негово движение.

— Само отчасти. Сър Харлан и аз заминаваме утре за Лондон.

— Сър Харлан ще те придружава там? — Той свъси вежди.

— По-добре да е той, отколкото капитан Фицджералд.

— Значи Фицджералд се е върнал?

Тя кимна.

— Искаше ми се да го няма тук, но може да е по-добре, че няма да е в Лондон, когато аз съм там и върша работите, които трябва да се свършат.

Доминик я привлече плътно към себе си. Когато притисна устни към нейните, тя усети силния му копнеж. Но не само това, а и някакво мрачно чувство, което не можеше да скрие от нея.

Тя се отдръпна леко и прошепна:

— Какво има, Доминик? Нещо не е наред ли?

— Всичко ще бъде наред, когато се измъкнем от този проклет остров.

— Ние? Значи ще ме вземеш със себе си?

Той се поколеба.

— Скъпа, не исках да кажа...

Абигейл отстъпи и седна на единствения стол.

— Нищо не се е променило, нали? „Песента“ е на първо място в сърцето ти.

Той пристъпи към нея, под ужасяващото дрънчане на веригите, коленичи и пое ръцете ѝ в своите.

— Не разбираш, нали? Няма отново да се изложи на такава опасност. Може би, когато войната свърши...

— Стига, Доминик — изправи се тя. — Сега не е време за спорове.

— Когато се върнеш при леля си Уилма, ще видиш, че съм прав.

Изразението ѝ стана ледено.

— Може би.

Доминик стисна раменете ѝ.

— Какво има? Защо си толкова бледа? Да не би Фицджералд да те е заплашвал?

Абигейл обви ръце около него. Изкушаваше се да му каже истината за годежа с Клайв Морис. Но не биваше. Тогава той можеше да провали единствения си шанс да избяга, ако се опиташе да я спаси. Границата между Франция и Англия прекрасно можеше да представлява и една тухлена стена. Малко кораби преминаваха през невидимите заграждения. Ако „Песента на морето“ не се върнеше навреме, Доминик щеше да умре. Тя не биваше да му разкрива на

какво рискува да бъде подложена, ако не успееш да избягат, защото той не можеше да направи нищо, за да спре всичко това.

— Не искам да бъда далеч от тебе — прошепна тя. Поне тази истина можеше да му каже.

Пръстите му докоснаха леко гърдите ѝ.

— Не можеш да бъдеш далеч от мене. Сърцето ми е с тебе. Тази част от мене винаги ще бъде с тебе.

Когато я привлече в прегръдките си, тя не се възпротиви. Ласката на устните му ѝ казваше това, което вече много добре знаеше. И той се ужасяваше от раздялата им, но капитан Доминик Сен Клер беше излязъл в морето, за да служи на родината си. Не биваше да се отклонява от това задължение, дори заради любовта си. Но тя се възхищаваше именно на това чувство за дълг и без него той нямаше да бъде мъжът, когото беше обикнала.

Пръстите му се заровиха в косата ѝ и разпиляха фуркетите по пода. Когато червените къдрици се пръснаха по гърба ѝ, той ги отмести настрана, за да откопчае кукичките отзад на роклята ѝ.

— Обичам те, Абигейл. Искам любовта ти.

— Обичаш ме? — ахна тя и се отдръпна леко.

— Да, скъпа. Как може да не го знаеш? — Той прокара пръст по бузата ѝ. — И сърцето ми, преди да се съедини с твоето, ми каза, че и ти може би ме обичаш.

— Обичам те, Доминик. — Тя се засмя, не можейки да скрие радостта си. — Макар че, ако ми беше казал, когато стъпи на борда на „Република“, че ще се влюбя в такъв дързък пират, щях да те нарека лъжец.

— Капер, скъпа.

— Може би, но ти открадна сърцето ми.

Когато устните му се спуснаха по шията ѝ, тя отпъди от мисълта си и последните остатъци от мрачното настроение и страха от неясното бъдеще. Копнееше за радостта, която той ѝ даваше. Искаше тази радост, искаше и него.

Доминик хвърли наметалото ѝ върху бодливия сламеник на одъра и я положи отгоре. Тя протегна ръце към него. Той се усмихна и промърмори:

— Един момент.

Седна до нея и я притегли към себе си, за да разкопчае и последните кукички на роклята ѝ.

Абигейл въздъхна с жадно нетърпение, докато устата му отпечатваше влажната горещина на целувките над линията на деколтето ѝ. Когато отвън се чуха стъпки, тя замря и сграбчи раменете му.

— Причард няма да ни безпокои — прошепна Доминик, полагайки я обратно на наметалото.

— Откъде знаеш?

Тя вплете пръсти в косата му, която се спускаше по раменете му.

— Защото му платих добре.

— Ти си му платил? Как?

Доминик взе ръката ѝ и прокара пръстите ѝ по ухото си.

— Обицата ти! — ахна тя. — Дал си му обицата си! Толкова се гордееше с нея.

Той обхвана лицето ѝ с широките си длани.

— За какво ми е, скъпа, когато е от миналото ми? Искам те, защото ти си насладата на сегашния момент.

И докато ръцете му я изследваха в едно вълнуващо преоткриване, тя затвори очи и се отпусна в удоволствието на горещия му допир. Устните му бродеха по кожата ѝ, съживявайки всеки инч от нея.

Макар че той бързаше да я съблече и хвърли ризата си върху дрехите ѝ, ласките му бяха бавни. Устата му я изследваше така жадно, както първия път, когато му се беше отдала. Тя изстена срещу устните му, докато ръцете му галеха вътрешната част на бедрата ѝ, карайки я да се притисне по-плътнo към него.

Когато откопча копчетата на панталоните му, разбра защо не ги е свалил. Тъй като краката му бяха оковани, не можеше да ги събуче. Тя се засмя.

— Май имаме проблем.

— На мене не ми е чак толкова смешно — тихо изръмжа той до ухото ѝ, изпращайки огнени тръпки по цялото ѝ тяло.

Тя погледна към лицето му и видя как свива устни.

— Скъпи ми капитан Сен Клер, май си станал пленник на любовта.

— Аз ли?

Тя не можа да отговори, защото той започна да я възбужда с целувки, които изстискаха цялата ѝ сила, но въпреки това се опита да откопчае копчетата. Смъкна панталоните надолу по краката му, като не преставаше да го гали. Това докосване прогони смеха ѝ и на негово място се настани една по-всеобхващаща наслада.

Той прошепна до шията ѝ:

— Искam твoятa лoбoв да ме съпpoвoждa, кoгaтo пpoцeсът... Пpъcтитe му дoкocнaхa лeкo уcтнитe му. Дa гo чyе дa гoвopи зa yжaca, кoйтo ги oчaквaшe извън тeзи cтeни — тoвa щeшe дa cъcипe щacтиeтo ѝ.

— He. He ceгa.

Тoй я търкyлнa пo гpъб и cъблaзнитeлният блясък ce върнa в oчитe му. Нaдигнa ce и зaяви тържecтвyвaщo:

— Дa, ceгa, cкъпa!

Гoлaтa ѝ кoжa дoкocнa нeгoвaтa и cякaш я oбхвaнa жив oгън. Лeкитe му цeлyвки зaискpихa пo тялoтo ѝ. Тя пpитиcнa рaмeнeтe му към ceбe cи и ce впи в нeгo, зa дa вкyси тoплaтa му кoжa. Плaмъкът y нeя ce paзгopя oщe пo-cилнo. Кoгaтo пpъcтитe ѝ зaтpeптяхa пo нeгo, тoй oштpo cи пoe дъх. Уcмивкa paздвижи уcтнитe ѝ, кoгaтo гo чy дa изcтeнвa oт жeлaниe, кoeтo нe мoжeшe пoвeчe дa yдържи.

Абигeйл извика изнeнaдaнa, кoгaтo тoй я пpитиcнa към cлaмeникa. C пoбeдoнocнa ycмивкa бe впил пoглeд в нeйния. Хвaнa киткaтa ѝ и я пpилeпи към oдъpa. Пocлe нaпpaви cъщoтo c дpyгaтa и ce нaвeдe, зa дa дoкocнe c ycтни oснoвaтa нa шиятa ѝ. Кoгaтo тя ce paзмърдa пoд нeгo, тoй ce ycмихнa.

— Пycни мe! — измъркa тя, oпитвaйки ce дa ce изплъзнe oт eкcтaзa, кoйтo я дoкaрвaшe дo лyдocт.

— Нямa дa тe пycнa, чepвeнoкoca мaгъocницe — измърмopи Дoминик нa yхoтo ѝ. — Ти cи плeнницa нa мoятa лoбoв зa вeчни вpeмeнa.

Тя пoтpъпнa и издaдe гърлeн cтoн, кoгaтo eзикът му пoдpaзни нeжнaтa кoжa зaд yхoтo ѝ. Пocлe тoй ce cпycнa oтcтpaни пo шиятa ѝ и тя зaбpaви вcичкo; oстaнa cамo нeгoвият тoпъл дoпир, кoйтo пpoкaрвaшe пътeкa пoкpaй гърдитe ѝ и пpeз нeжнaтa ямкa мeждy тях. Тя изcтeнa имeтo му, нo тoвa нe гo cпpя дa cлизa oщe пo-нaдoлy, зa дa изcлeдвa нaй-интимиeтe ѝ cъкpoвищa. И дa я пpeвърнe в жив плaмък.

Абигейл осъзна, че той я е пуснал, едва когато обви ръце около раменете му. Потърси устата му и вплете пръсти в косата му. Когато той се плъзна в нея, тя въздъхна срещу устата му. Не съществуваше нищо по-съвършено и по-всепоглъщащо.

Притисна се силно до него, оставяйки жаждата си да се развихри. Неравното му дишане сливаше устните му с нейните. Тази върховна ласка я хвърли във вълните на непреодолим трепет. Овладени от ритъма на сливането, те отпуснаха юздите на взаимното си желание. Огънят на кулминацията разтопи сърцето ѝ и го сля с неговото, осъществявайки несекващия им копнеж.

Абигейл отвори очи и виждайки тъжната усмивка на Доминик, не каза нито дума. Протегна устни към него, за да получи целувката му, и преглътна изхлипването. Беше се заклела да не опропастява със сълзи минутите, прекарани с него.

Доминик я прегърна мълчаливо. Тя съзнаваше, че и той не иска да си признае страха, който се таеше в сърцето му — че може би никога повече няма да споделят този екстаз. Пръстите му се за разхождаха безцелно по ръката ѝ и тя се взря в мръсния таван.

— Тихо, скъпа — прошепна той.

Едва тогава тя осъзна, че от устните ѝ се беше изплъзнало неволно изхлипване.

— Толкова те обичам, Доминик — изстена тя с болка.

— И толкова красиво го правиш.

Долавяйки веселостта в гласа му, тя си пожела да можеше да се усмихне. Това, че той можеше да се шегува пред лицето на смъртта, ѝ доказваше, че капитан Доминик Сен Клер не беше готов да се даде на английското правосъдие. Тя все още не знаеше какво точно е написал в бележката, която трябваше да занесе в Лондон, но подозираше, че планира да бъде спасен по най-зрелищен начин, ако екипажът на „Песента“ успее да стигне навреме до него.

Абигейл се надигна на лакът и се вгледа в усмихнатото му лице. Той я погъделичка отстрани и тя се засмя така щастливо, както не беше очаквала, че ще може. Но веселостта ѝ се изпари, щом осъзна, че Доминик иска тя да го запомни с любов, преплетена със смях.

Той се размърда и тя смутена видя, че сваля пръстена от ръката си.

— Вземи това, скъпа.

И го пхна в шепата ѝ.

— Но защо?

— Ако нещата не се развият така, както се надяваме, докато си в Лондон. — Когато тя го изгледа с широко отворени от ужас очи, той погали набръчканото ѝ чело. — Занеси го в Замъка на Гръмотевичния камък. Някога, когато между нашите народи се възцари мир, го върни там, където почива сърцето на баща ми.

— Доминик, не говори така.

— Ако можеш да намериш някой друг от семейство Сен Клер, разкажи им, че съм загинал храбро, служейки на родината си. — Нежна усмивка смекчи строгата линия на устата му. — Кажи им, че ти си жената, която съм обичал така, както никоя друга. Кажи им, че ти си единствената, която би могла да носи името ми, ако не бях умрял толкова рано.

Тя положи пръстена на широките му гърди. Седна на ръба на одъра и скри лице в дланите си. Когато го чу да споменава за брак, нещо я разтърси. Точно това я очакваше в дома на сър Харлан, но този брак щеше да бъде истински ад.

— Скъпа?

— Не питай, Доминик — прошепна тя.

Не можеше да му каже каква съдба ѝ е уредил капитан Фицджералд.

— Скъпа? — Той свали ръцете от лицето ѝ и ги стисна в своите. — Не плачи за мене. Не плачи за себе си. Толкова много хора вървят в живота, без да са намерили тази любов, която ние открихме. Би ли искала да не сме преживели тази радост, която никой не може да ни отнеме?

Лекотата, с която Доминик гледаше на смъртта, би трябвало да ѝ даде сили. Само да можеше да сподели болката си с него... Не! За хиляден път си напомни колко искаше да го остави да иде на каторга с мисълта, че я е спасил.

Изправи се и каза:

— Трябва да се облека. Причард скоро ще се върне. Няма да ме остави да прекарам с тебе и секунда повече от времето, за което мога да му платя.

Доминик я загледа мълчаливо как навлича набързо дрехите си. И докато погледът му проследяваше стройните очертания на тялото ѝ,

които изчезваха под ризата и чорапите, се запита какво ли още крие тя от него. Нещо повече от страха ѝ за съдбата му. Нещо, което я държеше в плен — също толкова ужасен като неговия. Когато Абигейл погледна към него и бързо отклони очи, прииска му се да я хване за раменете и да я разтърсва, докато не му каже истината.

При първото ѝ посещение беше предположил, че се тревожи само за него. Но при следващите посещения тази увереност намаляваше. Абигейл отбягваше погледа му винаги щом го чуеше да говори за бъдещето. Нещо я беше изплашило до смърт — нещо извън тези стени, които не му позволяваха да вижда останалата част от света. Единственият му опит да получи някакви сведения от Причард беше накарал тъмничаря да избухне в неистов кикот. Това го беше убедило, че Абигейл се страхува не само от перспективата да го види на бесилката. Нещо я давеше в неизказан ужас.

Изправи се, потискайки желанието си да изрече на глас една сочна ругатня. Само да можеше да ѝ разкаже колко често се наслаждаваше на мечтата си да избяга и да се върне към волния живот на „Песента на морето“ и тя да е с него. Абигейл никога не беше се качвала на неговия кораб, но той често си я представяше застанала до него на кърмата, виждаше как двамата посрещат заедно бурите, изпращани от морето. Съмняваше се, че тя ще повярва, че изобщо си я е представял там до себе си, защото той често ѝ бе казвал, че не може да има и нея, и кораба. Но макар че в миналото може би беше говорил искрено, сега все пак не можеше да ѝ каже, че след като беше живял лишен и от „Песента на морето“, и от нея, тя му липсваше много повече от кораба му.

Не каза нищо, пристъпвайки към нея. Бавно закопча роклята ѝ. Когато тя вдигна косата си и я скри под бонето, той хвана лявата ѝ ръка. Сложи пръстена на безименния ѝ пръст и притисна пръстите ѝ върху него.

— Помни — изрече глухо. — Ако нещо се случи с мене, занеси този пръстен на семейството ми във Франция. И непременно им кажи, че ти си жената, която съм обичал.

Абигейл вдигна поглед към него и се помъчи да се пребори с мъката, потискайки сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Ще се опитам — прошепна тя.

Знаеше, че ако той не оцелее, за да избяга и да я отведе със себе си, тя нямаше да може да изпълни това обещание. Сър Харлан никога нямаше да ѝ позволи да замине, докато не роди здраво дете. После още едно, след него още едно и така, докато се увери, че ще има наследник, който да доживее до зряла възраст.

— Знам, че ще го направиш — и той се наведе, за да я целуне.

Изтракването на ключа в ключалката ѝ попречи да отговори. Тя взе чантичката си и тръгна към вратата. Причард изръмжа някакви обидни думи към нея, но тя не му обърна внимание, излизайки като отнесена навън в коридора. Не се обърна да погледне към Доминик. И двамата не бяха проронили нито дума за работата, която тя трябваше да свърши в Лондон, но той знаеше, точно както и тя, че ако се успее, следващия път, когато се видят, най-вероятно ще е по пътя му към бесилката.

Абигейл внимателно извади кутията от сейфа, като внимаваеше да не удари пръстена на Доминик, който носеше върху подложка от няколко слоя плат, за да не се изплъзне. Погледна към вратата на кабинета и видя Теси да я наблюдава, хванала дръжката на вратата. Никой нямаше да влезе, без Теси да го чуе. Не биваше да разберат, че тя е тук. Ако сър Харлан дойдеше сега, Абигейл не беше сигурна дали желанието му да се сдобие с внук щеше да надделее над гнева му, породен от опита ѝ да го ограби.

Ако искаше да помогне на Доминик, нямаше избор. Вчерашното ѝ посещение в затвора беше изчерпало и последните пари на Теси. Помощта в Лондон щеше да струва дори още по-скъпо, така че Абигейл трябваше да намери начин да плати за нея. Решението беше просто. Сър Харлан беше заключил бижутата тук, където не можеха да помогнат на никого.

Сега те щяха да се превърнат в начин да се подкупи пратеник, който да отнесе съобщението на Доминик до неговия кораб. Тя се надяваше, че ако даде някое от тях на мъжа по прякор Червения в кръчмата „Медната риба“, той ще го приеме в замяна на услугата да отнесе писмото до „Песента на морето“.

Въпреки че знаеше, че не трябва да издава и звук, Абигейл ахна, когато вдигна капака на облечената с кадифе кутия. Пръстите ѝ затрепераха, докато изваждаше отвътре изумрудената огърлица. Теси, застанала до вратата, притисна ръка към устата си, за да възпре възхитеното си изхълцване.

Абигейл понечи да я остави в кутията. Беше толкова красива с камъните, блестящи като котешки очи сред перлите и сложните златни шарки.

— Госпожице Абигейл — повика я тихо Теси, — какво правите?

— Твърде красива е, за да я открадна.

Камериерката нахлу в стаята с присвити от гняв очи.

— Да не сте полудели? Той смята да открадне живота ви от вас. Вашия живот и живота на мъжа, когото обичате. Какво може да бъде по-прекрасно от живота, който можете да споделите с капитан Сен Клер?

Пръстите на Абигейл така силно стиснаха огърлицата, че камъните се врязаха в дланта ѝ.

— Права си.

— Тогава недейте да изпитвате вина, че ще вземете това единствено нещо от него, преди той да е взел всичко от вас. — Очите на Теси се изпълниха със сълзи. — Надявам се това да е най-красивото нещо тук, защото той открадна най-хубавото нещо от живота ми, когато не направи нищо, след като синът му уби сестра ми.

Абигейл заобиколи бюрото и прегърна прислужницата.

— Благодаря ти за всичко, с което ми помагаш.

— Само изпълнете плановете си и така ще ми се отплатите.

— Ще дойдеш ли в Лондон с мене?

Теси отвори широко очи.

— Искате да ида там с вас?

— Да. — Абигейл пхна огърлицата в чантичката си и хвана Теси за ръката. — Ще имам нужда от всички съюзници, които мога да намеря. Не знам дали лейди Съдли все още ще е склонна да ми помогне, когато ѝ кажа истината.

— Че корабът на капитан Сен Клер е бил част от френската блокада?

Абигейл кимна, затваряйки кутията, и отиде да я остави на мястото ѝ в сейфа.

— Мога само да се надявам, че благодарността, задето спасихме децата ѝ, ще я накара да ни помогне.

Макар че ѝ се искаше да сложи кутията под всички други кутии и документи в сейфа, не желаше никой да заподозре, че нещо е било пипано. Сложи ключа обратно в чекмеджето и провери дали всичко изглежда както преди.

Теси последва мълчаливо Абигейл, когато тя излезе от кабинета и тръгна по коридора. Макар че прислужницата вървеше зад гърба ѝ, тя въпреки това усещаше напрежението у нея. Искаше да ѝ каже да не се преструва на спокойна, но как можеше да иска това от нея, когато и самата тя се мъчеше да изглежда така, сякаш нищо не се е случило? На

всяка крачка се бореше с желанието си да се понесе вихрено нагоре по стълбите.

Щом стигна в стаите си, Абигейл се отпусна на най-близкия стол и впери поглед в чантичката на скута си. Теси позвъни да донесат чай.

— Две чаши — нареди Абигейл.

— Две ли?

— Изглеждаш толкова напрегната, колкото и аз — успя да се усмихне Абигейл. — Може би трябваше да поръчаме и малко от брандито на сър Харлан.

— По-добре ще е, ако се заема с някаква работа — потри ръце Теси. — Ще довърша опаковането на багажа ви.

Абигейл извади огърлицата.

— Скрый я в някоя от обувките ми. Съмнявам се, че някой ще вземе да гледа тъкмо там. — Поколеба се, но запита: — Искаш ли да останеш тук, вместо да ходиш в Лондон? Не мога да искам от тебе да дойдеш, ако не желает. Сър Харлан ще те уволни и ще направи така, че да не те вземат на работа никъде в Англия, ако разбере, че си ми помогнала.

— Госпожице Абигейл...

Абигейл се усмихна, докосвайки ръката на приятелката си.

— Бъди искрена, Теси. Вече ти поисках твърде много. Твоята лоялност, спестяванията ти, помощта ти за едно престъпление, което може да прати и двете ни на бесилката заедно с Доминик.

— Ще дойда с вас. — Усмихна се принудено, също както Абигейл. — Какво значение има дали вие и капитан Сен Клер ще умрете сами или с мене?

— За тебе има значение.

Усмивката на Теси изчезна.

— Това, което има значение за мене, е да видя осуетени очакванията на сър Харлан за наследник, за да бъде отмъстена.

Абигейл не знаеше какво да отговори и дали изобщо имаше отговор.

— Това е много неочаквано.

Лейди Съдли остави чашата с чай на масичката и скръсти ръце в скута си. Спокойствието на позата ѝ се нарушаваше от смущението, което се четеше в погледа ѝ.

Абигейл дори не се бе опитала да вземе собствената си чаша, защото ръцете ѝ трепереха ужасно силно.

— Знам, че трябваше да ви кажем истината още от самото начало, милейди, но Доминик беше ранен и бяхме изгубени тук, в Англия, и...

— Не казвайте нищо повече, Абигейл. — Тя въздъхна. — Нямали сте причина да ми вярвате тогава, нямате причина и сега да ми се доверявате.

— Това не е вярно.

— Смятате, че понеже капитан Сен Клер е спасил децата ми от разбойника, аз ще пренебрегна лоялността си към Англия и ще му помогна да избяга и отново да напада английски кораби?

— Не.

— Не? Тогава какво?

Абигейл преглътна мъчително. Знаеше колко мъчителен ще бъде този разговор с лейди Съдли в изключително красивата гостна, гледаща към градините на дома. Мрежата от лъжи, която беше изплела около себе си и Доминик, ги държеше така здраво, както затворническите решетки държаха нейния любим.

— Лейди Съдли — изрече тя с глас, който много малко се различаваше от шепот, — вярвах, че ще ни помогнете, защото знам, че сте жена на честта.

— Една жена на честта не би си помислила да предаде страната си.

— Но една жена на честта не би искала да види как убиват един мъж само защото пречи на намеренията на сър Харлан Морис да се сдобие с годеница за сина си и евентуално с наследник.

За първи път, откакто Абигейл я познаваше, лейди Съдли изгуби студеното си спокойствие. Притисна ръка към гърдите си и се вгледа в затворената врата.

— Вие трябва да се омъжите за неговия син? Нямах представа. Защо не написахте това в бележката си?

— Трябваше да не споменавам нищо, преди да се уверя, че нямам друг начин да освободя Доминик от затвора и от заплахата да бъде обесен.

— И щяхте да рискувате да се омъжите за това малоумно чудовище, за да спасите капитан Сен Клер?

Абигейл кимна, не искаше да хаби време, за да обяснява, че Клайв не е чудовище, а само една нещастна душа и единственото средство, с което баща му разполага, за да надвие майка му.

— Обичам Доминик.

— Ах, това винаги обяснява много неща. — Лейди Съдли видимо се отпусна. — Скъпо дете, не трябваше да ми казвате това. Със собствените си очи виждах колко влюбени бяхте вие и капитан Сен Клер. — Тя стана, отиде към затворената врата и я отвори. Обърна се към Абигейл и се усмихна. — Вярвам, че лорд Съдли ще може да занимава сър Харлан толкова време, колкото е необходимо.

Абигейл се засмя.

— Сър Харлан толкова иска да спечели вниманието ви, че ще е склонен да направи какво ли не.

— Да, какво ли не... само не и да ви позволи да разтрогнете годежа.

— Така е. — Абигейл навлажни устните си. — Но дори ако се съгласи, страхувам се, че това ще означава смъртта на Доминик, защото сър Харлан вече няма да има причина да го държи жив. Капитан Фицджералд знае, че ако Доминик избяга, французите ще имат доказателството, което им трябва, за да хванат и обесят всички оцелели хора от екипажа на „Република“.

— Значи вашият план да търсите съюзници си остава най-доброто — Лейди Съдли изведнъж се усмихна така дяволито, както го правеха и децата ѝ. — Тогова предполагам, че имам най-добрия възможен начин да го постигнете.

Абигейл склучи пръсти.

— Значи ще ни помогнете?

— Да, на драго сърце. — Тя прекоси стаята и положи ръце на раменете на Абигейл. — Дългът ни към капитан Сен Клер няма да изчезне само поради това, че той воюва на страната на нашите неприятели. Нито пък мога да забравя един факт, който вие любезно пропуснахте да споменете. Моят дом не можа да ви осигури закрила и хората на капитан Фицджералд получиха възможност да ви отвлекат буквално изпод носа ни. Този наш пропуск е причината вие и капитан Сен Клер да се озовете в това ужасно положение и нещата трябва да се поправят.

— Благодаря ви.

— Още недейте да ни благодарите. — Лейди Съдли отиде към вратата и погледна към една друга затворена врата в дъното на коридора, зад която съпругът ѝ разговаряше със сър Харлан. — Ако това, което се опитваше да направите, не успее, не съм сигурна, че ще можем да направим нещо повече, за да ви помогнем.

— Разбирам.

— Сигурна съм, но съм също така сигурна и че се надявам никога повече да не се случи да сте заплашена от едно толкова скъпо струващо поражение.

Абигейл беше съгласна и с това нейно пожелание, защото в такъв кошмарите, които я преследваха нощем, щяха да се превърнат в действителност.

Абигейл излезе от наетата карета и се озова на една криволичеща уличка близо до Темза. В същия този момент каретата на семейство Съдли, в която седеше Теси, загърната в любимото наметало на господарката си, вероятно се връщаше вече към Мейфеър. Абигейл се беше измъкнала от каретата близо до старата градска порта. Как щеше да се върне до нея, за да престане каретата с Теси да обикаля насам-натам из парка... нямаше и представа. Надяваше се нещо да ѝ хрумне, когато свърши работата си.

Ветрецът, долитащ откъм реката, я накара да побърза. Набръчка нос, когато долови някаква отвратителна воня, надигаща се от водата. Запита се как ли оцелява Доминик в невъобразимо вмирисаната си килия.

Докато вървеше покрай брега, Абигейл се взираше в закотвените край пристаните кораби. Трябваше да внимава да не стигне твърде близо до „Факел“, защото ако някой от екипажа я разпознаеше, всичко щеше да пропадне.

Не обръщаше никакво внимание на мъжете, които минаваха покрай нея, докато бързаше към кръчмата, която вече знаеше, че е „Медната риба“. Някои мъже подвикваха нещо след нея, но тя се направи, че не е чула мръснишките им намеци. Ако я бяха сметнали за поредната курва, скоро щяха да забравят за нея.

Отваряйки вратата на кръчмата, Абигейл хвърли поглед нагоре към табелата, която скърцаше застрашително. Мина бързешком под рибата, чийто варак се белеше на люспи. Докато очите ѝ свикваха с полумрака вътре, се опитваше да не повърне от носещата се воня на

долнокачествено уиски. Запровира се внимателно между очуканите маси.

В далечния край на помещението един мъж вдигна глава към нея, а после пак се облегна на тезгяха пред себе си. Продължи да подрязва ноктите си с ножа, който държеше.

— Сбъркала си вратата, миличка. Излизай оттук.

— Вие ли сте Червения?

— Да, аз съм. — Той вдигна едната си вежда и отмахна посивялата коса, която някога навярно бе имала същия цвят като нейната. — А ти какво искаш, миличка?

— Един приятел ме помоли да се свържа с вас.

— Приятел?

Той се изправи, подпирайки се на патерицата си. Когато тръгна през полутъмното помещение, тя забеляза, че десният му крак е отрязан до средата на бедрото. Празният крачол се полюляваше в такта на неравната му походка.

Преглъщайки смущението си, породено от гледката, Абигейл изхълца:

— Моят приятел иска да се занесе едно съобщение.

— Къде и кога?

— Веднага. — Тя се поколеба и добави: — В Кале.

Той присви очи и я изгледа.

— Скъпа задача ти е дал приятелят ти.

Абигейл се зарадва, че е подготвена. И изрече, сякаш това нямаше никакво значение:

— Парите не са важни. Важното е дали можете да занесете това съобщение от името на приятеля ми.

— Можем цял ден да си играем тия игрички — отвърна той с внезапна усмивка. — Имам си цена и трябва да я платите, ако искате да ви занеса съобщението, госпожице Фицджералд.

— Откъде ме познавате? — ахна тя.

Той се настани тромаво на една табуретка и с мърлявата си патерица бутна друга табуретка към нея. Когато тя седна, мъжът опря лакът на масата и извади ножа, за да продължи да си реже ноктите.

— Целият град знае, че сър Харлан Морис е намерил момиче, което да се омъжи за смахнатия му син.

— Не предполагах, че знаете какво става във висшето общество.

— Висшето общество ли? — Той се ухили широко. — Сен Клер ли ви е научил на номерата им?

Абигейл замръзна. Той знаеше за нея и за Доминик, затова сигурно му беше ясно, че е дошла тук по поръчка на Доминик. Трябваше да се направи, че думите му не са я разтревожили.

— Според него е добре човек да знае такива неща.

— Трябва да ви кажа, че ми изглеждате по-умна, отколкото очаквах като за бъдеща снаха на сър Харлан. — Червения я изгледа с уважение. — Не мислите ли, че такова умно момиче като вас не бива да се омъжва за някакъв побъркан.

— Сър...

— Казват ми Червения.

— Добре, Червения. Ето какво мога да ви платя.

Тя извади изумрудената огърлица от чантичката си и я пусна на масата.

Той я грабна още преди да беше докоснала мръсната повърхност. Вдигна я, за да я види по-добре на светлината, и подсвири тихо.

— Тия камъни май са истински.

— Да.

— Сен Клер може да се откупи с това.

Тя се засмя.

— Точно така. А в замяна можете ли да предадете това? — Сложи запечатаното писмо на масата, но не дръпна ръка от него. — Можете ли да го доставите неотворено?

— Да, възможно е. — Той почеса чукана на крака си. Когато я видя да се изчервява от това интимно действие, усмивката му стана още по-широка. — Момиче, знаеш ли какво залагаш в тая игра?

— Знам — отвърна тя.

Той изръмжа, развеселен от начина, по който беше имитирала грубия му акцент.

Пусна ножа на масата, без да обръща внимание на издрънчаването и на внезапното ѝ трепване, и стисна още по-здраво огърлицата.

— Добре, момиче. На кого да предам писмото?

— Неотворено.

— Неотворено — съгласи се той. — Та на кого?

— Ожие Брулие, първи помощник на „Песента на морето“.

Червения кимна доволно и заяви:

— Така си и мислех. Това ще ти струва повечко, скъпа. Повече от една огърлица. Трябват ми много пари, за да запуша някои усти. Никак не ми се ще да увисна до Сен Клер.

— Нито пък аз. Откъде да знам, че мога да ви вярвам?

Той се разсмя и стана. Докуцука до тезгяха и донесе две чаши с ром. Тропна едната към нея. Когато ромът се разплиска по масата, тя стана и погнусена отдръпна ръката си. Ако се върнеше в дома на лейди Съдли вмирисана на евтин ром, щяха да ѝ задават много въпроси, на които нямаше да може да отговори.

С мигновено движение Червения грабна ръката ѝ и я прикова към масата.

— Можеш да ми повярваш, ще те улесня.

Взе писмото и го напъха обратно в чантичката ѝ.

— Какво? Няма ли да го предадете?

— Можеш сама да си го занесеш.

Абигейл се запита дали мъжът не си е загубил и ума заедно с крака.

— Това не е възможно. Ожие не е в Лондон.

— Но Ивън Съмърсет е.

— Ивън Съмърсет? — Тя се отпусна на близката пейка, без да обръща внимание на мръсотията. — Знаете ли къде е?

— Знам къде можеш да намериш дори всеки плъх в Лондон. — Мъжът се изкикоти и пусна ръката ѝ. — Ти ми даде огърлицата, аз ти давам адреса му.

— Добре. Къде е? — Когато започна да ѝ обяснява, Абигейл поиска нещо за писане и надраска карта на гърба на писмото на Доминик. Накрая каза: — Благодаря ви — и се изправи.

— Госпожице Фицджералд? — повика я Червения, когато тя се запъти към вратата.

— Да?

— Не искате ли да знаете защо съм склонен да ви помогна?

— Помислих, че сте приятел на Доминик.

Смехът му разтресе лавиците зад тезгяха на овехтялата кръчма.

— Той е французин. Не ми е приятел.

— Тогава защо ни помагате?

— Вие със Сен Клер станяхте врагове на сър Харлан. Затова ставате мои съюзници. — Той се изправи и потупа празния си крачол. — Защото той се опита да спести пари, вместо да построи приличен кораб, аз загубих крака си. Време е да разбере, че не може да използва хората, за да си пълни джобовете с още и още злато. Късмет, госпожице Фицджералд. Надявам се двамата с капитан Сен Клер да му натриете хубавичко носа на тоя баронет.

— И аз се надявам.

Червения седна и гаврътна и нейната чаша.

— Сега май трябва вече да тръгвате. Не ми трябва жени да се въртят наоколо, щом нямат работа с мене.

— Благодаря ви — изрече тя и посегна към дръжката на вратата.

Надяваше се, че е направила още една крачка към спасяването на Доминик.

Абигейл с учудване разбра, че указанията на Червения са я довели до малко френско заведение недалече от Тотнъм Корт Роуд. Погледна през един от големите прозорци, но не видя вътре жив човек. Може би всички бяха в кухнята.

Когато отвори вратата, чу издрънчаване на камбанка. Посрещнаха я миризми на подправки и пилешки бульон. За миг си представи, че е в кухнята на леля Уилма, макар че чесънът и босилекът тук миришеха много по-силно, отколкото в което и да било от ястията на леля й.

Тя се огледа и видя друга врата в далечния край на помещението. На четирите маси имаше светлосини чинии и свежи цветя, натопени в малки светли вази. Купчина чинии бяха струпани на шкафа в ъгъла до най-големия прозорец на заведението.

Отсрещната врата се отвори. Една тъмнокоса жена й се усмихна, влизайки в салона, като същевременно изтриваше ръце в престилката си. Личеше, че е бременна.

— Съжалявам — каза тя. — В този ранен час на деня още не сме отворили. Ако дойдете малко по-късно...

— Търся Ивън Съмърсет — отвърна Абигейл, защото знаеше, че може и да няма възможност да дойде по-късно, ако сега се върне в дома на лейди Съдли, без да си е свършила работата.

— Той е в кухнята. Един момент. — Тя се приближи към вратата и я отвори. — Ивън, търсят те. — Върна се при Абигейл и посочи една маса. — Моля, седнете, госпожице.

— По-добре да не сядам — Тя потупа наметалото си, все още вмирисано на вонята от кръчмата до пристанището. — Столовете ви са толкова чисти, а...

Погледна над рамото на жената към мъжа, който се появи от кухнята.

Косата му беше светлокестенява, със златисти отблясъци, където я докосваше слънцето. Висок колкото Доминик, но не толкова широк в раменете, което подсказваше, че този човек не е водил суровия живот, който Доминик толкова обичаше на своя кораб.

— Добър ден — каза той. — Аз съм Ивън Съмърсет, а това е съпругата ми Бриен.

Той обви ръка около раменете на тъмнокосата жена, която го гледаше с очевидна любов.

Абигейл се опита да сподави ревността, която я връхлетя. Поиска й се да бъде в прегръдките на Доминик, когато видя как мъжът гледа с толкова любов в очите на жена си, тъмни като очите на Доминик.

— Казвам се Абигейл Фицджералд. Вие не ме познавате, господин Съмърсет, но ние имаме общ... — Тя се поколеба, но накрая добави простишко: — Приятел. Доминик Сен Клер.

— Доминик? — разсмя се Съмърсет. — Тъкмо говорехме с Бриен за него онзи ден. За последното ни пътуване до Франция. Спомняш ли си, Бриен?

Съпругата му се засмя.

— Как да забравя невероятните ти приказки за приключенията ви с Доминик? — Тя отново подкани Абигейл да седне, после грациозно се отпусна на близкия стол. — Чували ли сте историята за приключенията им в Бордо?

— Не. — Абигейл седна и едва се сдържа да не започне да барабани с пръсти по масата.

Не искаше да говори за миналото. Трябваше да намери помощ за Доминик точно сега.

— Ивън, трябва да й разкажеш.

Абигейл скочи на крака.

— Не! — Когато двамата се вторачиха учудено в нея, тя си пое дъх и отново седна. — Извинете ме!

— Какво има? — запита Съмърсет, вече без безгрижната си усмивка.

— Трябва ми помощта ви. Доминик е в ужасна беда.

— Каква беда? — Лицето му беше станало сериозно, очите му имаха напрегнатия израз, който бе запомнила от погледа на Доминик.

— Той е в затвора тук, в Англия, и ще бъде съден като шпионин или като капитан на кораб от френската блокада, нещо такова. Ще го обесят, господин Съмърсет, и...

— Ивън — поправи я той, после седна до нея на масата. — Доминик е тук, в Англия? Да не е полудял?

— Претърпяхме корабокрушение, когато екипажът на кораба на баща ми взриви „Република“ и...

— Я виж ти! — Той вдигна ръка. — Успокойте се и започнете от началото. — Докато тя разказваше, той слушаше напрегнато, после каза: — Бриен, мисля, че госпожица Фицджералд може да пийне нещо, за да се подкрепи.

— Ей сега.

И Бриен веднага донесе на масата поднос с кана чай и чаши.

Абигейл се опита да се усмихне благодарно, но не можа. Дори не беше забелязала кога Бриен е излязла от салона. Вземайки чашата, която тя ѝ подаде, продължи да разказва сложната история — как нейният живот се беше преплел с този на Доминик и как събитията се бяха развили по такива странни пътища, че ги бяха довели до положението, в което се намираха сега.

— Това е за вас — завърши тя, изваждайки писмото от чантичката си. Поколеба се, но запита: — Четете ли на френски?

— Кое не мога да разбера — отвърна той със стеснителна усмивка, — ще ми го разясни Бриен. Тя е родена във Франция.

Абигейл му подаде писмото. Опита се да отпие от чая, докато той разчупи печата и започна да чете. Невъзможно беше да преглътне страха си, затова остави чашата обратно на масата.

Не смееше да си поеме дъх, когато Ивън започна да чете на глас, превеждайки от френски:

Скъпи приятелю, нуждая се от помощта ти. Жената, която ще се погрижи да получиш това послание, е Абигейл Фицджералд.

Трябва да я намериш или в Лондон, или в имението на сър Харлан Морис, и да я измъкнеш незабавно от Англия. Тя спаси живота ми неведнъж, може би защото знаеше, че ако сърцето ми продължи да бие, то ще копнее да ѝ принадлежи.

Ивън се засмя.

— Вие, французите, сте такива романтици, Бриен.

Съпругата му разроши косата му и се усмихна.

— И това ти харесва, нали?

— Не мога да не се съглася.

Той се наведе над листа, прокара пръст по редовете и продължи:

Направи така, че тя да се върне при семейството си в Америка, ако можеш. Там ще е на сигурно място и ще може да започне отново живота си. Благодаря ти, приятелю.

Ивън остави листа на масата.

Абигейл ахна:

— Трябва да има още.

— Само подписът му. — Той ѝ подаде писмото. — Вижте сама.

Макар че не можеше да разчете добре думите, написани с едри букви, Доминик беше прав, когато ѝ каза, че доста думи са много подобни на английските и тя ще може да разпознае някои от тях. В писмото не пишеше, че Ивън трябва да се свърже с екипажа му, за да му помогне да се измъкне от затвора.

Тя вдигна очи, когато усети една ръка да докосва нейната.

Бриен Съмърсет ѝ се усмихна съчувствено.

— Той явно много ви обича, госпожице Фицджералд, защото всичките му мисли са само за вас.

— Няма да го оставя да умре тук в този затвор. — Абигейл отново се изправи. И извиси глас. — Докато той не излезе на свобода, няма да напусна Англия. Не можете да ме накарате да го сторя.

— Да ви накарат ли? — Вратата към кухнята отново се отвори. — Кой ви кара да правите нещо против волята ви?

Лицето на Абигейл пламна, когато в салона влезе една възрастна жена. Френският ѝ акцент беше по-силен и от този на Доминик.

Бриен отиде към нея и каза:

— Бабо, това е Абигейл Фицджералд, приятелка на приятеля на Ивън, Доминик Сен Клер.

— Простете ми, че избухнах така — каза Абигейл и седна, когато старата жена се настани на един стол. — Денят не беше лесен. Страхувам се, че реагирах прекалено силно на нещо, което изобщо не очаквах. — Тя стисна ръце и ги опря на масата. — Ако той смята, че ще го оставя тук да умре...

Госпожа Лъоклер ахна и грабна ръката на Абигейл.

— Откъде го имате? — И тя прокара пръст по пръстена на Доминик.

— Доминик ми го даде. Мислеше, че ще успея да го изтъргувам на пристанището, за да може някой да предаде писмото на кораба му, но ми казаха да дойда тук и Ивън Съмърсет ще ми помогне. — Тя дръпна ръката си, разтревожена от възбудата в очите на възрастната жена.

Лицето на госпожа Лъоклер стана сиво като косата ѝ. Тя се взря в пръстена.

— Може ли да го видя по-отблизо, госпожице Фицджералд?

Абигейл се поколеба, но после свали пръстена и го сложи в треперещата ръка на госпожа Лъоклер.

Тя разви парцалчето и погледна от вътрешната страна.

— Не мога да повярвам!

— Какво да повярвате? — запита Абигейл, поглеждайки към Съмърсет, който ѝ се видя също така озадачен като нея.

— Рисунката отвътре. — Тя прокара пръст по гравираната светкавица. Вдигна очи към Ивън и запита: — Познаваш ли я?

— Гръмотевичният камък, който е нарисуван на вазата на Бриен.

Абигейл не искаше да губи време с този разговор, който ѝ изглеждаше, че не води наникъде.

— Да, това е Гръмотевичният камък. Така ми каза Доминик. Това популярно украшение ли е за венчален пръстен?

— Не, в никакъв случай. Виждате ли тук? — Госпожа Лъоклер посочи гравираните букви, които почти се бяха изличили от морския живот на Доминик. — Виждате ли инициалите?

— Не.

Абигейл присви очи, но така и не можа да види нищо, освен излъсканото злато.

— Аз виждам. Очите ми може вече да са остарели, но бяха много по-млади, когато за пръв път видях този пръстен.

— Във Франция ли? — запита Бриен.

— В Замъка на Гръмотевичния камък.

— Замъка на Гръмотевичния камък? — ахна Абигейл. — Доминик каза, че това е бащиният му дом. И вие сте били там, така ли?

— Бях там — прошепна госпожа Лъоклер, — когато дукът донесе тези пръстени от Париж, за да се ожени за любимата си Софи. Виждате ли вътре? Има гравирани букви — ММЛ и СР. Марк-Мишел Левеск и Софи Рамо.

— Левеск? — Абигейл поклати глава. — Невъзможно. Доминик каза, че това бил венчалният пръстен на баща му, а името на баща му е Сен Клер.

— Не. Левеск. — И старата жена се обърна към внучката си, широко отворила очи. — Спомняш ли си, че съм ти казвала, че не си най-голямата, че имаш и брат?

— Да.

И Бриен положи ръка на корема си, сякаш за да прегърне още нероденото си бебе.

— Изглежда, не е умрял в Париж, когато дукът е бил обезглавен на гилотината. Бавачката на момчето се казваше Сен Клер и беше от селото до замъка, ако добре си спомням. — Тя се засмя. — Точно както твоята бавачка беше Лъоклер, малката ми. Смятам, че Доминик е твоят изгубен брат, Бриен.

Абигейл ги изгледа подред. Госпожа Лъоклер още се взираше в пръстена. Ивън Съмърсет и съпругата му изглеждаха еднакво потресени.

— Проклет да съм — изрече Ивън, прогонвайки смайването с бавна усмивка. — Доминик е наследник на дук? Смея да кажа, че обитателите на Замъка на Гръмотевичния камък доста ще се стреснат, като видят новия си дук.

— Брат ми — едва си пое дъх Бриен. — Брат ми е жив.

На Абигейл никак не ѝ се искаше да разрушава щастието им, но изрече:

— Доминик няма още дълго да е жив, ако не се намери начин да го освободите от затвора. След като се омъжа...

— Да се омъжите ли? — запита остро Ивън. — Помислих, че с Доминик сте любовници.

— Не е толкова просто — въздъхна тя. — Моля ви, изслушайте всичко, което имам да ви кажа, и тогава може би ще намерите начин да ми помогнете да го измъкна. Иначе той ще умре.

Абигейл се втурна в килията на Доминик и спря за миг, за да се увери, че Причард е затворил вратата зад нея и се е отдалечил. Тъмничарят не биваше да разбере това, което тя ей сега щеше да разкаже на Доминик. Тя затвори капака на малкия отвор и се облегна на вратата, радостна, че се е добрала дотук. Напразно се беше страхувала, че няма да намери начин да излезе тайно от къщата. Сър Харлан се беше върнал и веднага беше започнал да се кара с капитан Фицджералд. Това й беше дало възможност да дойде тук.

Доминик я грабна в прегръдките си. Устните му, жадни за любов, потърсиха нейните. Тя се прилепи към него, допирът му я караше да вярва, че кошмарът е свършил.

Той вдигна глава и прошепна:

— Липсваше ми, скъпа.

— И ти ми липсваше.

Тя отново впи устни в неговите.

Доминик я целуна бързо и се отдели от нея, за да я запита:

— Говори ли с Червения?

— Да.

— И? — подкани я той, когато Абигейл не каза нищо повече.

— Той ме изпрати при твоя приятел Ивън Съмърсет.

— Ивън е в Лондон?

Тя се усмихна.

— Каза ми да ти кажа, че сега няма да го познаеш, защото е щастливо женен и чака дете.

— Женен? — изкиска се Доминик. — Прав е бил. Не мога да си представя как се е отказал от скитническия живот.

Абигейл стисна още по-здраво пръстите му.

— Доминик, това не е всичко. Съпругата му Бриен най-вероятно е твоя сестра. — Тя свали пръстена от пръста си и го пхна в ръката му. — Символът на този пръстен принадлежи на дука, който е владеел Замъка на Гръмотевичния камък. Бриен Съмърсет е по-голямата му

дъщеря. Имало е и още една сестра, може и тя да е жива някъде във Франция. — Тя склучи пръстите му около пръстена. — И един син. Ти, Доминик.

— Имам сестра?

— Две. — Тя обхвана ръката му и продължи: — Бриен смята, че баща ти те е поверил на грижите на бавачката, както тя е била поверена на своята бавачка, когато баща ти е загинал по време на Терора. Майка ти избягала с другата ти сестра, която е била малко бебе.

Той бавно отвори пръсти и се взря в пръстена.

— Никога не съм предполагал.

— Че имаш две сестри или че си наследник на дук? — Тя се засмя. — Дук Доминик Левеск.

— Левеск?

— Името на баща ти. Твоето име, Доминик, когато предявиш претенции за Замъка на Гръмотевичния камък.

— Това няма значение.

И той пхна пръстена в ръката ѝ.

— Какво? — намръщи се тя.

Това не беше възнението, което беше очаквала от него. Доминик седна на ръба на сламеника.

— Скъпа, докато беше в Лондон, моят отдавна насрочен процес мина. — Усмихна ѝ се иронично. — Сигурно би могла да се вбесиш от бързината на процеса, което ще доведе и до бързото ми оттегляне от този свят.

— Доминик! Как можеш да се шегуваш с това?

— Какво друго ми остава?

Абигейл затвори очи и раменете ѝ се отпуснаха под смазващата тежест, която бе отхвърлила за толкова кратко време с радостните новини, които му бе донесла.

— Кога? — прошепна тя.

— В края на седмицата. Помислих, че Фицджералд веднага ще ме замъкне на бесилката, но той не протестира против отлагането.

Тя прехапа устни, за да не издаде истината. Процесът на Доминик трябваше да бъде последната подробност преди сватбата, която сър Харлан беше споменал. Нищо чудно, че толкова искаше да я заведе в Лондон. Така можеше не само да се домогва до

благоволението на семейство Съдли, но и да я държи настрана по време на процеса.

А причината, поради която беше отложено изпълнението на присъдата, беше също толкова проста и прозрачна. Сър Харлан знаеше, че тя няма да се омъжи за Клайв, ако тази заплаха не тегнеше над главата ѝ.

Мъничко надежда бликна у нея. Може би сър Харлан щеше да се съгласи да преговаря с нея, а не с капитан Фицджералд. Ако той се съгласеше да освободи Доминик, тя не само щеше да се омъжи за Клайв, но и щеше му помогне да убеди семейство Съдли да инвестират в неговия бизнес. Тази мисъл я караше да настръхва, но когато погледна в очите на Доминик, тя разбра, че е готова да плати каквато и да е цена, за да даде на този мъж живота му и свободата да плава по моретата.

Пръстът му докосна брадичката ѝ и накара устните ѝ да се слеят с неговите. Той започна да я целува бавно, с наслада, изследвайки всеки милиметър от влажните топли дълбини на устата ѝ. Изстена и я притегли в обятията си. Тя ахна, когато пръстите му обхванаха нежно извивката на гърдите ѝ. Насладата я изгаряше, прогонвайки всичките ѝ мисли.

Абигейл се вкопчи в раменете му, за да овладее бурята, която бушуваше в нея. Собственото ѝ страстно желание отвърщаше на неговото. Бедрата му се притискаха в нея, ръцете му я държаха здраво. Докато езикът му докосваше устните ѝ, тя не спираше да прокарва ръце през косата му. Кичурите лепнеха по пръстите ѝ, предавайки ѝ непонятната си магия, докато езикът му навлизаше отново и отново в устата ѝ, а допирът му я възпламеняваше и я докарваше почти до лудост.

— Моя любов, моя Абигейл — прошепна той между трескавите целувки.

Дръпна я да се изправи и я обърна с гръб към себе си. Бавно започна да разкопчава безкрайната редица кукички по гърба на роклята. Наведе се и допря устни до топлия ѝ тил. Когато тя въздъхна, изгаряйки от желание, пръстите му се плъзнаха под разкопчаната рокля и погалиха гърдите ѝ.

Тя издаде лек вик на удоволствие, когато усети устните му да очертават огнена пътека по рамото ѝ. Ръката му обви талията ѝ и я

накара да се обърне към него. Абигейл вдигна отново ръце, за да ги зарови в косата му, но внезапно отскочи и изпищя:

— Не!

Изплашеният ѝ вик накара Доминик да се извърне — на вратата на килията беше застанал Фицджералд. Причард и други двама непознати мъже стояха до него. Преди да направи нещо, едни ръце изтръгнаха Абигейл от него. Тя отново изпищя, когато единият от мъжете му нанесе силен и коварен удар. Доминик се олюля и залитна към стената. Остана за миг прав с озадачено изражение, после се свлече безпомощно на пода.

— Доминик!

Абигейл изпищя отчаяно, докато се отбраняваше с нокти от нападателите, които се мъчеха да я задържат. Сниши се, изплъзна им се и се хвърли към него. Обхвана лицето му в длани и с изнемощял глас прошепна името му.

— Добре съм, скъпа — измърмори той.

Изтри кръвта от носа си и се изправи. Хвана ръката ѝ и помогна да стане на крака, за да се изправи заедно с нея лице в лице с Фицджералд и неговите помагачи.

Абигейл трепереше така силно, че той я притисна още по-плътно към себе си. Вгледа се в четиримата мъже. Фицджералд явно беше командирът тук. Доминик извърна поглед от другите и впи очи в триумфиращата физиономия на американеца. Помагачите му нямаше да нападнат без негова заповед.

— Капитан Фицджералд... — започна Абигейл.

— Не! — изръмжа Доминик. — Не преговаряй с него!

Фицджералд се изсмя.

— Послушай любовника си, Абигейл. — Смехът му се разнесе в килията. — На сър Харлан никак няма да му се хареса курвенското ти държание. Можех да му кажа, че ще си същата като майка си. Но той много иска да те омъжи за сина си.

— Тя няма да се омъжи за този идиот! — изрева Доминик.

— Няма ли? — Усмивката на Фицджералд стана още по-надменна. — Само я попитай, ако не ми вярваш.

Доминик обърна Абигейл към себе си. Обхвана лицето ѝ и видя, че е пребледняла като платно.

— Кажи ми, че е лъжа!

Абигейл не можа да го погледне в очите, изричайки тихо:

— Не искам да се омъжвам за него, но...

— Фицджералд, негодник такъв! Ще я обречеш...

— Не, Доминик! — изкрещя тя, когато той скочи и сграбчи Фицджералд за гърлото.

Останалите се спуснаха и го дръпнаха назад. Притиснаха го към стената и американският капитан направи крачка към него.

— Ти си още по-голям глупак, отколкото те мислех, Сен Клер.

— Казвам се Левеск.

— Не ми пука, даже да беше принц регентът — озъби се капитан Фицджералд. — Глупак си, ако мислиш, че можеш да имаш дъщеря ми.

Абигейл не можеше да прочете мислите, скрити зад безизразната физиономия на Доминик, защото той не поглеждаше към нея. Сигурно ѝ беше сърдит, задето не е била напълно откровена с него, но навярно разбираше, че тя само е искала да не му причинява още страдания.

Капитан Фицджералд продължи:

— Сега, когато и двамата знаем истината за бъдещето на Абигейл, ще взема дъщеря си и ще си тръгна оттук.

— Няма да я омъжиш за това животно!

Той се изтръгна от ръцете на пазачите си и се метна към Фицджералд. Спря, когато видя насочени към себе си дулата на четири пистолета.

— Не! — извика Абигейл. — Не стреляйте!

— Ела тук! — заповяда капитан Фицджералд. — Подчинявай се или ще те накарам да гледаш как отказвам на палача удоволствието да се занимае с него.

С огромно усилие на волята тя тръгна към него, освобождавайки се полека от ръката на Доминик, който се опитваше да я задържи. Не можеше да го остави да умре, за да я защити. Докато беше жив, все щеше да има надежда за бягство.

Капитан Фицджералд я стисна грубо за ръката. Усмихна се и пхна пистолета обратно под палтото си. Другите все още държаха своите оръжия насочени към Доминик.

— Фицджералд, не я омъжвай за сина на сър Харлан — каза тихо Доминик. — Отмъщавай си на мене. Не я карай да страда повече.

— Да си отмъщавам на тебе! — Капитан Фицджералд се изсмя сухо. — Много високо се оценяваш. Това, че ще умреш, си е чисто и просто допълнителна печалба. Аз мисля само за Абигейл. — И той подръпна дантелата на роклята ѝ. — За нея и за десетте хиляди лири, които ще получа, когато тя роди внук на сър Харлан.

Доминик изруга яростно и отново се хвърли към Фицджералд. Писъкът на Абигейл заглуши стона му, когато той се стовари на пода, ударен от Причард с дръжката на пистолета. Тупна долу, без да помръдне повече.

Когато капитан Фицджералд я извлече от килията, тя не знаеше дали Доминик е останал жив. Заби нокти в ръката му, но той я удари. Главата ѝ се завъртя и тя едва не припадна. Той я измъкна от затвора и я избута към каретата, която ги чакаше на отсрещната страна на пътя.

Натика я вътре. Тя се хвана за седалката, когато каретата потегли с огромна скорост по улицата. Скри лице в шепите си и се опита да спре ужасния световъртеж.

Капитан Фицджералд рязко повдигна брадичката ѝ и я стрелна гневно с очи. Тя се опита да отблъсне ръцете му, но той изсъска:

— Глупачка такава!

— Ти си глупак! Ако мислиш, че ще ти помагам...

Той се изсмя рязко.

— Напротив, дъще. Ако не правиш всичко, което ти кажа, той веднага ще увисне на бесилката.

Абигейл понечи да възрази, но се сети, че искаше непременно да преговаря със сър Харлан. Капитан Фицджералд щеше да зърне само отблясъка на златото и сянката на шанса си да отмъсти на жената, която бе обичала брат му, а не него.

— Трябваше да се досетя, че се промъкваш тайно тук, докато камериерката ти твърдеше, че идваш на проби за сватбената рокля — изръмжа капитанът.

— Теси вярва на това, което ѝ казвам. — Не биваше да остави единствената си съюзничка в тази къща да бъде наказана или изгонена.

— На сър Харлан никак няма да му хареса, че си се правила на курва с този пират. — Той опря ръка на прозорчето. — Вярвам, че ще мога да го убедя, че вместо да отлага отново сватбата заради твоите приключения, може да те заключи в стаята ти, за да те държи целомъдрена.

Ако не се боеше толкова за Доминик, този странен разговор би могъл само да я разсмее. Капитан Фицджералд знаеше също толкова добре, колкото и тя, че на сър Харлан му е все едно какво е правила, преди да бъде сгодена за сина му. Той искаше само едно — да е сигурен, че детето, което тя щеше да бъде принудена да зачене, ще бъде без никакво съмнение негов законен наследник.

— Обичам Доминик — изрече тя.

— Мълчи!

Абигейл сплете пръсти в скута си, подчинявайки се само защото не искаше нищо, което каже или направи, да причини по-бързото изпращане на Доминик на бесилката.

Още преди Теси да беше отишла да отвори, властното почукване на вратата на спалнята Абигейл извести, че посетителят е сър Харлан. Абигейл се обърна от столчето пред тоалетната масичка, където беше седнала да се приготви за лягане, и видя как сър Харлан нахлува в стаята ѝ.

Той носеше нещо в ръце, но тя не обърна никакво внимание на това, изричайки:

— Добър вечер. И кимна.

Кълбовидното му лице се удължи в недоволна физиономия.

— Надявам се да си по-любезна, когато вечеряме утре вечер. Свещеникът ще дойде да ни посети преди сватбата.

Тя кимна.

— Не си ли любопитна кога ще се състои сватбата?

Тя продължи да го гледа. Нямаше да му позволи да използва думите ѝ като оръжия срещу нея. Следобеда се беше опитала да го накара да се вслуша в разума и да освободи Доминик в замяна на това, което тя можеше да му предложи, но не успя и сега вече нямаше какво да му каже.

— Ще бъде в края на тази седмица.

Абигейл събра цялата си сила, за да се въздържи да не реагира. Като чу приглушеното изхлипване на Теси, бързо прикрито, когато сър Харлан отпрати недоволен поглед към прислужничката, тя взе четката и продължи да сресва косата си, все едно нищо не се беше случило.

— Искам да си сложиш това утре вечер — заповяда сър Харлан, пускайки кутията за бижута на масичката пред нея.

Абигейл изправи рамене, за да не трепне. Позна кутията, защото самата тя я беше вадила от сейфа. Без да смее да погледне към Теси, тя взе кутията. Едва сдържаше пръстите си да не треперят, докато вдигаше капака.

— О, колко е красиво! Но, сър Харлан, аз...

— Никакви възражения! Ще сложиш огърлицата и обиците.

— Огърлицата ли? — запита тя, надявайки се учудването ѝ да прозвучи като истинско. — Каква огърлица?

Той изтръгна кутията от ръката ѝ и се взря в обиците и във вдлъбнатината до тях, където трябваше да лежи изумрудената огърлица. Бавно затвори капака и остави кутията на масичката.

— Теси, остави ни.

— Сър Харлан, късно е, трябва да помогна на госпожица...

— Казах, остави ни.

Спокойствието в думите му изплаши Абигейл и тя добави:

— Ще те повикам, когато стане нужда, Теси. Благодаря ти.

— Да, госпожице Абигейл.

Тя направи лек реверанс, както сър Харлан бе свикнал да изисква от прислужниците, и излезе от стаята.

Знаейки, че Теси ще е наблизко, но няма да може да ѝ помогне, Абигейл се изправи.

— Защо искате да говорите насаме с мене?

Той почти навря лицето си в нейното.

— Къде е?

— Кое? Ако имате предвид огърлицата, нямам представа.

Това беше самата истина. Макар да беше сигурна, че Червения веднага е продал огърлицата, тя не знаеше къде е сега.

Той я бутна и тя седна обратно на стола.

— Ти си единственият човек, който знае къде държа ключа от сейфа с украшенията.

— Някой друг сигурно също знае. Може би някой от семейството ви.

— Да не би да имаш предвид Клайв? — изсмя се ледено сър Харлан.

— Клайв не е толкова малоумен, колкото го мислите. Ако...

— Мълчи! Не говорим за годеника ти. Говорим за тази огърлица. Къде е?

— Казах ви. Не знам.

— Ти ли я взе?

Абигейл се изсмя остро, също като него.

— Защо аз ще вземам нещо, което ще бъде мое, след като се омъжа за Клайв?

Той сложи ръка на рамото ѝ. Пръстите му бавно се впиха в плътта ѝ и тя стисна очи от болка.

— Може да си имала нужда от парите, които можеш да получиш за нея. Капитан Фицджералд ми каза, че си посещавала Сен Клер в затвора.

— Името на Доминик е Левеск.

Тя искаше да добави и че Доминик може да претендира за титлата дук, но Теси я беше предупредила, че сър Харлан ще се вбеси, ако разбере, че Доминик има по-висок ранг от неговия.

— Сен Клер или Левеск, не ме интересува как му е името. Искам да знам защо си откраднала огърлицата. Дали не си се опитвала да подкупиш стражите в затвора, за да го измъкнеш?

— Не.

— Не си? — Злокобният му смях отекна из стаята. — Сигурна ли си?

— Не лъжа.

— Ще трябва да се погрижим за това.

Абигейл се намръщи, когато сър Харлан тръгна към вратата. Заповяда ѝ да не мърда, но тя се изправи бавно. Яростният му поглед я предупреди да не нарушава заповедта му.

Когато го чу да изкрещява заповедта си към коридора, Абигейл извика:

— Не! Теси не знае нищо.

Загледа в ужас как Фулър бутва прислужничката в стаята. Не беше подозирала, че навъсеният пазач прави нещо повече, освен да не изпуска Клайв от очи. Виждайки какво носи той в ръка, тя изстена ужасена, Фулър подаде цепеницата на сър Харлан, който я погали почти любовно.

— Кажи ми, когато искаш да признаеш истината, скъпа — изрече баронетът. — Ако го направиш бързо, ще спестиш много болка на прислужницата си.

Преди тя да каже и дума, той махна на Фулър, който блъсна Теси на пода. Сър Харлан вдигна цепеницата.

— Добре! — изкрещя Абигейл.

— Не, госпожице Абигейл! — чу се викът на Теси.

Сър Харлан запита тихо:

— Добре какво, скъпа?

— Аз взех огърлицата! Не я наранявайте! — Тя сведе очи под триумфалната му усмивка. — Казах ви истината. Пуснете Теси.

Той махна на Фулър да изправи прислужницата.

Пазачът изсумтя, ядосан от това, че не му позволиха да пребие безпомощната жена. Когато тя се опита да се приближи към Абигейл, той я избута извън стаята.

— Не го оставяйте да я нарани — прошепна Абигейл.

Сър Харлан хвърли цепеницата на леглото.

— Няма, ако направиш каквото ти кажа. Къде е огърлицата?

— Не знам. — Когато той направи движение към вратата, за да върне Теси, тя бързо добави: — Честно, сър Харлан, не знам къде е. Аз... аз я дадох.

— Дала си огърлица за стотици лири? — задави се той. Лицето му стана тъмнопурпурно, докато устата му сипеше епитети, един от друг по-обидни. Когато тя не реагира, той престана да се разхожда и запита: — И на кого я даде?

— На един човек, който ми направи услуга.

— И по-точно?

— Да предаде едно съобщение.

Той изръмжа.

— Сигурно е било много важно съобщение.

— Така беше.

— Проклетата да си! — изрева баронетът. — Подарих огърлицата на съпругата си в деня на сватбата. Трябваше да я носиш на сватбата си с Клайв. А ти си я дала, за да носи някой съобщения за оня френски пират. — Гневът му внезапно премина в смях. Потупа я по рамото и взе кутията. — В крайна сметка, това няма значение. Опитът ти не успя. Утре по това време твойт любовник ще нахрани гарваните на бесилката.

— Утре? — Тя се отпусна на стола. — Утре? Мислех... тоест, бях сигурна, че...

— Че ще оставя твоя пират жив, докато се омъжиш за Клайв ли?
— Той се усмихна. — Това беше и моят план, скъпа, докато ти не излезе толкова глупава, че да ми позволиш да ти внуша друг, за да те превия.

— Теси — прошепна тя. Поглеждайки към него, разбра, че беше подценила решимостта му да намери съпруга за сина си. — Вие я пратихте при мене като камериерка, защото знаехте, че ще иска да ми помогне заради смъртта на сестра си.

— Точно така.

Много след като бе излязъл от стаята, звукът на смеха му още отекваше в ушите ѝ. Мисълта, че всичко направено дотук от нея, е било за нищо, я съсипваше. Сега Доминик щеше да умре, защото се беше опитал да я спаси, а тя не знаеше как да спре екзекуцията.

Абигейл положи глава на масата и се разплака.

Доминик стоеше, опрял ръка на стената точно до цепнатината, която пропускаше лунните лъчи. Стоеше там още откакто слънцето се скри зад хълмовете. Кръвта по лицето му бе засъхнала в кора, която се напукваше всеки път, щом отвореше уста. Последните му думи бяха към Причард, когато тъмничарят му донесе храна и той му изрева да се маха по дяволите с нея.

Единствената причина да го оставят тук вместо в адските дупки долу беше изгледът, който се откриваше от тази тясна бойница. Той знаеше, че капитан Фицджералд е пожелал той да прекара последната си нощ, като гледа към къщата, където в края на седмицата Абигейл щеше да бъде натикана в леглото на сина на сър Харлан.

Причард с охота разказваше всякакви отвратителни подробности. Още при краткото си пребиваване в Лондон Доминик беше чул за малоумния син на този надут мъж, така омразен на французите, защото ги предаваше, както Фицджералд беше предавал американците. Той трябваше да допусне, че сър Харлан ще е склонен да плати скъпо и прескъпо, за да намери съпруга за сина си, и че някой като Фицджералд ще поиска да получи тези пари без оглед на мъката, която ще причини.

Пръстите му се свиха в юмрук. Проклет да е Фицджералд! Защо не му беше прерязал гърлото на тоя негодник, когато още имаше възможност?! Ако беше убил Фицджералд, когато плени „Република“, сега Абигейл нямаше да преживява този ужас.

Но и нямаше да му прости за екзекуцията на мъжа, когото тогава беше смятала за свой баща, на мъжа, който искаше да ѝ даде шанса да го опознае — шанс, какъвто никога не беше имала. Сега Абигейл беше научила истината, но това ѝ струваше скъпо.

Трябваше да има някой, който да спре тази сватба. Ивън Съмърсет! Ако успееше да се свърже със стария си партньор, може би той щеше да ѝ се притече на помощ.

Доминик въздъхна и продължи да се взира в къщата, ярко осветена на фона на тъмното небе. Нямаше никакъв начин да се свърже с Ивън. Пръстенът на баща му щеше да бъде напълно достатъчен, за да заплати за изпращането на съобщението до Лондон, но той не можеше да се довери на Причард.

В ключалката изщрака ключ, но Доминик не се обърна. Когато вратата се отвори, той изръмжа:

— Махни храната. Не съм гладен.

— Според мене сега е най-подходящото време.

Чувайки познатия насмешлив глас от миналото, Доминик се извъртя като вихрушка. Сграбчи Ивън за раменете, мина край него като стихия и затвори вратата.

— Няма защо да се тревожиш, че някой ще ме открие тук, приятелю — изкикоти се отново Ивън.

В ръката му подрънкваше връзка ключове.

— Откъде ги взе? — приближи се Доминик отново към приятеля си. — Ако добре си спомням, джебчийските ти умения не бяха от най-завидните.

— Това не може да се каже за готварските умения на съпругата ми.

Доминик сви вежди озадачен.

— Ще ми обясниш ли? Мислех, че съпругата ти е дъщеря на дук.

— Животът на Бриен има толкова малко общо с живота на благородническо дете, колкото и твоят. Тя е израснала, работейки в кухнята на „Салон Лъоклер“ в Лондон. — Ивън се потупа по корема. — Мога да те уверя, че е превъзходна готвачка. Направи малко от чудесната си пилешка супа за пазачите в този затвор. Сложи ѝ и нещичко, преди да я донеса тук в кухнята. Нищо опасно. Само една солидна порция опиум.

— Мисля, че си направил добър избор на съпруга, приятелю.

— Тя няма търпение да се срещне с тебе — и Ивън вдигна светлите си вежди. — Не съм и предполагал, че един ден ще ти стана зет.

— Нито пък аз. — Свеждайки поглед към пръстена си, той видя, че и Ивън го гледа, и продължи: — Май всички имаме много неща да си разказваме. Можем ли да поговорим за старите времена, докато се измъкваме оттук?

Ивън кимна с внезапно сериозно изражение.

— Пратих вест до „Песента“, че смятам да дойда тук тази вечер, и корабът ти ще ни чака край брега, за да ни вземе около полунощ. Явно първият ти помощник се е навъртал край английските брегове в очакване да му пратиш съобщение. Подозирам, че вестта за края на „Република“ и причините за него вече са се разнесли из всички пристанища.

— Трябваше да се досетиш, че няма да напусна Англия без Абигейл.

— Може да се наложи. — Той бръкна във вътрешността на тъмното си палто и измъкна един лист хартия. — Това съобщение ми го прати тази сутрин твойт приятел Червения в „Салон Лъоклер“, точно преди да тръгна.

— Червения? Мислех, че той е изпратил Абигейл при тебе — сви вежди Доминик. — Защо ще прави още нещо?

— От малкото, което пожела да ми каже, изглежда, че тя е била много щедра с плащането и затова се е почувствал задължен да намери Ожие на „Песента“.

Доминик се запита какво ли толкова е дала Абигейл на кръчмаря, та да предизвика това неочаквано великодушие. Той взе листа и пробяга набързо с очи по редовете.

— По дяволите!

Смачка го на топка и го захвърли към отсрещната стена.

— Какво има? — запита Ивън.

— „Песента“ трябва да участва в нападение срещу конвой от английски кораби, които тръгват от Плимут. Заповядват ми да се върна на кораба и да поема командването веднага щом получа това нареждане. Никакво отлагане, защото това може да е най-важната морска битка, заради огромните загуби, които френската флота е понесла при поражението край Трафалгар.

— Доминик, ако я отвлечем от къщата...

— Никакво забавяне, така пише. Как да не се подчиня на заповед, която съм се клел да зачитам? — Той отново изруга, този път още по-гневно. — Но ако не я освободя от тази къща, Абигейл ще бъде принудена да се омъжи за чудовище.

— Ако искаш, мога...

Доминик вдигна ръце.

— Не, приятелю. Не мога да те оставя да рискуваш. Сега си женен мъж, имаш съпруга, ще ти се роди и дете. Тази битка трябва да я водя сам. — В усмивката му се прокрадна тъга. — Не искам сестра ми да ме запомни с това, че съм я оставил вдовица.

— Нямам намерение да умирам.

Широката усмивка на Ивън напомни на Доминик други случаи, когато двамата бяха изпадали в трудни ситуации. Тогава обаче той мислеше само за себе си и за кораба си. Тогава сърцето му не го бе умолявало да забрави всичко, освен жената, която го бе обсебила, макар да знаеше съвсем сигурно, че Абигейл щеше да го накара да я остави и да отиде да изпълнява дълга си.

Върна се към прозорчето и погледна към къщата. Може би беше се справил доста добре със задачата да я убеди, че животът в морето означава всичко за него. Тя бе повярвала в това, в което той отдавна вече не вярваше. Сега му беше ясно, че дори соленият въздух няма да има никакъв аромат, ако тя не е до него, за да го вдишват заедно.

— Хайде да се махаме оттук. — Блъсна с юмрук стената и се отдели от нея. — И докато се измъкваме, може да измисля някакъв начин да изпълня заповедта и да спася Абигейл.

Ивън положи ръка над китката му.

— Знаеш, че е невъзможно.

— Да, но трябва да се надявам. — Той отиде към вратата и я отвори. Погледна към краката си и изруга. Толкова беше свикнал с дрънченето на веригите, че беше забравил, че е окован. — Това тук ще привлече вниманието на всички.

Приятелят му размахна връзката ключове и се засмя:

— Имаш ли представа кой от ключовете на пазача може да става за тези окови?

Доминик грабна връзката и започна да прехвърля ключовете.

— Ето този.

Усмихна се, измъквайки един дълъг ключ. Нямаше начин да го забрави, защото когато му слагаха оковите на глезените, си беше обещал, че ще намери начин да избяга. Но усмивката му почти моментално изчезна. Беше сдържал това обещание, както трябваше да сдържи и другото — да служи на Франция. Колко лесно му беше да обещае такова нещо, когато нямаше представа каква цена ще трябва да плати.

Отключи едната гривна, после другата. Грабна белезниците и ги хвърли в сламата.

— Къде спи Причард?

— Точно пред вратата ти.

— Много удобно за нас.

— Точно така.

И Ивън потри ръце с наслада.

Надявайки се приятелят му да бъде също толкова въодушевен след края на приключението им тази нощ, както беше в началото, Доминик надникна от килията. Видя Причард свит до стената. Даде знак с глава и Ивън хвана пазача за ръцете, докато самият той го вдигна за краката. Двамата бързо го внесоха в килията. Доминик изпита неописуемо удоволствие, докато заключваше вратата, оставяйки Причард затворник в собствения си затвор.

Бяха направили едва няколко крачки, когато Доминик избута приятеля си в сянката. Двама пазачи стояха на няколко стъпки от тях и разговаряха. Явно още не бяха обядвали.

— Трябва да им отвлечем вниманието — прошепна Ивън.

— Дойде ми нещо на ум.

Като даде знак на приятеля си да го последва, Доминик тръгна в другата посока по стълбите, които водеха към подземните килии. Беше минавал оттук само веднъж, но всяка стъпка от подземията до доскорошната му килия беше запечатана в паметта му.

Чу как Ивън изругава приглушено, когато вонята от подземията ги удари в носа. Закашля се и се запита как ли е могъл да оцелее там. Изтри сълзящите си очи намери ключа, с който да отвори килията на жените, докато Ивън нареждаше на затворниците да не вдигат шум, за да не привлекат вниманието на пазачите. Отвори вратата, отстъпи и се обърна към другата врата. Отключи я и отскочи настрана, когато мъжете се изсипаха навън.

Зад гърба му се чуха викове. Доминик хвърли ключовете в ямата по средата на килията и махна на Ивън да го последва.

— Какво ще правиш сега? — запита Ивън, когато двамата се озоваха в двора на затвора.

В единия ъгъл се изви пламък. Затворниците тичаха към разбитата порта. Чу се изстрел, но никой не спря.

— Каквото трябва — отвърна Доминик.

— Не ми отговаря на въпроса. Аз...

Гласът му се извиси във вик на внезапна болка, когато отекна повторен изстрел.

Доминик изтича към приятеля си, прострян в безсъзнание на земята. Наведе се и понечи да вдигне Ивън на рамо. Нещо го удари по тила и той се свлече безчувствен върху приятеля си.

От облаците се дочуваше приглушено ръмжение, като че ли някой стенеше от болка. Горещината притискаше света, сякаш се мъчеше да го унищожи, но дъжд така и не капваше. Дори далечното боботене на гръмотевиците не предвещаващо отпусване на напрежението.

Абигейл обърна гръб на огледалото, което отразяваше една младоженка, облечена в елегантната си рокля. Прииска ѝ се да разреже роклята и да сложи край на всичко. Снощи бе лежала в леглото си, без да може да заспи, когато проехтяха изстрелите, и това я накара да скочи. Надеждата, че Доминик е успял да намери начин да избяга, рухна, когато видя пламъците, извисяващи се над стените на затвора, и чу писъците на хората вътре. Теси беше донесла вестта, че имало опит за бягство, който обаче се провалил.

Предположи, че Доминик трябва да е замесен в това, но не можа да получи повече сведения. Сър Харлан не допусна дори слухове за събитията да се разнесат из имението му. Абигейл не можеше да прати и Теси в селото, защото сега камериерката също беше почти като затворничка сред тези стени, надзиравана като господарката си. Доминик може би беше още жив, а имаше голяма вероятност сър Харлан да не е искал да си губи времето да ѝ описва всички мрачни подробности около смъртта му.

Прониза я болка, сякаш сърцето ѝ се разпадаше. След няколко часа вече нямаше да има никакво значение. Тя щеше да стане съпруга на Клайв Морис. А после, още преди края на нощта, щеше да бъде принудена да го приеме в леглото си. Страхуваше се от това, което предстоеше, защото беше сигурна, че Фулър ще настрои Клайв по възможно най-отвратителния начин.

— Време е, госпожице Абигейл.

Когато чу тъжния глас на Теси, Абигейл се извърна към стаята. Затвори капците на прозорците. Тъмнината подхождаше на мрака в душата ѝ. Взряна в тънките ивички светлина по стената, тя си спомни

решетките в килията на Доминик. Нямаше никакво значение, че нейните не бяха от желязо.

Теси положи ръце на раменете ѝ.

— Госпожице Абигейл, мога ли да направя нещо, за да спра това?

— Ако направиш нещо, ще те убият. Сър Харлан се изрази абсолютно ясно.

— Ако искате...

— Не, Теси. Не го казвай. След церемонията ще имам нужда от тебе... повече от всякога.

— Той може да не ми позволи да остана.

— Знам.

И тя затвори примирено очи.

Когато на вратата се почука, Абигейл отиде сама да я отвори. Капитан Фицджералд стоеше в коридора. Макар че беше облечен в елегантните дрехи, които носеше по време на първото си посещение при сър Харлан, той едва се държеше на крака, докато пристъпваше в стаята, за да ѝ подаде официално ръката си. Нямаше нужда тя да го подушва по-отблизо, за да разбере, че вече е започнал да празнува голямата си сполука.

— Много си хубава, Абигейл. — Той се изсмя и подръпна ръкава на бледорозовата ѝ рокля. — Същия цвят носеше и майка ти, когато се оженихме.

— Може би защото е очаквала същата мъка, която и аз очаквам от моята сватба. Не мислиш ли?

Въпросът ѝ го накара да почервенее от гняв.

— Внимавай какво говориш, момиче.

— Не, ти внимавай за гърба си. Ако си мислиш, че си станал по-малка мишена само защото Доминик Левеск не командва „Песента на морето“, значи си глупак. Екипажът му ще те намери, на който и да е кораб. — Тя се изсмя и вирна брадичка. — Подозирам, че „Факел“ напълно ще оправдае името си, когато „Песента“ го открие наскоро морето. Макар че нямаше възможността да видиш края на „Република“, сигурна съм, че екипажът на Доминик ще ти осигури повторение на гледката, когато те потопят заедно с новия ти кораб.

Тишина се спусна над стаята като дебело вълнено наметало, докато лицето на капитан Фицджералд се покриваше с призрачни

сенки. Не можеше да пренебрегне думите ѝ, защото тя беше права. „Песента“ искаше да си отмъсти на Артър Фицджералд и екипажът нямаше да си даде почивка, докато не го открие.

Капитанът изръмжа нещо и без да даде възможност на Абигейл да каже нито дума повече, грабна ръката ѝ и я потегли към стълбите. Той се спъна на няколко пъти, но надеждата ѝ, че ще може да се отскубне и да избяга, се оказа напразна.

В преддверието нямаше никой от прислугата. Буут сигурно беше зает някъде из градината, посрещайки малцината поканени за тържеството гости.

Когато минаха през вратата на гостната, откъдето Абигейл беше отвела Клайв в градината, се появи сър Харлан. Носеше бутилка вино и залиташе дори повече от капитан Фицджералд. Бутна в ръцете ѝ малък букет цветя.

— Дъщеря ти е красива булка, Фицджералд. Всеки мъж ще бъде щастлив да легне с нея. — Той обви ръка около раменете ѝ и се ухили. — Дори на Клайв ще му е трудно да устои на толкова красиво опакован подарък.

Абигейл се дръпна от него.

— Къде искате да застане? — запита капитан Фицджералд.

— При розите. Церемонията ще се състои тук. — Сър Харлан погледна към къщата. — Къде са Фулър и Грийн? Трябваше вече да са дошли.

— Може да е за добро. Ако я види прекалено рано, може да не иска да чака до края на церемонията.

— Наредих на свещеника да кара възможно най-бързо.

Капитан Фицджералд изхълца пиянски.

— Винаги е добре да държиш човека в джоба си.

— Да, така е. — Сър Харлан огледа градината. — Всичко трябва да приключи бързо. Искам да е свършило още преди някой да е разбрал, че започва.

— Иди да видиш защо се бавят.

Сър Харлан направи една стъпка към терасата, но сви рамене с отвращение и повика един лакей.

Абигейл обгърна раменете си с ръце. От колебанието на сър Харлан и от думите му личеше, че Клайв сигурно е в отвратително

настроение. Беше направено нарочно, за да не му дадат възможност да чуе каквато и да било дума от нея.

Заслуша как сър Харлан и капитан Фицджералд обсъждат разни подробности така, сякаш и тя няма повече разум от Клайв. Реши да не ги прекъсва. Всяка минута от техния спор беше минута на надежда за нея — надежда, че нещо може да осуети тази сватба.

— О, не! — прошепна Абигейл, когато разпозна без грешка ръмженето на гръмотевиците в далечината.

Изтръгна ръката си от тази на капитан Фицджералд и понечи да хукне към къщата. Трябваше да влезе вътре, да се укрие от яростта на гръмовете и светкавиците.

— Къде си мислиш, че отиваш? — запита сър Харлан, като я сграбчи за ръката.

— Бурята... не мога да остана.

Капитан Фицджералд се изсмя:

— Точно като майка си. Страх я е от гръмотевици. — И я прониза с леден поглед. — Тя можеше и да не се пребие, ако не се беше изплашила толкова от бурята онази нощ.

— Онази нощ — прошепна Абигейл.

Паметта ѝ се отвори като книга, разкривайки истината, която тя се бе опитвала да прикрива през целия си живот. Тогава беше бебе, но помнеше сърцераздирателните писъци на леля Уилма, когато гръмотевиците боботеха над главите им.

Тя изпищяваше почти истерично всеки път, щом светкавица прорече мрака.

Странно спокойствие се разля из нея, когато срещна погледа на капитан Фицджералд. Не беше глупачка, която се страхува от бурите. Имаше причина да се плаши, защото бе загубила обичната си майка именно в разгара на една буря.

— Трябва да се научите да се плашите от светкавиците, капитан Фицджералд. На „Песента на морето“ много ще им хареса да ви гледат как потъвате, улучени от светкавица.

Той изруга гневно, но не каза нищо повече, защото няколко души, сред които и един свещеник, влязоха в градината.

Сър Харлан я дръпна за ръката. Абигейл се дръпна рязко. Той я хвана за рамото и пръстите му се забиха в кожата ѝ. Тя изстена, но той вече премяташе воала пред лицето ѝ. Да не би да беше много загрижен

да спази външните ритуали на традицията, или пък се страхуваше, че някой ще прочете отчаянието по лицето ѝ и ще ѝ се притече на помощ?

Тя тръгна редом с него, но не позволи да я докосне. Изглежда четиримата гости, само мъже, и предположи, че са делови познати на сър Харлан. Беше сигурна, че не са искали да доведат съпругите си тук заради Клайв Морис, освободен от затворничеството си.

Абигейл замръзна, дочувайки как гостите се обзалагат. Дали ще преживее церемонията? Залагаха със сигурност на това, но не и че ще преживее нощта.

Сър Харлан изръмжа нещо към мъжете, но те само се изсмяха. Никой не спомена нито дума колко странна е тази церемония — булката чака пред олтара да доведат младоженеца.

Когато я изправиха пред свещеника, който не посмя да я погледне в очите, сър Харлан даде знак да доведат младоженеца. Тя огледа градината от мястото си до арката с рози, където беше застанала. Арката стоеше по-встрани в градината, но твърде далече от стената. Тя нямаше как да избяга, веднага щяха да я хванат и да я върнат.

Абигейл забеляза странния блясък в очите на Клайв, когато го изведоха от една друга врата. Фулър не беше забравил обещанието си да подготви младоженеца за това, което щеше да дойде след обетите, които той нямаше да разбере. Потисна желанието си да се свие, когато Клайв се изправи до нея. Някой вдигна ръката ѝ и я сложи в неговата.

— Хубаво Абиг? — прошепна той.

Тя го погледна. Помнеше я. Кой му беше казал да стои тихо? Или наистина разбираше колко е важна тази церемония? Тя не беше сигурна какво разбира той и какво не.

Когато го погледна през гъстия воал, той ѝ се усмихна с кривата си усмивка. Някой беше сресал косата му и беше подкастрил дългата му брада. За миг в нея се промъкна надежда. Но после осъзна, че няма никаква полза, Фулър щеше да убеди Клайв да я изнасили.

— Добър ден, Клайв — отвърна тя.

Не знаеше какво са му казали, затова не посмя да добави нищо друго.

Свещеникът се прокашля, докато сър Харлан го гледаше нетърпеливо. Подхвана церемониалната реч почти шепнешком. Гръмотевиците забоботиха все по-близо, светкавици раздраха небето.

Абигейл не слушаше думите, внимавайки в пръстите на Клайв, които се изкачваха по ръката ѝ. Той я подръпна, както по-рано, при разходката им в градината. Тя не помръдна от място, страхуваше се какво може да стане, ако младоженецът изведнъж я повлече нанякъде по средата на церемонията.

— Госпожице Абигейл Фицджералд...

Гласът на свещеника замря в стреснато изхълцване, когато погледна над рамото ѝ. Лицето му посивя като облаците, надвиснали над главите им.

Абигейл се извърна и видя половин дузина мъже, които нахлуваха в градината. На лицата си носеха маски, а в ръце държаха заредени пистолети. Никой не каза нито дума. Водачът, облечен в изпокъсани панталони и проста ленена риза, подаде една торба на най-близкия от гостите. Нямаше нужда да казва нищо, само го подкани с пистолета.

Човекът бавно свали пръстените си и ги сложи в торбата. Крадецът се наведе напред и каза нещо, но твърде тихо, така че Абигейл не можа да го чуе. Гостът обаче го чу и трепна. Крадецът притисна дулото до слепоочието му. Човекът отвърна с едва доловим шепот.

Абигейл загледа безмълвно как мъжът се приближава към сър Харлан. Когато видя кичур руса коса да се подава изпод маската, разбра, че надеждите ѝ отново са били напразни. Доминик не беше дошъл да я спаси. Това беше само шайка разбойници, които искаха да извлекат лесна печалба от сватбата.

Усети как някой сграбчва ръката ѝ над лакътя. Опита се да не помръдва. Не искаше Клайв да усети тревогата ѝ, защото можеше да побеснее и разбойниците щяха да започнат да стрелят.

Ръката продължаваше настойчиво да я дърпа. Тя погледна назад и видя, че това е още един маскиран разбойник. Пое си дъх, за да изпищи, но се взря и долови лекото намигване иззад маската. Едва не изрече на глас името на Доминик. Как беше успял да се измъкне от затвора, когато сър Харлан беше получил известие, че всички затворници са били изловени?

Когато отново я дръпна за ръката, тя разбра какво иска да ѝ каже. Вниманието на гостите беше насочено към разбойниците, така че никой нямаше да забележи, че булката е избягала.

С изключение на Клайв.

Тя се наведе към Клайв и го накара да я погледне. Пъхна няколко цветя в ръката му.

— Хубави. За Клайв.

Той засия от щастие като същинско дете. Погледна от цветята към нея.

— Хубави? За Клайв?

— За Клайв. Казах ти, че ще ти донеса хубави. Клайв стой тук. Абиг отива за още хубави.

— Абиг. Хубави — повтори той.

Огромната му ръка погали цветята така нежно, както го беше видяла да прави и при предишното им излизане в градината.

Обзе я съчувствие. Когато Доминик я дръпна, тя разбра, че няма време за нищо друго, освен за бягство. Втори шанс нямаше да има. Сватбата и угощението щяха да бъдат под личното наблюдение на сър Харлан.

Доминик я дръпна зад арката с рози. Когато я побутна към къщата, тя поклати глава. Хвана ръката му и го поведе по алеите, които беше изследвала заедно с Клайв. Завиха зад ъгъла на къщата и приближиха към задната стена. Ако вратата се окажеше заключена, тя беше сигурна, че Доминик ще намери начин да прескочат стената.

Гръмотевица тресна точно над главите им миг след ослепителния проблясък на светкавицата.

— Много близо беше — прошепна той. — Много близо.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Няма да се оставя пак да ни хванат. И няма да оставя светкавицата да ме улучи, преди да съм разбрала как си се измъкнал от затвора.

— Историята е дълга.

Той се засмя и я притегли под сянката на едно дърво точно когато бурята се разрази над главите им.

Щом наближиха градинската врата, Доминик я избута зад себе си. Притисна я към стената и вдигна пистолета. Тя затаи дъх и се взря в помръдващия храст. Изведнъж той изруга и се изсмя, а тя се отпусна, като видя едно птиче да изниква сред листата и да ги гледа любопитно.

— Уплаши ли се? — подкачи го тя.

— И ти щеше да се уплашиш, нали?

Той подръпна ръката ѝ, докато вдигаше резето на вратата. Тя се отвори и Абигейл побърза да излезе. Когато и Доминик излезе, я чу да казва:

— И аз мислех, че никога няма да те видя да се уплашиш, капитан Сен Клер... тоест Левеск.

— Защото никога не съм имал да губя толкова много, колкото сега. Нямам намерение пак да те изгубя. — Той я хвана за ръката и посочи с глава към долината. — Да вървим, скъпа. Още не сме в безопасност. Не съм сигурен колко време ще могат Ожие и другите да задържат гостите на сватбата.

— Ожие? Ожие Брулие? Ивън е успял да му прати известие?

— Това, скъпа, е още една история, която нямам търпение да ти разкажа.

Тя отметна дългия си воал, тичайки до него по пътеката към Мористаун.

— Къде е „Песента“?

— Наблизо. Оттатък селото има река, която води до морето. Една хубава лодчица ни чака да ни откара до кораба.

— Ти си непоправим пират!

— Да не си очаквала друго? — Той я привлече в обятията си. — Откраднах кораба на врага си и твоето сърце. Надвих и Англия, отнех ѝ една плячка от бесилката. — Очите му я поглъщаха с неутолимо желание. — По дяволите, любов моя, ти си най-красивата булка, която някога съм виждал!

Той я зацелува, а ръцете ѝ се вдигнаха и се обвиха около врата му. Отново я връхлетя копнежът, който никога нямаше да бъде заситен докрай.

— Ела — каза той меко. Черните му очи блестяха като антрацит. — Да се връщаме на „Песента“. Искам да консумираме нашата сватба.

— Но ние не сме женени.

— Остани с тази рокля, скъпа. Искам да те видя в нея, когато застанем пред свещеника в Кале. — Усмихна се и я поведе по изровената пътека. — Но сега най-много искам да те видя далеч от всичко това.

— Непоправим си!

— И това ти харесва!

Тя обви ръка около кръста му и двамата забързаха по пътеката.

— И аз те обичам, скъпи!

Доминик се засмя на пресиления ѝ френски акцент и ускори ход. Тя се помъчи да не изостава, защото някой скоро щеше да забележи, че булката я няма.

Обувките на Абигейл се хлъзгаха по камъните. С накъсано дишане, което отекваше ясно в ушите ѝ, тя се надяваше, че вече приближават селото. Винаги бе отивала до Мористаун с карета, затова не можеше да прецени колко далече са от имението.

— Стой!

Абигейл извика:

— Това е капитан Фицджералд.

Погледна назад и се блъсна в Доминик.

Той я сграбчи и я избута зад себе си. Абигейл разбра, че капитан Фицджералд е успял някак да ги изпревари. Сигурно ги беше забелязал да бягат и беше тръгнал по някой пряк път.

Доминик вдигна пистолета.

— Не искам да те убивам пред нея, Фицджералд — изрече той тихо, — но ще го направя, ако не се махнеш от пътя ни.

Американският капитан насочи своя пистолет към тях.

— Пусни я, иначе ще пусна един куршум в тебе.

— И ще рискуваш да изгубиш петте хиляди лири?

— Ако не мога да си получа парите, нямам никаква полза от нея. — Той махна с оръжието. — Пусни я или ще ти пусна един куршум. А после и в нея.

— Не! — изкрещя Абигейл, когато Доминик помръдна. — Не го слушай! Не ме пращай пак при... — Думите ѝ замряха, когато видя една сянка да се приближава към тях. И прошепна едва чуто: — Клайв.

Той сигурно ги беше последвал заради „хубавите“, които му беше обещала.

Когато чу капитан Фицджералд да повтаря заканата си, Абигейл осъзна, че двамата с Доминик толкова са били погълнати един от друг, че не са забелязали Клайв да се приближава към тях като някакво огромно кутре.

Капитан Фицджералд насочи пистолета си към Доминик. Абигейл изпищя, но звукът бе погълнат от внезапното изтрещяване на гръмотевица и рева на Клайв. Той тръгна право към капитана.

— Не, Клайв! — извика тя, но беше твърде късно. Капитан Фицджералд се обърна и вдигна пистолета си. Изстрелът заглуши гръмотевицата.

Викът ѝ се сниши в отчаян стон, когато изтича към падналия на земята Клайв. Той изскимтя, не тя не разбра дали изрича името ѝ или просто „хубави“.

Доминик я дръпна за ръката.

— Хайде, преди Фицджералд да е заредил пак.

— Но Клайв...

— Той е мъртъв, скъпа.

Тя разбра, че е прав, но сълзи замъглиха очите ѝ. Тръгна с него по пътеката. Едва бяха минали няколко крачки, когато чу сър Харлан да изкрещява някаква безсловесна заплаха. Чу и още един изстрел.

— По дяволите! Всички са полудели! — изръмжа Доминик през зъби. Една светкавица озари далечния край на селото. — Да вървим. Ако сър Харлан е улучил Фицджералд с този куршум, следващият ще е за тебе.

Изстрел профуча покрай ухото на Абигейл. Тя подбра полите си и хукна напред. Само сър Харлан ли ги преследваше или и останалите гости?

Чак когато дребните камъчета под краката ѝ едва не я препънаха, тя разбра, че са стигнали до потока. Ахна, когато Доминик я вдигна и я настани в чакащата лодка, скрита под сянката на дърветата. Той избута лодката във водата. Но точно тогава проехтя неочакван изстрел.

Доминик падна на едно коляно. Абигейл изпищя, когато видя кръвта да бликва от рамото му. Той затисна раната и погледна към мъжа, който приближаваше към тях. Сър Харлан се ухили победоносно, докато насочваше втория си пистолет към Доминик.

— Ето така искам да виждам френските пирати. На колене — изсъска той с непоносимо доволна гримаса. — Моли се за живота си, преди да съм му сложил край.

— Нищо подобно! — изфуча в отговор Доминик, но гласът му трепна.

Абигейл отвори уста, но усети как нещо се пъхва в ръката ѝ. Пистолетът на Доминик! Той не можеше да се изправи и да стреля, но тя стоеше срещу сър Харлан. И можеше да го убие.

Не, надигна се писък в нея. Никога никого не беше убивала. Не можа да убие Доминик, когато го намери ранен. Щом не бе могла да смаже главата му с някой камък тогава, когато толкова го ненавиждаше, страхуваше се, че сега няма да може да стреля с този пистолет, макар че мразеше сър Харлан повече, отколкото някога беше мразила Доминик.

— Опитай — прошепна Доминик, докато сър Харлан продължаваше да сипе заплахи.

Тази единствена дума ѝ придаде сили както нищо друго на света. Тя бавно се изправи. Прицели се точно в гърдите на дебелия мъж насреща си и извика:

— Пуснете оръжието, сър Харлан, или ще ви убия!

— Ти ли? — Той се засмя и свали пистолета. — Хайде. Стреляй, Абигейл. А после аз ще сложа край на мизерното съществуване на твоя любовник. — И продължи с още по-мрачен глас: — Тогава ще ти покажа как наказвам жената, която уби сина ми.

— Не съм убила Клайв!

Доминик изръмжа през зъби:

— Цели се ниско.

Тя сниши пистолета и дръпна назад ударника. Ръцете ѝ трепереха. Опита се да стреля, но пръстите отказваха да ѝ се подчиняват.

Сър Харлан отново се разсмя, когато дъждът закапа върху тях.

— Готова ли си? Добре. Сега аз ще ти покажа как става. Кажете сбогом на любовника си.

И той отново вдигна пистолета.

— Не! — извика Абигейл.

Оръжието в ръката ѝ подскочи от изстрела. Лодката се залюля, когато Доминик тупна в нея и тя се плъзна в потока. Ръката му я дръпна надолу под неспирация порой от изстрели, които последваха нейния. Свита на мокрото дъно, Абигейл се вкопчи в ръката на Доминик. Потърси пулса му и започна да брои ударите, които ѝ показваха, че той е още жив.

Лодката се удари в един камък и спря.

— Не! — извика тя и посегна към едното гребло.

— Нека ви помогна, госпожице.

Като чу ясения френски акцент, Абигейл вдигна очи и видя един рус мъж. Водачът на крадците!

— Ожие? Ожие Брулие? — прошепна тя.

Той кимна и се наведе да провери раните на капитана си. Доминик ѝ се усмихна, давайки знак на първия си помощник да отстъпи настрана.

— Жив съм и искам жив да си остана. Да се махаме оттук. „Песента“ ни чака.

Думите му предизвикаха приветствените викове на мъжете, които наизскочиха иззад дърветата. Всички бързо се качиха в лодката.

— Къде е Ивън? — запита Доминик.

— Ивън? — ахна Абигейл. — Ивън Съмърсет ли?

— Ето го! — И Ожие посочи към един мъж, който тичаше сред дърветата и дърпаше една жена, която подтичваше след него колкото ѝ стигаха силите.

— Теси! — извика Абигейл. Обърна се към Ивън, който вече помагаше на Теси да се качи в лодката. — Благодаря ти, Доминик.

— Да не си смятала, че ще забравя своята и моя приятелка? — пошегува се той с целия си чар, с който беше спечелил сърцето ѝ. — Идваш ли с нас, Ивън?

Ивън поклати отрицателно глава.

— Това си е твоят живот, приятелю. Моят живот е в Лондон, в оня малък „Салон Лъоклер“, с жената, която ме обича толкова, колкото госпожица Фицджералд обича тебе. Макар че не мога да разбера защо някоя жена, очевидно толкова интелигентна като госпожица Фицджералд, ще даде сърцето си на такъв морски вълк като тебе.

— Странно — съгласи се Доминик със смях и протегна ръка на Ивън. — И аз се питах същото за сестра си. Трябва да я осветля възможно най-скоро.

— Да. — И лицето на Ивън отново стана сериозно. — Ела да се видиш с Бриен веднага щом можеш безопасно да се добереш до Лондон, Доминик. Тя много иска да се срещне с тебе.

— Даже щом съм те оставил с дупка в крака след бягството ни от затвора на сър Харлан Морис?

Едва сега Абигейл забеляза превръзката на крака на Ивън.

— Ще можете ли да се върнете в Лондон?

— Имам си някои номера за тази цел. — Той се засмя и се наведе да я целуне по бузата. — Бриен се надява скоро да ни посетите отново, госпожице Фицджералд.

— Абигейл.

— Абигейл — повтори Ивън и отстъпи назад, докато мъжете изтикваха лодката от камъните, за да я бутнат в по-дълбоките води на потока. — Доскоро! — извика отново и изчезна сред дърветата.

— Мисля, че имаш доста да ми разказваш — подхвърли Абигейл, когато мъжете загребаха бързо към морето. Придърпа полата си и откъсна парче от фустата. Превърза раненото рамо на Доминик и се усмихна. — Този път съм по-добре подготвена.

— Надявам се това да е последният път, когато ще имам нужда от тебе като болногледачка, скъпа — промърмори той. Премига от болка, когато тя размърда рамото му, навивайки превръзката. — Ще останеш с мене, нали?

Като погледна към мъжете, които караха лодката, Абигейл ги видя да се усмихват. Животът ѝ с Доминик винаги щеше да бъде публично достойние, защото той и екипажът му живееха в тясна близост. И сякаш в лодката нямаше друг, освен нея и Доминик, тя се наведе и го целуна.

— Разбира се, скъпи ми пирате.

ЕПИЛОГ

Абигейл вдигна лице към бриза. Беше забравила колко вълнуващ е ароматът на соления въздух, когато го поемаше с всяко вдишване. Палубата под краката ѝ танцуваше в ритъма на вълните.

„Песента на морето“.

Песента на морето... Най-накрая бе разбрала защо Доминик е избрал това име за кораба си. Корабът като че ли беше част от тази никога несвършваща, никога непроменяща се мелодия.

— Допусках, че ще те намеря тук.

Тя вдигна очи към Доминик и му се усмихна.

— Най-после разбрах защо този кораб толкова ти липсваше. Все едно, че летя, застанала тук до перилата, докато вкусвам всяка глътка въздух.

Той седна на една купчина въжета и я привлече към себе си.

— Страхувах се, че ще полудея в онзи затвор, когато мислех, че няма да мога да се върна тук.

— Но се върна.

— Да.

— И това е история, която си струва да ми разкажеш?

Той се изкикоти.

— Тогава ми се струваше, че историята ще има трагичен край. Когато прострелях Ивън в крака, аз се върнах, за да му помогна. Не видях, че един пазач се промъква зад мене. Сигурно ме е ударил по тила с оръжието си. И двамата бяхме изпаднали в безсъзнание, така че никой не ни закачи, докато пазачите, които не бяха яли от пълната с опиум супа на Бриен, се опитваха да изловят затворниците, които бяхме освободили.

— Ти никога не правиш нещата по простия начин, Доминик.

— Никога. Когато се свестих, по-голямата част от двора беше в пламъци. Измъкнах Ивън оттам и се крих в гората, докато намерим как да се промъкнем до реката и да стигнем до „Песента“.

Абигейл се поколеба, но изрече:

— Чух, че не си се подчинил на заповедта на твоего правителство, за да се върнеш и да ме вземеш.

— Да.

— Но няма ли да имаш неприятности заради това? — Тя сложи ръка на сърцето му. — Не съм се надявала, че ще можеш да избегнеш бесилката в Англия само за да те обесят във Франция.

Доминик стана и отиде да се облегне на парапета.

— Скъпа, не можех да те оставя там да се омъжиш за друг.

Тя се приближи към него.

— Но...

— Знаех и че „Песента“ е най-бързият кораб в седемте морета. Ще стигнем навреме до мястото на срещата, дори предварително. — Той се засмя. — Знам и че корабите не са отплавали от Плимут, както беше планирано.

— Откъде знаеш?

— Не си ли разбрала вече, че познавам всички хора в Англия, които са склонни да изтъргуват някакви сведения срещу злато... или срещу живота си?

Тя сви вежди за миг, после се засмя.

— Това ли шепнеше Ожие на госта на сър Харлан?

— Този гост беше един от най-големите шкипери на Англия, крадец от висок ранг, също като сър Харлан. Жалко за него, че не пожела да стане част от капана срещу французите.

— Така че ти ще бъдеш герой, вместо да те накажат за неизпълнение на заповедите?

Доминик се изкикоти.

— Звучиш ми почти разочаровано, скъпа. Надявам се, че ще си промениш мнението, защото отиваме във Франция, за да дам почивка на екипажа и да снабдим „Песента“ с някои важни принадлежности. Това ще ми даде време да потърся другата си сестра. — Той свали пръстена. — Може би този пръстен, който разкри истината на бабата на Бриен, ще ми помогне да намеря и другата си сестра.

— И аз се надявам. Може би тя също те търси.

Той взе ръката ѝ и сложи пръстена със светкавицата в дланта ѝ.

— Пази го заради мене, скъпа. Когато намеря сестра си, искам да го пазиш като обещание за любов, което ти давам.

— То не ми трябва, аз виждам любовта в очите ти.

Доминик вдигна лявата ѝ ръка и сложи широкия пръстен на безименния ѝ пръст. Погледна в изпълнените ѝ с радост очи и изрече:

— На мене със сигурност не ми трябва, защото тук имам всичко, което ми е необходимо, скъпа. Моят кораб, който е като песен над морските вълни, и жената, която обичам, която дава смисъл на мелодията на живота.

Тя не се съмняваше в думите му. Доминик ѝ беше доказал, че може да прави чудеса. След всичко, което бяха претърпели, ѝ трябваше само едно малко чудо, за да обича един френски пират до края на живота си. Вгледа се в очите му, докато устните му се доближаваха към нейните, и прошепна:

— Обичам те.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.